

Thương Thương

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 1

Hồng Mai thảo xong một số hồ sơ hợp đồng, chuẩn bị nạp các dữ liệu ấy vào máy. Miệt mài với công việc quên mất cả thời gian, cuối cùng cũng xong. Sau khi rà soát lại những sai sót có thể có, Hồng Mai khẽ mỉm cười ưng ý, vươn tay gõ cái “cộp” vào mã số để bảo mật.

Vốn tính cẩn thận, ai cũng nói nàng rất giống mẹ, nhưng nàng thấy mình giống ba hơn. Thật ra, nàng chưa bao giờ gặp ba mẹ, vì từ bé nàng vốn ở với ông bà nội cùng với cô chị song sinh của mình.

Gọi là “chị” vì Ánh Mai ham vui nín chân nàng để đòi ra trước. Còn nàng, có lẽ vì yếu hơn nên đành thất thủ ra sau. Đó là mẩu chuyện vui mà ông bà nội hay mang ra để nói trêu hai chị em nàng.

Có lẽ cũng chính vì thế mà chẳng bao giờ trước mặt Ánh Mai, nàng gọi “chị”. Còn một lý do nàng không gọi “chị”, vì nàng ghét tính cầu thả của Ánh Mai.

Tuy giống nhau về hình thể, nhưng cả hai lại khác hẳn nhau về tính tình. Nàng nghiêm túc bao nhiêu thì Ánh Mai quậy phá bấy nhiêu.

Nàng ham học bao nhiêu, còn Ánh Mai thì ham chơi bấy nhiêu.

Nhưng có điều lạ lùng mặc dù bản tính quậy phá như thế, nhưng Ánh Mai lại chọn nghề nghiệp khác hẳn với tính tình của mình: nàng học ngành Y khoa, còn Hồng Mai thì chọn ngành Quản trị Kinh doanh.

Hồng Mai chợt cười một mình. Sao hôm nay nàng bỗng dưng nhớ Ánh Mai đến thế. Có đến cả tháng, nàng không gặp chị. Không biết tại sao chị lại biến đi đâu lâu thế mà không liên lạc gì cho nàng.

Hồng Mai thu các giấy tờ đã xử lý xong, quay người định đưa vào máy cất hủy đi thì chuông điện thoại reo. Đưa tay nhắc ống nghe, nàng khẽ nói:

- Alô. Công ty...

- “Công ty trách nhiệm hết hạn” đó hả? - Tiếng Ánh Mai vang vang - Khỏe không?

Nhận ra tiếng Ánh Mai, Hồng Mai cao giọng gắt:

- Tưởng chết bờ chết bụi đâu chứ! Sao mà biến đi đâu kỳ thế? Bao giờ mới chịu về nhà đây, “yêu quái”?

- Nhớ bà chị “yêu quái” này rồi chứ gì? Chắc là lại đêm quên ăn ngày quên ngủ. Biết ngay mà...

- Biết, biết cái con khỉ! Chắc là không có tiền tiêu nên mới gọi về chứ gì? Nói cho mà biết, xin miễn làm phiền, vì “gai góc” này không giúp được gì đâu, và xin cúp máy đây.

- Khoan đã! Trời ạ! Sao mà dứt tình ghê thế. “Hồng gai” à! Cứ cái tính khí như thế thì ai dám cưới cơ chứ?

- Cái gì mà cưới với không cưới? Nói tào lao cái gì thế?

- Cái gì mà tào lao! Nghe nhắc đến cưới mới chịu nghe sao? Bộ muốn cưới thật sao?

- Không đùa nữa, cái gì thì nói mau đi! Ở đây là công ty không có thì

giờ tán gẫu đâu.

- Không đùa thì không đùa! Nếu bạn thì thôi bà chị “yêu quái” này cúp máy đây.

- Ê

Hồng Mai la lớn nhưng Ánh Mai đã dập máy, nàng thở hắt ra khế lắc đầu. Ôi! Bà chị “yêu quái”, cái tên yêu quái quả không sai.

Ôm xấp giấy bỏ vào máy nghiền, nàng cảm thấy bức bối cho thái độ của Ánh Mai.

- Hồng Mai à! Hồng Mai...

Mãi suy nghĩ, nàng không nghe tiếng cô thư ký gọi. Cho đến khi Kim Xuân thúc vào vai nàng, nàng mới giật mình hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Bà chủ gọi cô đấy. Cô làm cái gì mà ngẩn ra như người mất hồn thế?

- Ơ.. - Nàng mỉm cười, ngẩn ra rồi khế nói - À, có gì đâu! Có lẽ máy nghiền kêu to quá, em không nghe thấy. À! Mà có chuyện gì không?

- Chuyện gì là sao? Cô không nhớ chuyện bà chủ dặn cô sao?

- Chuyện gì nhỉ? Ôi! Suýt nữa em quên mất. Cám ơn chị đã nhắc nhở. Em sẽ đưa lên cho bà chủ hay.

Kim Xuân bĩu môi:

- Tôi không hiểu sao bà chủ lại có vẻ thích cô đến thế? Chứ cô có thông minh cẩn thận chu đáo gì đâu. Có mỗi chuyện lát nữa đón cậu chủ về nước mà cô cũng quên luôn, thì cô là người cẩn thận cái nổi gì?

- Ôi! - Hồng Mai vỗ trán - Cám ơn chị, đúng là em quên khuấy đi mất.

Quay ra siết tay Kim Xuân rồi vội vã đi như chạy, nàng rửa thềm mình:

- Sao mình đoán thế này! Cũng tại cái bà chị yêu quái của mình, làm mình quên luôn cái việc bà chủ dặn.

Hồng Mai khẽ thở dài:

- Không biết cậu ta thế nào, nhưng xem ra cậu ấy được bà chủ coi trọng và rất yêu quý. Nghe như bà chủ kể thì cậu ấy là người thừa kế duy nhất của dòng họ "Mai" này.

Không hiểu sao bà chủ lại muốn nàng cùng đi, và đề nghị nàng thướt tha trong bộ áo dài truyền thống.

Thay xong quần áo và trang điểm sơ sơ, đưa tay nhìn đồng hồ, Hồng Mai thở phào vì vừa khít giờ ra sân bay. Hồng Mai vội vã ra cổng. Bà Mai Thế Trâm đã đợi nàng ở trong xe. Thấy nàng, bà khẽ mỉm cười.

Hồng Mai cúi chào khi bước vào xe:

- Thưa bà, cháu xin lỗi. Cháu đã đến trễ để bà phải chờ.

- Không, cháu không đến trễ đâu, mà đến đúng giờ đấy chứ. Tại ta đến sớm vì nóng lòng đón cháu trai. Chúng ta đi chưa?

- Dạ, chờ cháu một chút, người giao hoa chưa đến. Họ đến ngay bây giờ đấy.

Hồng Mai vừa dứt câu thì người đưa hoa mang đến, nàng mở cửa ôm lấy bó hoa và cảm ơn. Rồi đóng cửa xe, nàng quay xuống thưa bà:

- Thưa bà, chúng ta đi được chưa ạ?

- Ừ, đi đi! Cho xe chạy đi!

Chiếc xe lăn bánh hướng về phía sân bay. Bà Thế Trâm ngắm Hồng Mai - cô trợ lý xinh đẹp của mình - cười về hài lòng.

Không hiểu sao bà lại thích Hồng Mai ngay từ lúc mới gặp. Đưa cô bé lên làm trợ lý, bà biết có nhiều người ganh ghét khó chịu. Nhưng làm việc với Hồng Mai, bà càng cảm thấy thương mến cô hơn, cô

thông minh tháo vát nắm bắt được công việc và hiểu được ý bà.

Bà bỗng có ý chắm cho Mạnh Huy cháu trai của bà. Do ảnh hưởng từ bà mẹ, Mạnh Huy không thích phụ nữ, cho nên không tha thiết gì đến việc lấy vợ. Bà muốn cho Mạnh Huy bất ngờ nhìn thấy Hồng Mai để tạo ấn tượng ban đầu.

Hồng Mai không biết dụng ý của bà, nên vẫn hồn nhiên ngắm bó hoa và hát nho nhỏ. Bất chợt nhìn qua kiếng chiếu thấy bà chủ nhìn mình, nàng đỏ mặt khẽ hỏi:

- Bộ trông cháu nhọt nhạt lắm có phải không bà? Cháu có cần phải...

Bà mỉm cười khẽ lắc đầu:

- Trông cháu dễ thương lắm rồi. Hôm nay cháu mặc đẹp lắm, ta rất ưng...

- Bà cũng thế - Hồng Mai cười hồn nhiên - Hôm nay, cháu thấy bà rất đẹp.

- Thật không?

- Thật mà! Trông bà như trẻ lại.

Bà bật cười nhìn Hồng Mai:

- Thế thì tốt quá! Nếu ta vẫn còn trẻ thì chắc là Mạnh Huy sẽ nhận ra ta, chỉ sợ ta già quá, nó sẽ quên mất ta thôi.

- Hình như bà rất yêu cậu chủ?

- Phải. Ta coi nó đâu khác gì con trai của ta.. - Bà mỉm cười gật gù - Cháu không biết là ta đã mừng thế nào khi Mạnh Huy chịu trở về bên ta.

- Không biết cậu ấy là người như thế nào, nhưng nếu cậu ấy biết bà yêu thương cậu như thế, cháu tin là cậu ấy sẽ không đi nữa, mà sẽ mãi mãi ở bên bà để săn sóc cho bà.

- Nếu được thế thì còn gì bằng. - Bà Thế Trâm cười - Sắp tới sân

bay rồi đấy. Chú Tài đưa tôi ra sân đón, rồi hãy tìm chỗ đậu xe.

- Thừa bà vâng.

Chú Tài đưa xe đậu sát sân đợi. Bà Thế Trâm cùn Hồng Mai đến phòng đợi chờ. Giữa chỗ ồn ào kẻ tiến người đưa, trông như một sân khấu sống động, chỗ thì khóc như chưa được khóc, chỗ thì cười như chưa hề được cười. Họ Ôm nhau mừng rỡ vì gặp lại. Họ bịn rịn không dứt vì chia tay.

Hồng Mai đưa mắt nhìn bà Thế Trâm:

- Bà uống gì, để cháu đi mua.

Bà lắc nhẹ:

- Không cần đâu, nhưng cháu cứ mua đi, nếu chờ lâu biết đâu sẽ cần đến. Cháu đi đi!

- Vâng - Hồng Mai gật nhẹ - Cháu đi mua sẽ quay lại liền.

Bà Thế Trâm nhìn đồng hồ, khẽ bảo Hồng Mai:

- Cháu ghé quầy hỏi thăm chuyến bay xem thế nào. Lẽ ra giờ này Mạnh Huy đã phải xuất hiện rồi.

- Vâng, để cháu hỏi. Vì cũng có thể bị trục trặc vì lý do nghỉ trạm.

Hồng Mai rẽ vào quầy hỏi rồi quay ra đến bên bà Trâm, nói nhỏ:

- Thừa bà, máy bay sẽ đến trễ vài tiếng vì phải ghé trạm do trục trặc kỹ thuật.

- Vậy sao? Thảo nào... - Bà gật gù - Liệu cháu có chờ cùng ta được không?

- Dạ được chứ! Bà ngồi nghỉ đi, để cháu đi mua nước uống đã.

- Được rồi, cháu đi đi.

Hồng Mai đi nhanh đến chỗ mua nước. Lát sau, nàng đã quay lại, trao chai nước cho bà Thế Trâm rồi ngồi xuống cạnh bên bà, khẽ hỏi:

- Bà có mệt không?

- Không! - Bà lắc đầu - Ta nôn nao vì sắp gặp mặt Mạnh Huy. Nhớ lúc nó đi nó mới bằng này, bây giờ nếu giống bố thì nó sẽ cao to lắm. Hồng Mai vâng dạ, chứ thật ra nàng cũng chẳng nghe và cũng chẳng biết bà nói gì về cậu cháu yêu quý của mình, bởi nàng còn đang chia trí về cô chị "yêu quái" của mình.

Đang mơ mơ màng màng, bỗng có tiếng loa lên báo chiếc máy bay từ Mỹ đến đang hạ cánh, Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm hạ giọng:

- Bà ơi ! Máy bay đã tới. Có lẽ cháu của bà sắp ra.

Bà Thế Trâm bật dậy mừng rỡ:

- Đến rồi, đến rồi ! Cuối cùng thì cháu của ta cũng trở về.

Ôm bó hoa trên tay, nàng bước theo bà Thế Trâm. Thấy bà đưa tay vẫy từ xa và gọi ríu rít. Phóng mắt theo thay bà, nàng tìm xem có nhận được anh ta giữa đám đông người không? Đang lúc cố rướn người lên, nàng bị đám đông chen lấn xô đẩy để đến gần người thân. Nàng cố lách người ra nhưng không sao ra được, phần vì quá đông, phần vì mặc áo dài vướng vít, bỗng có ai xô tới, không gượng kịp, nàng ngã nhào vào ai đó đang đi tới, anh ta vội đỡ lấy nàng. Còn nàng thì bị đẩy đúng hằm vào lòng anh ta. Do cao lớn nên anh thanh niên dễ dàng chen đi và kéo tuột nàng rời khỏi đám đông.

- Cô không sao chứ?

Giật mình khi thấy vẫn trong vòng tay của người lạ, nàng đỏ mặt lùi ra:

- Xin lỗi ông.

Anh ta đỡ bó hoa trên tay nàng và nhìn nàng chăm chú khẽ mỉm cười:

- Cám ơn, hoa đẹp quá.

Vuốt vội tà áo cho đỡ vướng, nàng không khỏi ngó người ra vì câu

nói của anh ta, thì anh ta chột nói luôn:

- Tôi nghĩ sẽ chẳng có ai ra đón, không ngờ lại có một cô gái xinh đẹp tặng hoa và đón như thế này. Cám ơn cô nhé.

Nàng còn đang ngẩn ra vì không biết nói thế nào trước sự ngộ nhận của anh ta, thì tiếng bà Thế Trâm gọi lớn:

- Mạnh Huy ! Mạnh Huy..

- Cô Trâm! Thì ra, cô cũng chịu ra đây đón cháu hay sao ?

- Sao lại không ! - Bà ôm lấy cháu trai sục sùi - Cháu chịu về thì cho dù đi tới đâu ta cũng ra đón.

Thấy cảnh ấy, Hồng Mai cũng cảm thấy tủi lòng. Rồi chột nhận ra anh ta chính là cậu chủ, nàng bỗng thở phào thầm nghĩ: "Đúng là thánh nhân đãi kẻ khù khờ". Nếu không thì...

Sau những giây phút trùng phùng, bà Thế Trâm kéo tay cháu trai, giới thiệu với Hồng Mai:

- Đây là Hồng Mai, trợ lý của cô mà cô thường nói với cháu đấy.

- Chào cô. - Mạnh Huy tủm tỉm - Tôi là Mạnh Huy và có lẽ cô cũng thường nghe nói về tôi, có đúng không?

- Có lẽ thế. - Nàng hững hờ đáp - Mời ông ra xe, xe đã chờ sẵn. Ông đưa giấy đây, tôi vào làm thủ tục lấy hành lý.

Mạnh Huy khẽ nhún vai:

- Tôi chẳng có gì ngoài cái túi du lịch này. Nghe nói Việt Nam bây giờ thứ gì cũng có, chỉ cần có tiền thôi, cho nên tôi thấy mình chẳng cần mang gì cả.

Hồng Mai gật gù:

- Vậy thì mời ông.

Bà Thế Trâm nhìn cả hai:

- Nếu cô không làm thì lúc nãy hai người đã tay bắt mặt mừng, sao

bây giờ thì lại lạnh lùng thế? Có phải hai người đã biết nhau hay không?

Mạnh Huy cười vang lấp lửng:

- Chắc là cô cho cô ấy coi hình, nên cô ấy đã nhận ra con từ xa.

Không ngờ cô ấy lại tuyệt vời như thế.

Hồng Mai bỏ đi một nước, nàng cảm thấy quê quê với cái giọng nói lấp lửng ấy. Hình như anh ta cố tình dài giọng ra để trêu nàng.

Khi cả hai đã vào xe, Hồng Mai hạ giọng:

- Xin bà chủ và cậu chủ về, cháu đón taxi về nhà trước ạ.

- Sao lại thế? - Bà Thế Trâm nhìn nàng - Cứ lên xe đi, ta sẽ đưa cháu về tận nhà.

- Như thế không tiện đâu, thưa bà. Bà cũng đã mệt rồi, cháu không dám làm phiền bà như thế đâu.

Mạnh Huy tròn mắt nhìn Hồng Mai:

- Có phải cô ngại sự có mặt của tôi không? Cô tránh tôi hôm nay, liệu cô có tránh mãi được hay không ?

Hồng Mai tròn mắt lắc đầu:

- Việc gì mà tôi phải tránh ông? Vì nếu đưa tôi về vòng đi vòng lại xa lắm, mà bà chủ chờ lâu đã rất mệt. Tôi lo sức khỏe của bà chủ thôi.

Xin lỗi, cháu về trước đây. Chú tài ơi! Cho xe chạy đi!

Chiếc xe lăn bánh, Hồng Mai đưa mắt nhìn theo rồi mới vẫy taxi.

Nàng thở phào khi nghĩ đến trở về nhà nằm dài ra thư giãn vì xương cốt nàng như muốn rụng rời.

Hồng Mai nhắm nghiền đôi mắt khi chiếc xe lao đi.

Nghĩ đến chuyện lúc nãy ở sân bay, nàng vẫn còn đỏ mặt.

Hồng Mai tròn mắt khi tra khóa vào ổ, ổ khóa đã bị mở. Bước nhanh vào nhà, Ánh Mai đang ngủ trên ghế, quần áo bụi bặm, ba lô vắt lẫn

lóc, giày dép vẫn mang dưới chân, nàng có cảm giác như bà chị "yêu quái" của mình chỉ kịp mở cửa khóa lại rồi lăn ra ngay để ngủ...

Hồng Mai khẽ lắc đầu lẩm bẩm:

- Vẫn chứng nào tật ấy, có đánh chết vẫn vậy.

Nói thì nói vậy thôi chứ Hồng Mai vẫn bắt tay vào thu dọn mọi thứ ngăn nắp đầu vào đấy rồi mới bắt đầu làm bữa ăn tối nhẹ. Xong, nàng mới bắt đầu đi tắm.

Làn nước mát làm cho nàng thấy thật dễ chịu. Nghĩ đến bà chị "yêu quái" của mình, nàng suýt bật cười. Cứ như bà chị thì nàng không sao ngủ được. Đúng là chị em sinh đôi nhưng mỗi người mỗi tính, và hai cá tính lại khác nhau một trời một vực, chẳng ai giống ai. Đôi khi nàng tự luôn hỏi tạo hóa thật lạ kỳ.

Hồng Mai rời khỏi phòng tắm với một tâm trạng thoải mái dễ chịu vào phòng khách. Ánh Mai vẫn ngủ lả ngủ lóc trên chiếc ghế xa lông.

Định cúi xuống lay bà chị "yêu quái" dậy, nhưng thấy Ánh Mai ngủ ngon nên thôi. Đành ăn một mình, để mặc kệ chị nàng muốn dậy bao giờ thì dậy...

Chuông điện reo, Hồng Mai nhồm dậy nhắc máy:

- Alo. Tôi Hồng Mai đây.

- Còn tôi... Mạnh Huy đây.

- Mạnh Huy.. nhưng anh là ai?

- Cô mau quên thế sao?

- Mau quên... nhưng anh là ai?

- Chúng ta vừa mới chia tay, cô mau quên đến thế hay sao? Vậy mà cô tôi đã khen cô hết lời, không biết chuyện hay quên là tôi hay khuyết điểm của cô đấy, cô nói thử coi.

- À... xin lỗi. Bất ngờ quá xin ông bỏ qua. Ông gọi giờ này có chuyện

gì không? Tôi chẳng bao giờ nghĩ là ông sẽ gọi cho tôi.

- Cô không thích à?

- Ở đây không có thích hay không, mà tôi chỉ ngạc nhiên thôi.

- Ngạc nhiên? Tại sao?

- À! Không ngạc nhiên sao được... nhưng có gì để giải thích đây. Anh gọi cho tôi có gì không?

- Dĩ nhiên là có. Xin lỗi cô về chuyện chiều nay, có phải tôi đã làm cho cô khó chịu.

- Nếu vì chuyện ấy thì xin ông an tâm, tôi không để bụng đâu mà ông phải gọi điện xin lỗi. Nếu không có chuyện gì...

- À... có chứ! Còn chuyện cô tôi mời cô đến nhà dùng cơm, cô nhận hay không thì xin trực tiếp nói với cô ấy. Tôi chuyển máy cho cô tôi đây.

- À! Nếu vậy, xin ông cứ nói với bà chủ, nếu bà muốn tôi sẽ đến, xin ông nói lại giúp và để cho bà nghỉ. Chào ông.

Hồng Mai trả máy lại chỗ cũ. Bữa cơm đột nhiên bị gián đoạn khiến Hồng Mai không còn muốn ăn nữa. Đậy mâm cơm lại, nàng trở về phòng làm việc, soạn lại các văn bản, các chứng từ. Miệt mài làm quên cả thời gian, cho đến lúc giật mình nhìn đồng hồ thấy đã trễ, nàng lăn ra giường và ngủ luôn, quên luôn bà chị "yêu quái" của mình đang ngủ lăn lóc trên ghế.

Mùi thơm lừng khiến Hồng Mai giật mình thức giấc, nàng bật dậy lảo đảo đầy ngạc nhiên. Chợt nhớ ra chị "yêu quái" của mình đêm qua đã trở về nhà, Hồng Mai nhảy ra khỏi giường. Thò đầu xuống bếp, Hồng Mai thấy Ánh Mai trong chiếc tạp dề đang loay hoay làm bếp. Hồng Mai chợt bật cười. Đúng là bà chị của nàng, ngoài việc học giỏi và nấu ăn ngon, còn mọi thứ đều dở.

Hồng Mai cảm thấy bụng đói cồn cào, nàng lao xuống bếp. Nghe tiếng động, Ánh Mai ngẩng lên tròn mắt toe miệng cười:

- Chịu dậy rồi sao? Sao đêm qua không đánh thức ta dậy? Về sớm hay về muộn?

Không trả lời Ánh Mai, Hồng Mai đưa tay nhón thức ăn. Gõ chiếc đĩa vào tay Hồng Mai. Ánh Mai dài giọng:

- Mi làm vệ sinh răng miệng đi đã. Mắng "người ta" lời thôi, còn mình thì gọn ghê gọn.

- Cũng tại bà... - Hồng Mai rút tay về - Tại bà nên tôi bị đói, bây giờ bị kích thích bởi mùi thơm khiến tôi đói cồn cào luôn.

- Đói thì ăn, nhưng vệ sinh răng miệng đi đã. Mau lên để ta dọn bàn.

Hồng Mai miễn cưỡng quay vào phòng tắm. Ánh Mai bỏ bánh vào lò nướng rồi quay ra bày thức ăn lên bàn. Ánh Mai vừa xong thì Hồng Mai cũng vừa quay ra, nàng nhìn chị:

- Trông hấp dẫn quá.

- Xin mời!

Ánh Mai chìa tay và ăn một cách ngon lành. Hồng Mai khẽ hỏi:

- Bà đi đâu về trông khùng khiếp thế? Suýt nữa tôi không nhận ra bà nữa đấy.

Hồng Mai giọng chột khăn đi:

- Sao bà không nói gì thế?

Ánh Mai chu "mõ" cười:

- Nạp năng lượng mới nói được. Mi hình như bị cảm rồi đấy, sao bỗng dưng giọng khàn như thế?

- Đừng có méo mó nghề nghiệp, nhìn thấy ai cũng cho là bệnh cả, hổng dám cảm đâu!

- Cái con bé này, đừng có coi thường! Nói không nghe, nếu có ốm là

ta mặc kệ đấy, lúc đó đừng có kêu.

- Ai thèm kêu chứ! - Hồng Mai tủm tỉm - Tại đói quá đấy mà. Tất cả cũng tại bà đấy. Hôm qua nhớ bà rồi quên ăn luôn.

- Thôi đi cô nương... - Ánh Mai trề môi - Đừng có nói xạo! Rõ ràng mâm cơm đang ăn dở, sao không ăn mà bỏ dở làm gì? Bây giờ lại kêu đói.

Hồng Mai lắc đầu nhè nhẹ:

- Cũng không biết vì sao nữa. Hình như lúc đó nghe điện thoại thì phải, bây giờ thì miễn nói nghe, tớ phải ăn đã. Nếu không, tớ sẽ xỉu bây giờ.

Ánh Mai bật cười giòn tan:

- Mi láu cá thật đấy. Mi là em mà cứ "bà bà tớ tớ", cứ cái kiểu ấy, ai biết ai là chị ai là em chứ.

Hồng Mai trề môi:

- Gọi quen rồi, bây giờ sửa khổ lắm. Bà cứ sửa là biết liền.

- Hồng Mai à! Không được cũng phải được. Mau ăn nhanh lên rồi đi làm. Định nghỉ làm à?

- Thế còn bà, bà không đi làm hay sao?

- Hôm nay tớ nghỉ. Đi công tác một tháng, tự nguyện ở lại nửa tháng. Người bã ra như tờ giấy không thấy hay sao?

- Thấy rồi. - Hồng Mai gật gù - Vậy sao không ngủ tiếp đi, dậy sớm làm gì thế?

- Đói quá nên không ngủ được. Chứ để cô nương dậy nấu cho ăn thì toàn mì nấu hay mì xào, có hôm cả mì kho nữa.

- Nhưng có còn hơn không, bà chị à. Đây chỉ biết làm như thế thôi.

Ánh Mai ngắc ngứ:

- Gần hai tháng rồi chắc chưa ăn được bữa nào ngon lành, đúng

không?

- Hồng dám đâu, đừng có đề cao mình quá chứ! Không ăn thì làm sao mập như thế này, hả bà chị "yêu quái"? Bà nhìn lại bà đi, như từ ở nạn đói Sômalì về vậy, suy dinh dưỡng chính hiệu đấy.

Ánh Mai bật cười hồn nhiên:

- Tớ mình đây đấy chứ! May mà không mang bệnh sốt rét về là tốt rồi. Vùng sâu vùng xa, vắc được cái xác về tới nhà là không còn biết gì nữa. Cho nên, nếu cô nương có gọi ta dậy thì ta cũng chẳng dậy nổi đâu.

- Chính vì thế mà tớ để mặc cho bà ngủ nên mới bị đói meo. Bà nghỉ được mấy bữa? Bao giờ thì bà đi làm được? Còn đi xa nữa không? Đi chắc là cực nhưng có vui không?

- Vui hết biết nhưng cực lắm. Hôm nào hãy đi thử một chuyến cho biết cái khổ của thiên hạ.

- Chị làm như chị em mình chưa cực bao giờ ấy.

- Nhưng có ăn thua gì với họ chứ? Không tin, cứ thử đi thì biết ngay thôi mà.

- Cần gì thử, muốn thì thật luôn chứ thử làm gì. Nhưng em chẳng rảnh, vì có những thay đổi của công ty.

- Thay đổi gì nữa, chẳng phải bà chủ rất cứng là gì?

- Cứng là một chuyện, công ty sắp sang tay ông chủ mới.

- Bà ấy bán công ty ư?

- Không phải. Cháu trai bà ấy từ Mỹ trở về tiếp quản công ty, có chủ mới sẽ có nhiều thay đổi mới.

- Có nghĩa là nhân sự cũng sẽ thay đổi có phải không? Thế ra mi sợ mất chức?

- Sợ gì mà sợ! "Hồng gai" này không sợ mất chức, mà sợ phiền

phức.

- Sao lại phiền phức? Hay ông ta là loại "dê cù"?

- Nói bậy! - Hồng Mai trợn mắt - Anh ta chưa già, thuộc tuýp người khá lịch lãm nhưng hơi bụi một chút.

- Hơi bụi một chút à! Thế thì phù hợp với tuýp người của mi rồi còn gì?

- Nếu không thích thì giới thiệu lại cho ta cũng được.

Hồng Mai trợn mắt:

- Thôi đi bà! Xin kính cẩn nghiêng mình bái bà, cho tôi xin hai chữ bình yên.

- Xin hai thôi sao? Tạm thời cứ xin thêm bao nhiêu thì chị mày cũng cho.

Hồng Mai với tay lấy khăn giấy lau miệng:

- Nói chuyện với bà mệt quá, tôi đi làm đây. Còn tiền không?

- Nếu dư thì đưa xài giùm cho cũng được. Chiều nhớ ghé siêu thị mua các thứ cho vào tủ lạnh, đừng có quên đấy.

Hồng Mai lườm ngang:

- Trong tủ có sữa đấy, bà uống đi cho khỏe. Về nhà, nội mà nhìn thấy bộ dạng này của bà là nội lại la lên đấy.

- À! Nói đến nội, ta mới nhớ. Hôm nào chúng mình về thăm ngoại ô thành phố một chút.

- Để làm gì? Đừng có nói với tớ là định mua trang trại cho nội đấy.

- Chứ còn gì nữa. Họ đang bán đất rẻ lắm, mua rồi đưa nội về đây, nội ở xa đi thăm khó khăn quá.

- Nhưng nội sẽ không chịu đâu, bà biết mà. Bà mau đậu bác sĩ đi, rồi về cùng ở với nội.

- Vậy sao mi không về thành lập công ty đi, sẽ ở gần nội hơn.

- Nói như bà mà nghe được à? Làm ở thành phố mới có tương lai chứ.
 - Thì ta cũng có khác mi đâu. Muốn giỏi, ở thành phố mới giỏi được. Cho nên ta mới đề nghị đón nội lên ở cùng cho vẹn đôi bề.
 - Điều ấy hạ hồi phân giải đã, vì cần phải bàn với nội. Bao giờ nội đồng ý thì mới được.
 - Mi nói thật dễ nghe, đợi nội đồng ý thì có đến tết Công-gô. Việc ta mà mi đi học ở thành phố, nội có đồng ý đâu. Muốn có là phải phấn đấu thôi.
 - Nhưng đó là hai việc khác nhau.
 - Khác là sao? Thì tớ cũng chỉ nói thế tùy mi đấy.
- Hồng Mai rời bàn ăn để chuẩn bị đi làm. Còn Ánh Mai thì dọn dẹp các thứ cho vào bồn rửa.
- Nhớ lại những gì chị vừa đề nghị, Hồng Mai chau mày. Một lời đề nghị hợp lý đấy. Nhưng nàng cần phải suy nghĩ cho kỹ đã, và cũng cần phải có thời gian thuyết phục nội nữa.
- Để tiền lên bàn, Hồng Mai quay ra khế dặn chị:
- Tôi để tiền trên bàn, bà cần mua gì thì cứ đi mua đi. Tôi đi làm đây. Tôi gặp lại.
 - Ủ, nhớ về sớm nghe Hồng Mai.
 - Ủ. Cứ ngủ cho lấy lại sức đi. Hôm nào rảnh hai chị em mình cùng đi mua sắm. Bà là con gái mà chẳng chịu sửa soạn gì cả.
 - Hừ! Tớ vốn đẹp rồi, sửa soạn làm gì cho mất thì giờ chứ. Thôi, đi đi, kéo lại bị muộn, cứ ở đó mà cảm râm.
 - Ủ, đi thì đi. Bye.
 - Bye.

Ánh Mai nhìn theo cô em song sinh dắt xe ra khỏi cổng, khẽ mỉm

cười. Xa thì nhớ, mà xấp lại không quá cài câu là tranh luận, là cãi vã, làm như không cãi vã thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên hay sao ấy.

Ánh Mai quay lại với công việc cho xong, nàng muốn làm thật mau để đi ngủ. Nàng sẽ ngủ cho tới chiều, ít ra trong những ngày nghỉ, nàng phải tranh thủ ngủ bù.

Những ngày tháng cuối cùng của năm thực tập cũng sắp mãn.

Không hiểu sao nàng mong nó qua nhanh, nhưng cũng có lúc nàng lại ước cho nó đi thật chậm.

Úp mọi thứ vào chỗ qui định, không hiểu sao Ánh Mai thù người ra khi nhớ đến ông bà nội. Nàng chợt nghĩ: Hay ta tranh thủ về với nội. Nghĩ là làm, Ánh Mai viết để lại vài chữ, thu xếp gọn nhẹ, khóa cửa rồi nhà, vẫy chiếc taxi và trực chỉ bến xe.

Bao giờ cũng thế, Ánh Mai quyết định gì cũng rất mau lẹ.

Tối nay, thế nào khi đọc lá thư, Hồng Mai sẽ la oai oái. Nghĩ đến khuôn mặt nhăn nhó của cô em song sinh, Ánh Mai chợt cười một mình...

oOo

- Hồng Mai giờ tay gõ cửa, có tiếng bà Thế Trâm vọng ra:

- Vào đi, cửa không khóa!

Hồng Mai xoay nắm cửa nhẹ nhẹ đẩy cửa bước vào. Chợt nhận ra có Mạnh Huy ở đó, nàng định lùi ra thì tiếng Mạnh Huy giữ chân nàng lại:

- Cô vào đi! Tôi cũng định ra đây.

Bà Thế Trâm quay ra:

- Hồng Mai đấy à? Vào đây đi. Ta cũng đang định tìm cháu.

Hồng Mai bước chân vào phòng và cúi chào. Mạnh Huy nheo mắt:

- Cô có ấn tượng hơn khi mặc áo dài. Trông cô lúc ấy rất thùy mị và lôi cuốn, rất đẹp và trang nhã.

Hồng Mai tròn mắt nhìn anh:

- Hình như ông am tường thời trang hơn là công ty bách hóa. Ông quen lĩnh vực của mình là gì rồi hay sao?

- Am hiểu thời trang và điều hành một công ty bách hóa là hai lĩnh vực khác nhau. Vả lại, khen một cô gái đẹp thì không được hay sao? Cô không thích người khác khen cô đẹp ư?

- Tùy lúc và cũng tùy chỗ. - Nàng đưa mắt nhìn bà Thế Trâm - Bà cho gọi cháu có việc gì ?

- À! Cháu ngồi xuống đi. - Bà mỉm cười - Nghe hai người tranh luận ta nghe và thích lắm, xem ra thì không ai chịu ai, đúng không?

Mạnh Huy cười cười:

- Vậy lúc trẻ, cô có thích người ta khen cô đẹp không?

- Dĩ nhiên là thích. - Bà nhìn Hồng Mai - Cháu không thích sao?

Hồng Mai đỏ mặt:

- Dạ, dĩ nhiên là thích. Nhưng thích hay ghét thì còn tùy người khen.

Bà Thế Trâm bật cười lớn:

- Vậy Mạnh Huy khen, cháu có cảm giác như thế nào?

Hồng Mai ngắc ngứ, nàng ậm ừ:

- Da.... da.... lời khen không đúng chỗ, nó làm cho cháu khó chịu.

- À, ra thế! - Bà gật gù - Thế còn Mạnh Huy, cháu nghĩ sao?

- Trả lời khá lắm! - Mạnh Huy gật gù - Nhưng hình như cô ấy không có thiện cảm trong câu trả lời.

Hồng Mai tròn mắt:

- Ông nói thật lạ! Mà tại sao ông lại khẳng định câu trả lời là không có thiện cảm chứ? Mà có can chi trong công việc?

- Sao lại không! - Mạnh Huy nhìn bà Thế Trâm - Cô nghe có được không? Nếu không có thiện cảm với người cùng làm việc, thì công việc làm sao trôi chảy được chứ?

Bà Thế Trâm gật gù:

- Cháu nói cũng có lý. Vậy ý của cháu muốn nói điều gì?

- Thật ra, cháu đâu có ý gì. Cháu nói vì cảm thấy thế thôi. Vả lại, cô trông cháu có già hơn cô trợ lý của cháu nhiều hơn không?

Bà Thế Trâm phì cười:

- Nếu cháu không thích cô ấy gọi bằng "ông" thì cứ nói thẳng ra.

Cháu nói vòng vo như thế, ai mà hiểu chứ!

Hồng Mai tròn mắt:

- Cháu nghe nói, "ông" ấy sắp trở thành ông chủ ở đây?

- Đúng. Tôi vốn là người thừa kế. Nhưng tiếng "ông" ấy làm cho tôi có cảm giác mình già quá rồi.

Bà Thế Trâm gật gù:

- Đùa như thế đủ rồi đấy! Bây giờ nói chuyện nghiêm chỉnh!

Bà nhìn Hồng Mai:

- Mong cháu giúp đỡ Mạnh Huy như là giúp đỡ ta. Ta chưa công bố gì cả, nhưng từ nay cháu sẽ làm việc với Mạnh Huy, cậu ấy có quyền quyết định. Còn cháu giúp đỡ và góo ý cho Mạnh Huy.

- Nhưng mà cháu...

- Cháu yên tâm đi! Mạnh Huy sẽ không gây khó dễ cho cháu đâu.

- Đừng sợ tôi bắt nạt cô. Tôi nghĩ tôi bị bắt nạt thì đúng hơn.

Hồng Mai dài giọng:

- Xin lỗi tôi không dám. Đâu có ai ngược đời, nhân viên đi bắt nạt ông chủ đâu.

- Ở đâu thì không có, không chừng ở đây lại có đấy.

Chìa tập hồ sơ ra trước mặt bà Thế Trâm, nàng khẽ nói:

- Vậy việc này cháu phải hỏi ý kiến của ai đây?
- Việc gì thế, cháu nói đi.
- Về hợp đồng. Cháu có nói với bà, bên khu du lịch họ muốn thương lượng.
- Cháu tính sao? Có nên thương lượng và thương lượng như thế nào?

Mạnh Huy chợt xen vào:

- Phải thương lượng chứ. Bây giờ là thị trường cạnh tranh mà.
- "Khách hàng là thượng đế". Có điều phải xem họ muốn gì đã, rồi ta sẽ tính những bước lâu dài. Nếu như cả hai bên đều có lợi thì tùy theo mức độ mà thương lượng.

Bà Thế Trâm nhìn Hồng Mai:

- Cháu thấy thế nào về ý kiến của Mạnh Huy?

Liếc xéo anh một cái, Hồng Mai muốn phản kháng đi ngược với ý của Mạnh Huy. Nhưng ý của anh ta lại giống ý của mình quá, Hồng Mai nuốt bồ hòn đáp nhỏ:

- Dạ, ý nghĩ rất chu đáo và cháu cũng có ý như thế. Có cần cho họ cái hện rồi bàn cụ thể không?

Mạnh Huy gật gù, nhìn Hồng Mai:

- Vậy cô cứ hện đi, càng sớm càng tốt. Mình dứt điểm sớm sẽ có lợi cho cả hai bên, không nên chậm trễ.

Bà Thế Trâm gật gù, nhìn cả hai:

- Vậy thì ta giao việc này cho hai cháu. Cả hai có suy nghĩ và cái nhìn giống nhau như thế, ta tin sẽ không gặp trở ngại đâu. Ý cháu thế nào, Mạnh Huy?
- Dạ được chứ ạ. - Mạnh Huy nheo mắt nhìn Hồng Mai - Nhưng còn

cô ấy?

- Dĩ nhiên đó là công việc bổn phận của tôi, tôi có thể nói "không" sao? - Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm - Bà yên tâm, cháu sẽ cố gắng hết mình, không để bà thất vọng.

- Thế thì tốt. Mong cháu hãy cố gắng giúp đỡ Mạnh Huy như giúp đỡ ta vậy. Mạnh Huy có giỏi đến đâu thì cũng vẫn chưa quen lối làm ăn ở đây. Còn cháu, đã hai năm theo ta, ít nhiều cháu cũng đã có kinh nghiệm.

- Vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức. Chỉ có điều cháu không có tài cán gì và... cũng có thể cậu ấy không cần sự giúp đỡ của cháu cũng nên.

- Sao lại không! - Ánh mắt Mạnh Huy ranh mãnh - Làm việc với một trợ lý xinh đẹp như thế, ai mà không thích chứ. Cô tôi đúng là khéo chọn trợ lý.

- Cậu có thể nói chuyện nghiêm túc được không?

- Tôi nói nghiêm túc đấy chứ.

Bà Thế Trâm nhìn cả hai:

- Vậy thì cả hai đi lo việc này cho cô. Làm việc cần có sự dung hòa và coi lợi ích chung là trọng. Phải có sự thống nhất của cả hai, nhất là không được xử sự tùy hứng. Còn về việc xưng hô..

Hồng Mai đỡ lời:

- Thế thì tốt.

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai:

- Tôi có thể gặp cô một chút, có được không? Không phiền cô chứ?

- Không có vấn đề gì! Anh muốn nói về vấn đề gì? Nếu là chuyện công ty, anh cứ nói ở đây.

Mạnh Huy gật gù:

- Tôi muốn cô cho tôi biết một số vấn đề liên quan để tôi nắm cho rõ.

Nếu không, khi gặp bên đối tác mà ngó ra thì chẳng ra làm sao cả.

- Anh có thể nghiên cứu hồ sơ tôi mới đưa cho Tổng giám đốc, anh sẽ nắm bắt rõ về chuyện này.

- Nhưng tôi thích trao đổi thẳng với cô hơn. Như thế, chúng ta sẽ thống nhất được ý kiến nếu có bất đồng. Còn hồ sơ, tôi sẽ coi nếu rảnh.

Hồng Mai tròn mắt:

- Anh mà phải sợ ý kiến bất đồng của nhân viên dưới quyền hay sao?

- Cô nói thế là sai rồi! - Mạnh Huy nhìn Hồng Mai - Đúng là tôi không sợ, nhưng nếu không thống nhất được những bất đồng ấy, thì sau này sẽ trở thành một thảm họa đấy.

- Anh nói thế có quá không?

- Dĩ nhiên là không! - Mạnh Huy cười - Sự bất đồng dễ gây ra chia rẽ, bào mòn sự tin tưởng lẫn nhau, tôi không muốn để cho điều đó xảy ra. Hơn nữa, tôi có thể mất đi những người tài giỏi dưới quyền, mà tôi thì không muốn mất họ.

- Anh thật là... tôi không ngờ anh lại có suy nghĩ sâu sắc như thế.

Bà Thế Trâm nhìn Hồng Mai:

- Cháu đừng quá thành kiến với Mạnh Huy vì cái "mác" Việt kiều. Cháu nên cởi mở tự nhiên thì sẽ tốt hơn.

Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm:

- Cháu đâu có thành kiến gì đâu! Cháu xin phép có việc phải làm. Còn nếu anh Mạnh Huy cần hỏi điều gì, xin lên phòng cháu. Nếu không, cháu xuống phòng làm việc của anh ấy cũng được.

- Vậy thì cô qua phòng của tôi đi.. - Mạnh Huy đề nghị - có được không ?

- Cũng được - Hồng Mai gật nhẹ - Anh đã tuyển thư ký riêng cho mình chưa ?

- Tôi không có ý ấy, nhưng nếu cô muốn, tôi sẽ tuyển.

Hồng Mai đỏ mặt:

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi, vì thường giám đốc trẻ tự tuyển thư ký. Còn cần có hay không là ở anh mà.

- Nhất định phải có hay sao?

Hồng Mai ngó ra:

- Tôi đâu có biết. Tôi đi trước và chờ anh ở văn phòng. Chào bà, cháu đi. Có điều gì, bà gọi cháu.

- Được rồi, cháu đi đi.

Hồng Mai cúi chào rồi khỏi phòng. Không ai bảo ai, bà Thế Trâm lẫn Mạnh Huy đều đưa mắt nhìn theo. Đột ngột quay lại nhìn cháu trai, bà Thế Trâm khẽ lắc đầu hỏi:

- Cháu đang giở trò gì đó, Huy? Cháu thích cô trợ lý rồi phải không?

- Làm gì mà có vẻ thích nhanh thế! Với cháu thì để cho họ thích mình hơn là mình thích họ.

- Cháu đừng vơ đũa cả nắm chứ! Chuyện tình cảm, cô không ép buộc cháu lấy hay thích ai. Ở đâu, cháu làm gì, cô cũng mặc. Nhưng ở đây, cô không muốn cháu làm tổn thương đến cô bé ấy.

- Cô yên tâm đi, không có chuyện đó xảy ra đâu. Vì cháu biết cô rất quý cô bé ấy, cháu không dám.

- Hồng Mai là một cô gái tốt. Cô ấy có địa vị trong công ty là do chính năng lực của cô ấy mà có. Cháu đừng làm cô thất vọng.

- Thì cháu đã thừa nhận rồi còn gì. Thông minh và nhạy bén lại xinh đẹp hội đủ điều kiện để lọt vào mắt cô, một cô gái biết tính toán chi ly để có lợi cho công ty. Xem ra, cháu còn thua cô bé ấy.

Bà Thế Trâm nhìn cháu trai:

- Có phải cháu muốn thay đổi điều gì, có đúng không Huy? Cháu muốn đưa cô ấy lên chức vụ giám đốc thị trường, phải không?
- Cô thấy có được không?
- Như thế có quá mạo hiểm không, hả Mạnh Huy?
- Vì sao? Có phải cô ngại vì cô ấy quá trẻ không ?
- Đó cũng là một trong những lý do.
- Theo cháu thì không thành vấn đề đâu. Như cô thấy đó, mạnh dạn tự tin, cô ấy bướng bỉnh làm cháu cũng phải sợ luôn. Cô ta chẳng chịu thua cháu.
- Như thế cháu đã có đối thủ rồi còn gì. Như thế, cháu sẽ chẳng bao giờ chán, mà còn có người kèm giữ cháu giúp cô.
- Cô lại bênh người ngoài ư?
- Hồng Mai với cô không phải người ngoài. À! Mà cháu đi đi, kéo Hồng Mai chờ. Nhớ là không được bắt nạt cô ấy đâu nhé!

Mạnh Huy há hốc miệng:

- Cháu có nghe lộn không đấy. Hay cô nói lộn, cháu bị cô trợ lý của cô bắt nạt thì đúng hơn.

Mạnh Huy chợt cười vang rời phòng, bà Thế Trâm nhìn theo khẽ lắc đầu. Thấy cháu trai hứng thú trong công việc, bà cảm thấy vui. Bây giờ, điều bà mong ước hơn hết là thấy Mạnh Huy cưới vợ sanh con. Như thế, bà mới yên tâm, vì đã làm được điều tâm nguyện cho dòng họ và cho người đã khuất.

- Nếu Mạnh Huy thích Hồng Mai thì hay biết mấy.

Bà thầm nghĩ với những ước mơ trong tương lai và mong cho mau chóng trở thành hiện thực.

oOo

Kéo ghế cho Hồng Mai rồi ngồi xuống đối diện với cô, Mạnh Huy khẽ hỏi:

- Cô uống gì và ăn gì ?

- Tôi không muốn ăn ! - Hồng Mai lắc nhẹ - Cho tôi ly nước khoáng.

- Nhưng cô nên ăn một thứ gì đó.

- Tôi không đói. Anh đói thì cứ dùng, tôi không đói thật mà.

Ngoắc người giúp việc dọn các món, anh đưa mắt nhìn Hồng Mai:

- Cô vẫn còn giận tôi à ? Xin đừng giận tôi có được không ? Giận tôi mà nhịn ăn là thiệt thân đấy.

- Tôi ngu gì vì anh mà nhịn ăn chứ. - Nàng đáp hững hờ - Tôi đâu có tư cách gì để giận anh chứ. Anh là ông chủ, anh có quyền quyết định. Tôi chỉ là người làm công thôi mà.

- Cô đừng nói khó nghe thế. - Mạnh Huy gắt giọng - Tôi chưa bao giờ dám coi cô là người làm công cả. Cô là cô gái thông minh, chẳng lẽ cô không hiểu được lời cư xử của tôi?

- Tôi đâu dám nhận hai tiếng "thông minh" như anh vừa nói - Nàng chột dài giọng - Nếu tôi thực sự thông minh như anh nói thì tôi đâu có bị anh xỏ mũi như thế này đâu.

- Tôi đâu có ý đó. - Mạnh Huy hạ giọng - Tôi thành thật nhận lỗi và xin lỗi. Nhưng cô không thể không thừa nhận ta đã thành công hơn ta tưởng nữa, chẳng lẽ điều ấy vẫn không làm cô hài lòng.

- Tôi không quan tâm tôi có hài lòng hay không? Điều tôi quan tâm là uy tín và chất lượng. Đó là cách nghĩ cách sống của tôi.

- Dĩ nhiên tôi biết điều ấy.

- Biết mà sao anh vẫn thiếu đi sự trung thực ? Anh có biết "một sự bất tín, vạn sự chẳng ai tin" không ? Anh phải đặt chữ tín của công ty lên hàng đầu, anh có hiểu không?

- Cô không phải dạy tôi, vì tôi đã có cân nhắc, sẽ không ai biết được trừ phi cô cho đối tác biết.

- Tôi có điên đâu mà làm thế chứ.

- Thế thì được rồi. Cô hạ bớt hỏa và uống nước đi.

Hồng Mai hậm hực, cầm ly nước cố uống để dần cơn tức, cục ức vẫn còn nằm ở cổ. Mạnh Huy cười cười:

- Thật ra thì cô cố chấp đấy thôi, chứ cô tổn hại đến ai đâu mà cô sợ.

Bộ cô chưa bao giờ nói dối hay sao? Nếu tôi không nấn gân bắt nọn kiểu ấy thì khó lòng lòi ra sơ hở để ta có thể chớp thời cơ và sự thương lượng mới có kết quả nhanh như thế.

Hồng Mai tròn mắt nhìn Mạnh Huy:

- Tôi thừa nhận sự thành công của anh, nhưng tôi không thể đồng ý và chấp nhận cách làm như thế.

- Nhưng tôi sẽ không hối hận vì chuyện ấy đâu - Mạnh Huy hạ giọng

- Tôi chỉ áy náy là đã không trao đổi trước với cô, khiến cô bất ngờ và gây khó chịu. Có điều báo trước cho cô hay, cô lại làm hư bột hư đường.

- Anh... anh nói xong chưa - Hồng Mai bật dậy - Nếu tôi vô tích sự như thế, anh nên tìm cho mình một trợ lý thích hợp đi. Tôi về đây.

- Khoan đã! - Anh đưa mắt nhìn và nói như ra lệnh - Cô ngồi xuống đi và đừng quá xúc động như thế. Tôi nói như thế không phải vì chê trách mà là chia sẻ. Tôi muốn cô có thể làm tốt hơn, cô có hãy ngồi xuống đi.

- Anh ra lệnh cho tôi đấy à? Tôi ghét ai nói với cái giọng như ra lệnh.

- Vậy thì tôi xin lỗi. Tôi không cố ý đâu. Vậy cô hãy ngồi xuống đi.

Hãy dẹp mọi chuyện qua một bên, chúng ta ăn đã. Tôi đói lắm rồi.

- Nhưng tôi không đói, anh cứ ăn đi. Nếu không có chuyện gì thì tôi

xin lỗi phải đi trước đây.

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai:

- Chẳng lẽ ngoài việc của công ty ra, cô chẳng còn gì để nói với tôi hay sao?

- Nói chuyện gì bây giờ, tôi đâu phải là bạn của anh.

- Thì chúng ta sẽ trở thành bạn. Chẳng lẽ cô không muốn làm bạn với tôi hay sao?

- Tôi không dám. - Hồng Mai nhìn Mạnh Huy - Anh là ông chủ của tôi mà.

- Tôi ghét cái tiếng ông chủ. - Mạnh Huy khẽ nhún vai - Tôi mới về chưa có bạn, mong cô hãy là bạn của tôi.

Hồng Mai chột chạnh lòng. Đúng là anh ta làm gì có bạn. Mình không nên quá khắt khe như thế. Nàng nhìn anh chột dụi giọng:

- Thôi được, tôi sẽ ở lại ăn cơm tối với anh. Tôi sẽ chờ anh cùng về.

- Vậy cô cũng ăn chứ.

- Cũng được. - Nàng gật nhẹ - Buổi tối, tôi chỉ ăn nhẹ thôi, xin anh cứ ăn tự nhiên đi. Thức ăn nguội sẽ không ngon đâu.

- Vậy thì mời cô.

- Được. Xin mời.

Cả hai cùng cầm đĩa. Mạnh Huy ăn không cần e dè. Trái lại, Hồng Mai lại ăn dè chừng, nàng nghĩ tới Ánh Mai đang ở nhà và có lẽ đang chờ nàng về ăn cơm, không chừng vẫn còn ngủ vì mệt cũng nên.

- Cô đang nghĩ gì thế?

Tiếng Mạnh Huy chột nói khiến nàng giật mình, ngẩng lên lắc nhẹ:

- Đâu, tôi đâu có nghĩ gì đâu!

- Vậy sao cô không ăn đi! Tôi có thấy cô ăn gì đâu, hay cô lo lắng điều gì?

- Không có. Có gì phải lo lắng chứ! Đang ăn cơm mà.

Mạnh Huy nheo mắt :

- Hay cô sợ người yêu vô tình trông thấy rồi hiểu lầm. Cô hãy thú thật đi, có phải vậy không?

Hồng Mai bật cười:

- Anh ngộ thật đấy. Có gì phải sợ chứ. Tôi có làm gì sai trái đâu mà phải sợ. Yêu là phải tin tưởng lẫn nhau, phải ghen đúng chỗ.

- Cô không sợ thật sao ?

- Ừ - Nàng gật đầu - Khi nào sợ, tôi sẽ báo anh.

Mạnh Huy phì cười:

- Cô đã ghen bao giờ chưa?

- Có yêu người ta mới có ghen. Phụ nữ ghen thì có gì là lạ đâu.

- Nhưng tôi muốn hỏi chính cô.

- Có cần thiết trả lời không? Anh không nên tò mò như thế.

- Vậy tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô là gì? Mẫu người như thế nào?

- Tôi không biết, vì tôi chưa đặt cho mình tiêu chuẩn để chọn lựa. Có điều theo tôi nghĩ: nó chẳng có tiêu chuẩn nào cả. Đó là sự hòa hợp và cảm nhận giữa người nam và người nữ.

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai:

- Cô suy nghĩ như thế thật sao? Thường tôi thấy các cô thiếu nữ thời nay lấy chồng nhằm vào cửa hồi môn vào một cuộc sống dư dả sung túc...

- Đó là người ta chứ đâu phải tôi. Với tôi, cuộc sống ấy hai người hợp lực có thể tạo nên mà. Cuộc đời chẳng cho không ai bao giờ.

Cả hai chột lạng thinh. Câu chuyện của họ chột rơi vào khoảng trống, bởi họ có những suy nghĩ của riêng họ.

Mạnh Huy chột ngẩng lên, ánh mắt anh giao ánh mắt Hồng Mai, anh

chợt hỏi:

- À! Nhà cô ở đâu? Cô sống một mình à.
- Không, tôi sống với bà chị của tôi. Chị em tôi ở xóm lao động.
- Chị cô làm gì?
- Chị ấy là bác sĩ.
- Bác sĩ à?
- Phải. Có cái gì mà anh phải ngạc nhiên khi tôi nói chị tôi là bác sĩ.
- À không... mà có, cũng khá ngạc nhiên vì tôi tưởng chị cô cũng là nhà kinh doanh đấy chứ.
- Có gì lạ đâu chọn nghề là sở thích của mỗi người, đâu phải ai giống ai đâu.

- Thế mới nói... - Anh nhìn nàng - Vậy ba mẹ cô đâu ?

- Ba mẹ tôi mất từ lúc chị em tôi còn bé, chúng tôi ở với ông bà nội.

Hồng Mai bỗng giật mình tròn mắt:

- Nhưng sao anh hỏi kỹ thế? Tôi có vấn đề hay sao?
- À, không! Tôi buột miệng hỏi cho biết thôi mà. Dẫu sao thì chúng ta cũng là bạn, chẳng lẽ tôi muốn biết một chút cũng không được hay sao?

Hồng Mai nhìn Mạnh Huy:

- Tôi và anh cũng chỉ mới biết nhau. Tôi không thích cho ai biết riêng tư của mình, không hiểu sao tôi lại nói với anh những điều ấy.
- Như thế cũng có sao đâu. Vả lại, chẳng lẽ tôi không thể là bạn của cô ư? Tôi thật sự muốn kết bạn với cô, cô hiểu không?
- Tôi về đây.
- Để tôi đưa cô về. Sao cô có vẻ không bằng lòng điều gì thế? Tôi đã nói sai điều gì?
- Anh chẳng nói sai điều gì cả. Bởi vì tôi muốn về mà thôi.

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai:

- Vậy hãy đợi tôi một chút để tôi đưa cô về, mong cô đừng từ chối.

Tôi đã được ô của tôi dặn kỹ, xin cô đừng làm khó tôi. Hồng Mai!

Được chứ?

Hồng Mai suýt phì cười:

- Anh làm gì mà nghiêm trọng thế? Anh đâu cần phải đưa tôi về.

Nhưng nếu anh nói thế thì tôi đành chịu, có điều anh đưa tôi đến cửa và tôi nói trước, tôi không thể mời anh vào chơi lúc trời khuya.

- Tôi hiểu, tôi sẽ chỉ đưa cô đến cửa, được chưa?

Cả hai cùng ra xe. Mạnh Huy đưa mắt nhìn lên bầu trời:

- Trời thành phố về đêm đẹp thật, cô có bao giờ đi chơi tối không?

- Thỉnh thoảng, lúc còn làm sinh viên. Bây giờ đi làm, ít có thì giờ đi chơi vì cần phải học thêm cho có thêm kiến thức.

(Hình như bị mất mấy dòng)

- Anh không nghĩ đến cô anh sao? Bà ấy rất thương anh.

- Tôi biết, nhưng tôi cứ vẫn thích đi hoang, hình như cô ấy càng yêu thương tôi, tôi càng thích làm ngược lại điều cô ấy muốn.

- Anh sẽ ở lại đây bên cô anh chứ?

- Cũng có thể, nhưng tôi không chắc lắm, tính tôi thích bay nhảy không thích bị cột chân vào việc gì quá lâu.

- Anh không thương cô anh sao? Ít ra thì anh cũng cần phải có một cuộc sống ổn định chứ! Anh đâu cứ trẻ mãi được. Tôi nghe nói anh là người thừa kế duy nhất đấy, anh nên nghĩ đến bổn phận và trách nhiệm của anh. Và cô anh cũng đâu còn trẻ nữa để cáng đáng công ty này thay cho anh mãi được.

- Cô nói chuyện như một bà cụ non.

- Nhưng đầy lý lẽ và đầy thuyết phục.

- Cô có quyền gì mà nói thế?

- Quyền của người bạn - Hồng Mai nhìn Mạnh Huy chăm chú -

Chẳng phải là anh nói muốn kết bạn với tôi ư? Vậy tôi có quyền nói như một người bạn chứ?

Mạnh Huy cao giọng:

- Lại cái giọng lên lớp ư?

- Sự thật vốn mất lòng, có thể là rất khó nghe, nhưng đó là những lời lẽ rất chân thành.

- Vậy thì tôi biết cô sắp nói gì rồi. Tôi không hứa gì cả, nhưng tôi sẽ làm hết sức mình khi tôi còn ở bên cô tôi.

- Anh thông minh và tháo vát, hãy giúp đỡ bà ấy và đừng bỏ đi, được không?

- Với một điều kiện.

- Điều kiện gì ?

- Cô sẽ lấy tôi chứ?

Hồng Mai trợn mắt, ngắc ngư, bởi đôi mắt lém lỉnh của Mạnh Huy.

Thấy khuôn mặt từ đỏ sang tím của Hồng Mai, anh vội chữa nhanh:

- Tôi nói đùa thôi mà. Trông sắc mặt của cô như đang có bão lớn, đừng có nổi giận chứ.

- Đùa kiểu gì thế! - Hồng Mai cau mày - Anh thích chọc giận người khác lắm sao?

- Tôi xin lỗi, tôi nói đùa mà. Tôi đi lấy xe, cô chờ một chút.

Hồng Mai đưa mắt nhìn theo thăm nghĩ trong lòng:

" Ta phải cảnh giác anh ta. Nhưng có gì mà phải cảnh giác chứ, anh ta chỉ đùa thôi mà".

Nghĩ đến những gì Mạnh Huy nói, lòng nàng đầy thắc mắc. Chắc cuộc đời anh ta có bí mật gì đây. Tại sao người anh ta thương anh ta

lại làm khổ chứ?

Xe Mạnh Huy trờ tới, anh thò đầu ra cửa xe, nói lớn:

- Cô lên xe đi!

Hồng Mai mở cửa xe lên ngồi bên cạnh anh. Mạnh Huy chột hỏi:

- Cô có muốn đi dạo một vòng thành phố về đêm không?

Không nhìn anh, Hồng Mai lắc nhẹ:

- Không. Tôi muốn về nhà.

- Nhưng còn sớm mà.

- Bộ tới nửa đêm anh mới chịu là khuya hay sao?

- Chẳng lẽ cô ngủ sớm thế hay sao? Hay cô sợ tôi...

- Tôi chẳng sợ ai cả tôi chỉ muốn về nhà. Nếu anh không đưa tôi về, tôi sẽ đón taxi.

- Thôi được rồi, cô chỉ đường đi, tôi sẽ đưa cô về tận nhà.

Anh chiếc xe rẽ trái theo sự hướng dẫn của cô. Từ đó cho đến lúc tới nhà không ai chịu lên tiếng vì cố thi gan... Ai cũng có cái bướng bỉnh của riêng mình.

oOo

Ánh Mai đứng chết trân trước chiếc vòng xuyên mã nội cầm trên tay.

Bà Thanh Trí nhìn cháu gái:

- Cháu bình tĩnh đi, chuyện đâu còn đó. Chính nội cũng không tin, nhưng ta có thể thương lượng mà. Chuyện thật giả chưa rõ, nhưng chiếc vòng trên tay cháu và trên tay nội thì đúng là một cặp rồi không thể giả được.

Ánh Mai lắc đầu:

- Cháu không thể tin được sao lại có thể thế được chứ? Mà nội nhận nó làm gì hả, nội cứ nói nội không biết. Sao nội lại nhận? Bây giờ làm sao trả lại cho họ.

- Việc trả lại thì không khó, nhưng lời hứa của người đã khuất, nội gặp cháu để xem cho rõ chiếc vòng, hỏi ý của cháu rồi mới trả lời họ.

Ánh Mai rơi người xuống ghế. Bà Thanh Trí nắm tay cháu gái:

- Cháu về là tốt rồi. Tạ Ơn trời đất đã đưa cháu về. Nghỉ ngơi một chút rồi tắm, cháu đừng quá xúc động như thế.

Ánh Mai gật nhẹ không nói gì vì nàng không muốn làm cho nội lo lắng, nhưng trong bụng thì đánh lô tô. Nàng như quả bóng xì hơi, biết thế thì nàng chẳng về.

Nàng hớn hờ về nội bao nhiêu, bây giờ biết được chuyện này nàng ỉu xiu bấy nhiêu. Câu chuyện như cổ tích rớt vào thế kỷ thứ hai mươi mốt, nếu có ai nói nàng sẽ bật cười cho là tay này giỏi nói xạo, nhưng không ngờ điều ấy lại rớt trúng ngay nàng.

Ánh Mai bỗng bật cười lớn, cười như chưa bao giờ được cười vậy.

Bà Thanh Trí đưa tay sờ trán cháu gái:

- Cháu không sao đấy chứ. Đừng có giả điên giả khùng nữa, đâu ai bắt cháu lấy đâu, cháu có thể từ chối.

Ánh Mai cố nín cười nhưng không nín nổi nàng cười to hơn, khiến bà Thanh Trí lo lắng. Bà ôm lấy mặt cháu gái:

- Ánh Mai à! Cháu đừng làm bà sợ.

Ánh Mai lắc tay, cố nói:

- Cháu không sao đâu mà. Cháu chỉ ngạc nhiên là ở tận bên Pháp, anh ta không cưới được vợ mà phải về tận đây cưới một cô gái anh ta không biết gì về cô ta cả là sao? Nội cứ thử nghĩ coi, anh ta chắc là có vấn đề.

- Cháu nói thế là sao ? Nội không hiểu, vấn đề là vấn đề gì?

- Nội ơi! Có thể mà nội cũng không hiểu hay sao? Nếu anh ta không bị tật thì cũng bị chứng ngố bẩm sinh.

- Sao cháu lại rửa người ta thế?
- Cháu đâu có rửa, cháu chỉ suy đoán thế thôi.
- Nhưng cũng không thể suy đoán như thế được. Gia đình họ là gia đình cao quý. Nội biết họ rất rõ. Cháu không thích người ta, cũng không được nói hay suy đoán như thế?
- Nhưng nếu là người bình thường, anh ta cũng chẳng chịu như thế đâu. Nội à! Bây giờ đâu còn chuyện hôn ước với đính ước nữa. Vả lại, anh ta ở ngoại quốc, một nơi mà quan niệm về hôn nhân rất thoáng và tự do. Nội ơi! Chỉ có một người điên hay không bình thường mới chấp nhận chuyện này thôi.
- Bây giờ bất kể anh ta là gì đi nữa thì cũng phải gặp họ nói cho rõ ràng, cháu có hiểu không?
- Mời cô Hai đi tắm! - Tiếng vú Hoàn vang lên - Cụ cứ để thư thả đã. Từ từ nói, cô Hai cũng nghe ra thôi.

Ánh Mai bật dậy:

- Cháu đi tắm đây. Nếu biết thế này thì cháu đã không về.
- Cháu trốn mãi được sao? - Bà Thanh Trí nói với theo - Có ai bắt phải lấy chồng ngay đâu mà đã giải cái chứ ?

Ánh Mai mở toilet ra nhìn vào bồn tắm. Đúng là số mạng. Bỗng nhiên nhớ nội và phóng như bay về thăm nội, chưa cười cho trọn nụ cười thì đã vội tắt ngấm ngay.

Ánh Mai nhớ lúc cả hai chị em thi vào đại học, nội đưa hai món đồ trang sức quý giá, chính nàng đã chọn cái vòng xuyên này, bởi vì nó rất hợp với cổ tay nàng và ai cũng bảo thế.

Hồng Mai luôn ganh tỵ với nàng về vòng xuyên, nhưng con bé cũng đâu có thua nàng, nó có miếng ngọc đeo cổ chạm trổ hoa hồng rất tinh vi, rất đẹp.

Ánh Mai luôn tự hào về chiếc vòng gia bảo ấy. Bỗng dưng nàng đưa tay lên ngang mặt. Vòng xuyên trên tay nàng lấp lánh ánh lên màu sắc vân rất sáng. Ánh Mai chợt thở dài. Nàng muốn tháo ra và vất bỏ nó đi, dứt bỏ chính định mệnh của mình, nhưng nàng lại không nỡ rời xa nó, vì nó như phần nào của cuộc đời nàng.

Ánh Mai chẳng bao giờ tin số mệnh, vì nàng thường nói số mệnh là do chính con người làm ra nó và lựa chọn nó.

Ánh Mai định bụng sẽ gọi cho Hồng Mai, nhưng lại thôi, nàng cần phải có thời giờ để suy nghĩ.

- Cô Hai à!

Có tiếng đập cửa, tiếng vú Hoàn:

- Cô tắm mau, đừng có dầm nước coi chừng cảm lạnh.

- Cháu biết rồi. - Ánh Mai nói vọng ra - Cháu xong ngay đây.

Ánh Mai vội vàng xả lại người rồi thay đồ. Nàng mở cửa ra, vú Hoàn đã chực sẵn khoác áo lông cho nàng:

- Cô lúc nào cũng thế, cô ngâm nước lâu như thế nhiễm lạnh thì sao?

Ánh Mai toét miệng cười:

- Bây giờ cháu là bác sĩ hay vú đây? Nói cho vú hay cháu sắp ra trường rồi đấy.

- Tôi biết. Nhưng trước khi cô là bác sĩ thì hai mươi mấy năm tôi đã là bác sĩ của cô rồi. Bác sĩ vườn ươm ấy mà. Không có tôi chăm sóc thì bây giờ có cô bác sĩ trẻ này không nhỉ?

- Cháu biết mà. - Ánh Mai cười hồn nhiên - Cho nên cháu có dám nói gì đâu, thầy lang của cháu à!

Cả hai cùng rúc rích cười. Vú Hoàn rĩ rả (?) vào tai Ánh Mai:

- Thật ra, nội của cô cũng hoàn toàn bất ngờ trước chuyện này. Bà

cụ cũng có vẻ cương quyết đòi trả lại bảo vật như cô vậy đó. Nhưng khi nghe người đem bảo vật đến nói rõ hoàn cảnh, cụ lại không nổi từ chối.

- Chuyện như thế nào, khiến cho nội tôi mũi lòng như thế?
- Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ nghe lồm bồm nên không rõ lắm. Cô có thể hỏi cụ, cụ sẽ kể cho cô nghe.
- Tôi biết, nhưng ít ra vú cũng biết đại khái chứ. Vú thử kể một chút thôi, bà không biết đâu.
- Cô nên nghe từ miệng cụ thì hay hơn. Cô biết cụ luôn có tấm lòng nhân hậu, cô hãy thông cảm với cụ.
- Nhưng vú chỉ cần nói sơ sơ thôi.
- Tôi không dám. Cô mau lên, bà chờ cơm.
- Vú không nói thì thôi vậy.

Ánh Mai nhón chân đi thật nhanh lên phòng ăn. Bà Thanh Trí đã chờ sẵn, thấy cháu gái, bà dịu giọng:

- Cháu tắm xong rồi đấy à? Sao lại ngồi ở đấy? Lên đây với bà.

Ánh Mai chau mày:

- Cháu tưởng nội không còn thương cháu nữa.
- Không thương cháu thì thương ai đây. Mau lên đây! Ôm hay sao mà trông cháu gầy và đen thế.
- Cháu đi thực tập ở vùng xa gần tháng rưỡi, được nghỉ mấy ngày nên cháu về thăm nội.
- Sao không rủ Hồng Mai cùng đi? Con bé cũng lâu lắm rồi không về nhà.
- Nhỏ Hồng Mai bận lắm bà à. Muốn nó nghỉ thì phải nói trước. Cháu hứng lên đi đột xuất, Hồng Mai cũng đâu biết là cháu về nội.
- Cô Hai uống chén canh này đi! - Vú Hoàn đặt chén canh trước mặt

nàng - Cô uống đi cho khỏe rồi ăn.

- Gì thế vú? - Ánh Mai hỏi lớn - Lại thuốc hả vú? Vú định biến con thành thùng tô-nô biết đi hay sao?

- Cô như cây tre trăm mắt, làm gì mà sợ mập chứ. Cô muốn mập cũng khó đấy. Cô cứ uống đi không mập đâu mà cô sợ. Cô mau uống đi cho nóng.

- Cám ơn vú.

Ánh Mai uống một hơi hết sạch. Bà Thanh Trí gật đầu hài lòng, bà đưa mắt nhìn vú Hoàn:

- Vú cũng ngồi xuống đi.

- Dạ, kệ con...

- Cứ ngồi đi! - Bà gật gù - Bà có khác gì mẹ của bọn trẻ đâu. Ngồi đi!

- Vâng, thưa bà.

Ánh Mai kéo vú Hoàn ấn xuống ghế:

- Từ nay, chỗ vú là đây. Vú ăn đi! Vú ăn miếng con gắp này đi.

- Được. Để tôi, cám ơn cô Hai.

Bà Thanh Trí tiếp cho cháu gái:

- Còn cháu cũng ăn đi, ăn nhiều vào, con gái mập mập mới đẹp.

- Xưa rồi nội ơi. Mập, người ta tưởng thùng phi biết đi thì sao?

- Ai nói thế chứ. Nếu mà nội đi kén dâu, nội cũng không kén đứa gầy gò đâu, cháu ạ.

Hồng hồng đôi má Ánh Mai, khúc khích cười, giọng vang vang:

- Đó là chuyện ngày xưa các cụ thích to khỏe béo bầu (?). Bây giờ to quá thì không ai thích đâu. Nội không xem truyền hình sao, ai cũng đòi giảm cân đấy.

- Chúng mày lại vẽ chuyện.

- Cháu nói thật mà. Nội ăn nữa đi, chưa chi đã bo? nổi lưng bát đâu.

- Nội có đau ốm gì không? - Ánh Mai thoáng lo lắng - Sao không nói gì cho chúng biết vậy?
 - Nội có ốm đau gì đâu. Nội già rồi, nội chẳng biết sống được đến bao lâu nên điều duy nhất mà nội muốn bây giờ là lo cho các cháu được yên bề gia thất.
 - Nội đừng nói thế. Nội còn khỏe mà. Vả lại, chuyện gia đình đối với chị em cháu bây giờ thì quá sớm, nội không nên bận tâm. Điều chúng cháu muốn là được có nội ở bên cạnh.
 - Vậy còn gì bằng, cả hai đưa dọn về đây, nội cũng luôn muốn cả hai đưa bên cạnh.
 - Nhưng mà cháu...
 - Bao giờ cháu ra trường?
 - Có mấy tháng nữa.
 - Vậy thì được.
 - Nội à... - Ánh Mai đáp ứng - Ý của cháu là muốn nội lên thành phố.
- Bà Thanh Trí tròn mắt:
- Vậy thì còn ở đây? Nội không thể xa nơi này đâu, cháu biết điều ấy mà. Có lẽ số kiếp của nội là luôn phải sống trong đơn côi, cô độc.
- Vú Hoàn liếc xéo Ánh Mai, nói đỡ:
- Cô Hai trên bà ấy mà, bà biết tánh cô ấy hay đùa. Bà không thấy rảnh là cô ấy về thăm bà ngay sao? Cô ấy rất có hiếu với bà.
 - Vú không nói tôi cũng biết mà, đó là những đứa cháu tôi rất yêu thương, thì hẳn chúng phải yêu thương tôi thôi. Và tôi không nghi ngờ về điều ấy đâu.
 - Cháu yêu nội, cháu rất yêu nội. Nội cũng biết là cháu không muốn rời xa nội, nhưng công việc học hành sự nghiệp của cháu lại ở thành phố, nội cũng thấy rồi đó.

- Nội biết, nhưng cho các cháu đi không có nghĩa là ta mất các cháu. Ta muốn các cháu học xong phải trở về. Đó mới là điều ta mong ước, cháu có hiểu không?

- Cháu hiểu rồi, cháu hiểu ý nội rồi. Nội yên tâm, cháu sẽ cố gắng.

- Thế thì tốt. - Bà gật gù - Cháu hãy nói lại với Hồng Mai em cháu như thế, cháu nhớ không?

- Mời bà uống trà. - Tiếng vú Hoàn vang vang - Thật ra, các cô ấy đã lớn. Đôi lúc ý muốn của trẻ và già khó dung hòa, nên con nghĩ bà đã cho cô ấy cái tự do chọn nghề thì bà cũng hãy cho cô ấy sự tự do để chọn nơi xây dựng sự nghiệp.

Bà Thanh Trí lặng thinh uống trà. Ánh Mai hạ giọng:

- Cháu đưa nội ra phòng khách nhé?

- Nội có thể tự mình đi được. Cháu có uống trà thì nói vú Hoàn pha cho.

- Cháu không uống. - Ánh Mai lắc nhẹ - Nội uống trà có ngủ được không?

- Trà thanh nhiệt thôi mà, đâu có làm mất ngủ. Cháu uống thử đi!

- Cháu không thích. Cháu cùng nội về phòng nhé.

- Ừ, cũng được. - Bà Thanh Trí nhìn cháu gái - Cháu lại muốn nghe chuyện chiếc vòng xuyên chứ gì?

Ánh Mai gật gù:

- Nghe giống chuyện cổ tích lắm, nội à. Cháu lại thích nghe.

- Nhưng không phải chuyện cổ tích, mà là chuyện thật đấy. Cháu có biết hay không?

- Cháu không biết. Nhưng cháu không tin, nội ơi. Bây giờ người đưa vòng xuyên ấy cho nội đang ở đâu? Họ đang ở đâu hả nội? Họ hẹn bao giờ trở lại gặp nội?

- Sao cháu có vẻ quan tâm đến chuyện này thế. Cháu bảo không thích cơ mà, vậy cháu biết để làm gì?
- Để biết thật hay giả, và nếu vòng xuyên này là của họ thì cháu sẽ phải trả lại cho họ rồi, phải không nội?
- Cháu có thể giữ lại.
- Thật không nội, họ bằng lòng sao?
- Dĩ nhiên họ bằng lòng. Trừ khi cháu làm dâu nhà họ. Cháu sẽ được biết tất cả về họ để cháu suy nghĩ và cân nhắc. Họ không ép nhưng chỉ khẩn khoản cầu xin.
- Khẩn khoản cầu xin thôi sao? Hồng phải họ đến nhắc lại lời hứa hôn ư?
- Nhắc lại thì có, nhưng không tha thiết lắm. Họ muốn xem mắt người đeo chiếc vòng, nếu cháu không tình cờ về thì nội cũng tìm cách nhắn cháu về.
- Nhưng lỡ cháu bận thì sao?
- Chính vì thế mà nội hẹn xa tới một tháng, họ ưng ngay. Nội nghe nói gia đình họ muốn hồi hương.

Ánh Mai cau mày:

- Nhưng lâu nay sao họ không hề liên hệ, mà đợi cho đến mãi hôm nay? Cháu thấy có nhiều nghi vấn lắm.
- Đừng ở đó mà nghi vấn nữa, cháu nên gặp họ rồi khắc biết.
- Nhưng cháu không thể chờ. Cháu chỉ có thể ở nhà có hai ngày thôi.
- Nội biết, việc cháu đi thì cháu cứ đi. Lúc nào cần, nội sẽ nhắn về, nhất định cháu sẽ phải về đấy.
- Cháu nhớ rồi.

Đỡ bà Thanh Trí ngồi xuống ghế, Ánh Mai ngồi xuống bên cạnh, hai bà cháu thì thăm kể chuyện và câu chuyện ấy tưởng chừng như vô

tận...

Khoác nhanh chiếc áo blouse, Ánh Mai vội vàng vì sự chậm trễ của mình thì đúng lúc đó ba cô bạn thân của nàng lao vào phòng.

Kiều Trinh la lớn:

- Có tin đặc biệt đây, có tin đặc biệt đây, ai muốn nghe bao châu nước.

Ánh Mai nhìn các bạn:

- Bản tin bí mật mà la to thế thì còn gọi gì là bí mật chứ? Ai mua ai bán đây?

Phong Nhiêu ôm chầm lấy Ánh Mai:

- Về từ bao giờ? Tao nghe nói mày về nội mà.

- Ừ, nghe ở đâu thế? Bắt tin nhanh thật đấy. Có quà đó, nhưng lát nữa đã.

Thu Minh dài giọng:

- Mày sượng thật đấy, có quê muốn đi là đi ngay. Còn tao chẳng có nơi nào để đi.

- Tụ điểm chứ còn nơi nào nữa. Mày vốn thích ồn ào, thích quê thì phải yên tĩnh.

- Thôi đi, đừng có nói tào lao! Lúc này, nhỏ Trinh nói có tin gì thế? Hay là lại tin thầy Cầu lấy cô Tiên.

Cả bọn cười rũ ra, Kiều Trinh ngây ngây:

- Tụi bây không tin thì thôi. Tao không thèm nói. Lát nữa rồi sẽ biết.

Phong Nhiêu nghiêm túc:

- Thôi mà, đùa tý thôi. Có tin gì mau phổ biến để không hổ danh là "ban thông tin văn hóa".

Kiều Trinh nguyệt Phong Nhiêu:

- Cái giọng điệu ấy có lạy lụy tao cũng chẳng nói đâu. Có giỏi thì đi

sẵn tin đi, không nhờ cái "mỏ thông tin văn hóa" này thì tụi bây đã ra bã và đi đời nhà ma lâu rồi.

- Vậy sao? - Thu Minh suyt lớn - Tụi bây giảm bớt âm thanh cho nhỏ
Trình nói coi nào! Tao sốt ruột không chịu nổi.

Ánh Mai cười giòn tan, nhìn Kiều Trinh đoán mò:

- Nếu tao đoán không lầm, thì chắc là có anh chàng đẹp trai nào sắp đến khoa của mình, nên tụi bây mới nhốn nháo lên thế. Đừng làm cho mình mất giá chứ.

- Cái gì mà mất giá?

- Cũng không phải sao? Khoa ta chỉ có bốn tiểu thơ cảnh vàng lá ngọc, còn lại toàn nam nhân. Nói thế mà cũng không hiểu, sao mà chậm tiêu thế?

Kiều Trinh nhìn Ánh Mai:

- Mà y không hở danh là đội trưởng, đoán suy của mà y đúng ơ là đúng, chỉ khác có một chỗ.

- Chỗ nào? - Cả bọn châu đầu vào hỏi - Sao không nói tiếp đi?

- Làm gì ghê thế? Tụi bây tính trấn áp tinh thần đối phương à?

- Thì nói ngay đi! Mà y luôn có cái tật, tới chỗ "gây cản" thì lại tìm cách nói quanh để gây sự chú ý, thấy mà ghét.

- Nhưng lại là lối kể chuyện hấp dẫn của tao. Vậy mà khối kẻ học cũng không được đấy.

- Thôi mà, nói đi, đừng dông dài nữa. Mau lên!

Kiều Trinh háng giọng:

- Chuyện là thế này, có một bác sĩ ở Pháp về chuyên gia mổ thẩm mỹ sẽ giúp khoa của ta.

- Thật không? - Thu Minh hỏi lớn - Có đẹp trai không?

- Khôi ngô, tuấn tú, tài giỏi, đẹp trai và nhất là chưa có vợ.

Cả bọn ồ lên. Thu Minh chớp chớp mắt mơ màng:

- Đẹp trai tài giỏi, tuần tú lại chưa vợ ư? Ôi thôi, chết rồi... chết rồi!

- Chuyện gì thế? Cả bọn nhón nháo - Ai chết? Hay mày chết?

Thu Minh chớp chớp mắt:

- Tao quên không mang thỏi son, mày có mang không Phong Nhiêu, cho tao mượn.

- Để làm gì? Mày định giờ trò gì ra thế?

- À! Tao tô môi, mày xem tao bơ phờ, môi khô và nhợt nhạt quá, cần phải sửa soạn lại một chút.

- Mày nghĩ thế thật à?

- Ừ, nhanh lên! Nhanh lên!

Phong Nhiêu lục lọi trong bóp Kiều Trinh dài giọng nhìn Thu Minh:

- Mọi hôm tớ thấy cậu chê son của nhỏ Nhiêu không hợp với cậu mà.

- Nhưng tớ quên nên xài đỡ vậy.

Kiều Trinh gạt tay Phong Nhiêu:

- Vậy thì thôi không cần tìm nữa đâu, để đỡ mặt như vậy một ngày thì cũng có chết đâu.

Thu Minh liếm môi:

- Ơ, nhưng không được, ấn tượng ban đầu, đừng đối xử với tớ như thế, làm ơn đi mà.

Cả nhóm cố nín cười nhưng lần này thì không chịu nổi, cười phá ra ầm ĩ cả phòng.

- Các cô làm gì thế?

Có tiếng quát lớn cả bọn giật mình im thin thít. Tiếng nhóm trưởng vang lên:

- Các cô định làm loạn à? Có giáo sư mới sắp đến không đón, túm tụm ở đây làm gì, lại còn quậy nữa chứ. Định nổi loạn đấy à?

- Anh Tân à! - Phong Nhiêu dài giọng - Gì mà quậy chứ. Tụi này đang sửa sắc đẹp nghênh đón đấy chứ, anh không thấy hay sao? Chưa biết gì đã làm mặt hình sự rồi.

Kiều Trinh cười cười:

***** (Mất vài hàng) *****

- Xin bớt lời giùm cho! Mau lên phòng hội đi, ở đó chỉ thiếu có bốn cô thôi.

- Vậy sao?

Cả bốn vừa chạy vừa rúc rích cười. Võ Tân nhìn theo cũng phải phì cười, anh cũng vội vàng chạy theo bốn cô gái.

Cả bốn vào tới nơi đúng là đã đầy đủ bá quan văn võ đến dự, có cả trưởng khoa và các thầy cô.

Phong Nhiêu thì thầm:

- Nhân vật thế nào mà đón rước có vẻ long trọng quá.

- Suyt! Coi chừng bị mắng bây giờ! - Thu Minh hạ giọng - Liệu có đúng như lời đồn không?

- Coi chừng lại là một vị trưởng bối -

***** (Mất vài hàng) *****

- Tao không biết mới hỏi mày. Thế còn Kiêu Trinh. Mày có nghe không?

- Tao cũng không biết. - Kiêu Trinh cười duyên - Tụi mày nói chuyện lớn quá, tao không nghe rõ lắm. Ánh Mai! Anh ta tên gì?

Ánh Mai ngớ ra nói đại:

- À... Bảo Nam, anh ta tên Bảo Nam. Ủ, đúng rồi, Bảo Nam.

- Có thật anh ta tên Bảo Nam không? Tao nghi lắm.

- Nghi thì đi mà hỏi, nhiều chuyện quá! Vậy tụi mày thích đặt cho anh ta tên gì thì anh ta tên ấy.

- Vậy Bảo Name là tên mày đặt ra ư?
- Ủ, thì tao đặt ra đấy. - Ánh Mai dài giọng - Anh ta dĩ nhiên là nam rồi chứ không lẽ là nữ. "Bảo" có nghĩa là "gọi"...
- Đồ quỷ! Thế mà cũng nói được.
- Này, bốn tiểu thơ! - Tiếng Võ Tân vang vang - Không lo vào việc, đi tán phét mãi thế? Ai trực phòng mổ đấy?
- Ôi... Em. - Phong Nhiêu nhảy dựng lên - Cảm ơn anh đã nhắc. Suýt tí nữa thì quên mất.

Võ Tân lắc đầu:

- Cứ lí lắc như các cô, có bữa để quên dao mổ trong bụng bệnh nhân. Nói đến thì lúc nào cũng "suýt quên". Cái "tí" và "suýt" của cô thì chết thiên hạ mất.
- Ôi, anh! - Kiều Trinh dài giọng - Làm gì mà lên lớp ghê thế? Dễ dãi một chút, em sẽ làm mai cho anh.
- Cho tôi xin đi! - Võ Tân xá dài - Mau vào việc đi, xớ rớ ở đây bị mắng bây giờ đấy. Còn Ánh Mai, mau đi theo tôi!

Thu Minh chun mũi, nhại giọng:

- "Còn Ánh Mai, mau đi theo tôi". Võ Tân thì lúc nào cũng Ánh Mai... Ánh Mai. Cứ đi riết với nhỏ, nhỏ trù ếm cho khỏi có bạn gái.
- O, cái vô này!

Ánh Mai nhìn Võ Tân:

- Anh chấp nhất tụi nó làm gì! Nó mà trêu anh, anh sẽ tức nhồi máu cơ tim mà chết thôi. Mau đi thôi!
- Tha cho hai cô đấy.

Võ Tân vội bước theo Ánh Mai. Tiếng Kiều Trinh và Thu Minh cứ léo nhéo vọng theo.

Đi một hồi, Võ Tân chợt khựng lại:

- Ánh Mai à! Cô đi đâu đấy?

- Ai biết! Anh bảo đi thử đi chứ sao? Nhưng mà anh nói đi đâu thế.

Võ Tân tròn tròn mắt:

- Không biết đi đâu mà cứ phăng phăng đi như thế hay sao?

- Ai biết đâu? Vậy đi đâu thế?

- Vòng lại thôi! Sợ bà luôn đấy.

Ánh Mai khúc khích:

- Bà thì phải sợ rồi. Bỗng nhiên có một thằng cháu lớn thật, thích ghê!

Võ Tân tròn mắt, Ánh Mai nguýt dài phang luôn:

- Đừng có tròn mắt dọa dẫm, không ai sợ đâu. Đi đâu nào, nói mau lên!

- Lên phòng giáo sư. - Võ Tân đáp nhan - Làm gì mà dữ thế?

- Ai dữ trước nào? - Ánh Mai quay lại - Có thể mà cũng không nói được. Giáo sư gọi có chuyện gì không?

- Tôi đâu có biết. Ánh Mai về thăm nội hả? Nội bạn có khỏe không?

- Cám ơn. Rất khỏe.

- Ra trường, nếu có thể được, Ánh Mai cho tụi này về thăm nội nhé, có được không?

- Dĩ nhiên là được. - Ánh Mai khẽ nhướn mày - Đi nhanh, kéo thầy chờ. Chuyện ấy để bàn sau đi.

Võ Tân nhìn Ánh Mai, ngập ngừng hỏi:

- Ánh Mai về thăm hay là có chuyện gì?

- À! Về thăm thôi, có chuyện gì đâu.

Ánh Mai cau mày, Võ Tân làm cho nàng nhớ đến những chuyện nàng không muốn nhớ. Tự dưng nàng đưa mắt nhìn chiếc vòng xuyên. Trước đây nàng luôn tự hào về nó, nhưng sao bây giờ nàng

lại thấy ngại ngại khi đeo nó. Nó như luôn nhắc nhở cho nàng nhớ đến lời hứa của người lớn và người chồng tương lai trong tương tượng. Anh ta là người thế nào nhỉ?

- Ánh Mai à! Ánh Mai. Ánh Mai à! Ánh Mai!

Ánh Mai giật mình ngơ ngác:

- Gì thế? Gọi gì mà "nở la-phan" như súng tiểu liên thế? Có chuyện gì vậy?

- Câu này để tôi hỏi mới phải. - Võ Tân nhìn Ánh Mai đăm đăm - Đúng là đã có chuyện gì xảy ra rồi, đúng không? Chuyện gì thế?

- Có chuyện đâu.

- Ánh Mai đừng có nói dối! Giấu ai chứ với tôi mà Ánh Mai còn giấu ư?

- Nói thật không tin, nói dối lại tin, có đúng không?

- Đừng có đùa. Tôi hỏi thật đấy.

Ánh Mai bỗng tỉnh nghịch hạ giọng:

- Nhưng nói với anh, anh có giúp được gì chứ? Nói ra cũng vô ích thôi.

- Chưa nói làm sao biết không giúp được gì? Mà nếu không giúp được gì thì nói ra, cô cũng sẽ thấy lòng khuây khỏa chứ!

- Nhưng chuyện riêng tư đâu phải bạ đâu cũng nói được. Thôi đi, anh bạn già ạ! Đi mau! Nếu không, giáo sư mắng bây giờ.

Cả hai đến cửa phòng trưởng khoa, định giơ tay gõ cửa thì cánh cửa chợt mở rộng. Trưởng khoa đang tiễn vị bác sĩ mới nhận chức. Võ Tân và Ánh Mai cúi chào.

Bác sĩ Trần Hoàng thấy cả hai, mỉm cười gật gù:

- Hai em vào đi, chờ thầy một chút, thầy vào ngay.

Cả hai vâng dạ bước vào phòng. Bác sĩ Trần Hoàng nhìn bác sĩ

Quốc Đức:

- Bao giờ thì cậu đến? Bao giờ thì bắt đầu đây?
- Tùy sự sắp xếp của bác sĩ, em lúc nào cũng sẵn sàng. Bắt đầu từ mai cũng được. Cảm ơn bác sĩ đã tận tình giúp đỡ em.
- Có gì đâu. Việc nhà cửa đã xong chưa? Cần gì thì cứ nói nhé.
- Mọi thứ tạm ổn rồi, chỉ còn chờ mẹ em về thôi. Em về đây.
- Ừ, cậu về đi. Hẹn gặp lại. Đi đường nhớ cẩn thận đấy!
- Vâng, em biết rồi.

Đưa mắt vào trong, bác sĩ Quốc Đức khẽ chào:

- Chào hai bác sĩ tương lai nhé!
- Chào thầy. - Cả hai chào đáp lại.

Bác sĩ Quốc Đức rời phòng. Bác sĩ Trần Hoàng quay vào, chỉ xuống ghế:

- Hai em ngồi đi.

Đưa mắt nhìn cả hai, ông nói chậm rãi:

- Tôi muốn hai em phụ tá bác sĩ Quốc Đức. Ông ấy là một bác sĩ thẩm mỹ nổi tiếng ở Pháp đấy. Hãy cố mà học hỏi.
- Dạ, cảm ơn thầy.

Cả hai trả lời tưởng chừng như nghẹt thở. Đó là một điểm phúc nhưng cũng là một gánh nặng. Tin này làm cho hai người thực sự vui nhưng trong lòng cũng đầy lo lắng...

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 2

Ánh Mai đẩy cửa bước vào. Tiếng Hồng Mai vọng ra:

- Chị về rồi đấy à?

- Ủ, sao hôm nay mi ngoan thế?

Vắt chiếc xách tay xuống ghế nàng hỏi em gái:

- Chờ ta về ăn cơm đây à.

- Ủ, thì có hai chị em thôi mà.

- Nhưng có bao giờ mi làm thế đâu.

- Thì bây giờ làm. Mau tắm đi!

- Tắm ở bệnh viện rồi. Nếu mi chưa ăn thì vào đây ăn cơm.

Hai chị em sà xuống mâm cơm. Xới cơm ra chén, Hồng Mai khẽ hỏi:

- Sáng chị không ăn sáng à? Bỏ ăn sáng không được đâu.

- Đâu có tính bỏ. Nhưng ngủ dậy trễ, sợ ăn sẽ không kịp nên phải nhịn. Nhưng ta có uống sữa trước khi đi.

Ánh Mai nhìn em gái:

- Chuyện công ty ổn chứ. Ông chủ mới có khó dễ gì không?

- Không khó không dễ, chỉ hơi lạ đời.

- Lạ đời? Mi nói sao ta không hiểu, lạ đời là sao?

- Nói bà cũng không hiểu đâu. Thế còn bà, có gì lạ không?

- Cũng có một chút. Khoa ta mới đến một tay bác sĩ chuyên khoa giải phẫu thẩm mỹ, mi có cần sửa gì không, ta giới thiệu cho. Nghe nói giỏi lắm đó.

- Nghe nói thì làm sao tin được, phải thấy mới tin.

- Ủ, thì ta cũng sắp thấy, vì ta được phân công phụ tá cho ông ta.

- Oai vậy ư? - Hồng Mai gấp thức ăn vào chén của Ánh Mai - Nội khỏe chứ? Sao đi mà không nói ta một tiếng để ta mua gì gửi về cho nội?

- Ta cũng đâu có định đi. Nỗi hừng đột xuất ấy mà. Nội đâu có cần gì ngoài chuyện được nhìn thấy mi. Nội bảo nội nhớ mi đấy.

- Nhưng kỳ này đang giao dịch xuất hàng bận lắm. Em không về được, bà chị đi đại diện như thế là được rồi.

- Ta là ta, mi là mi, chẳng ai có thể đại diện ai được.

Ánh Mai xếp đĩa, Hồng Mai nháy mắt trêu:

- Sao không ăn nữa đi? Nói có thể mà cũng giận à?

- Ta no rồi chứ giận cái gì? Giận mi chỉ mết xác thôi.

Ánh Mai thừ người ra khi nhìn thấy vòng xuyên trên tay. Hồng Mai ngạc nhiên về thái độ ấy, nàng gặng hỏi:

- Có chuyện gì đã xảy ra, đúng không? Bà lạ lắm, từ hôm đi nội về đến giờ, có chuyện gì thế?

- Có thì cũng có. - Ánh Mai nhướn mày - Nhưng mà thu dọn xong đi, lên giường rồi ta kể cho nghe.

- Không kể ngay được sao?

- Không phải là không được, nhưng ta sợ mi xỉu ngã lăn ra thì mệt

lắm.

- Tôi đâu có yếu bóng vía như bà. Thôi cũng được, vậy thì nhanh tay lên!

Hai chị em làm loáng cái là xong. Hồng Mai hỏi Ánh Mai:

- Bà có muốn uống cái gì không?

- Uống cũng được, nhưng thứ gì đừng làm ta mất ngủ. Còn mi nữa, đừng có thức khuya quá. Thức khuya quá xấu da mặt lắm.

- Thôi đi bà, đừng có dạy đời! Bà hơn tôi bao nhiêu ngày tháng, cùng lắm bà ra trước tôi vài phút mà lúc nào cũng lên mặt dạy dỗ.

- Ừ, nghe hay không là tùy mi. Nói thế mà cũng là dạy dỗ hay sao? Nội dặn ta phải trông nom mi, nên ta mới quan tâm. Chứ nếu không hã, ta mặc kệ mi đấy.

- Thế thì cảm ơn và hãy để tôi yên một chút.

Cả hai quay đi. Trong chớp mắt, Ánh Mai đã phóng lên giường. Hồng Mai vội ré lên:

- Muốn uống thì ... lại bàn, chị Hai à. Ở đây lỡ đổ ra giường thì sao.

- Ta không làm đổ đâu mà sợ, cứ mang nước lên đây.

- Đừng hòng! Uống thì ra mà lấy, không có ai hầu đến tận miệng đâu, bà chị à.

- Không mang lên thì thôi.

- Điều ấy thì chắc chắn rồi.

- Thế thì nhịn...

Hồng Mai khúc khích cười, đi pha trà thanh nhiệt. Mùi trà bốc lên thơm phức khiến Hồng Mai nhớ đến nội. Nội cũng thích uống trà thanh nhiệt, và nội chỉ uống có trà thanh nhiệt mà thôi.

Mang bình trà và ly lên phòng thì Ánh Mai đã ngủ say, nàng lắc đầu càu nhàu:

- Cái "bà" này dễ ngủ thật, mới đây mà đã ngủ ngay được, tài thật đấy. Chẳng bù cho mình.

Kéo chăn đắp ngang người cho Ánh Mai, nàng dài giọng:

- Ngủ lặn ngủ lóc thế này, nói đi trực đêm thì ai tin đây.

Ánh Mai bật dậy kéo mũi em gái:

- Cái tật nói xấu người ta vẫn không chữa, tin hay không tin có can gì đến ai chứ?

- Đồ quỷ sứ! - Hồng Mai đập vào vai chị - Dám giả vờ ngủ để đánh lừa tôi.

Ánh Mai bật dậy:

- Mi vốn hay bị lừa mà, có gì lạ đâu. Để xem mi pha cái gì cho ta uống, hay lại chỉ có mỗi trà thanh nhiệt.

- Thanh nhiệt thì đã sao nào? Chê thì đừng uống.

Nhưng Ánh Mai nhanh tay làm một hơi, chép miệng:

- Biết ngay mà, đúng là chỉ có trà thanh nhiệt.
- Chê mà cứ uống ừng ực thế.
- Không uống sợ mi buồn.
- Thôi đi, nói sao bà cũng cãi được. Có chuyện gì nói đi!

Ánh Mai giơ tay ra, khẽ nói:

- Mà có muốn đổi chiếc vòng này không? Mà còn thích nó chứ?
- Dĩ nhiên. Nhưng sao bỗng dưng bà đòi đổi? Bà không sao đấy chứ?
- Sao là sao? Có đổi hay không thì bảo...

Hồng Mai nhìn Ánh Mai:

- Tôi không tin bà dễ dàng chịu đổi như thế. Có chuyện gì xảy ra có liên quan đến chiếc vòng ư?

Ánh Mai rơi người xuống giường:

- Chủ nhân của chiếc vòng đến tìm và nhắc lại lời hứa hôn.

Hồng Mai trợn mắt hết cỡ:

- Không thể nào tin được. Làm gì chuyện đó có thể xảy ra, hoang đường.

Ánh Mai bật cười:

- Ta cũng la lên như thế khi vừa nghe nội nói, nhưng rất tiếc điều ấy là sự thật.

Hồng Mai nhìn chị gái:

- Nhưng tại sao nội lại nhận chứ? Nội cứ nói là không biết cũng được mà.

Ánh Mai lắc đầu:

- Ta làm sao biết được. Họ trao cho nội chiếc vòng y như thế này, bây giờ nội vẫn đang giữ nó.
- Bà định sao đây?
- Biết sao mà nói khi ta chưa trực tiếp nói với họ.
- Anh ta là người thế nào?
- Không biết. Gia đình nhờ người khác đưa đến, nghe nói họ định cư ở Pháp, về đây cưới vợ cho con trai.
- Bà ưng sao?
- Biết thế nào mà ưng. Mi có muốn sang Pháp không, ta đổi cho mi.
- Thích thì có thích, nhưng phải trả cái giá ấy bằng cách cột cả cuộc đời mình vào một người xa lạ mà ta không hề biết thì thật là điên khùng. Biết đâu đó lại là một ông già. Bà chết chắc rồi!
- Cái gì mà chết chắc. Ta có thể từ chối mà.
- Từ chối được sao?
- Dĩ nhiên. Nếu không thích mình có nhiều cách để từ chối. Nhưng

phải làm sao cho lưỡng toàn, vì còn danh dự của hai nhà.

- Bây giờ còn nghĩ đến danh dự ư? Sao không vất bỏ cái vòng ấy đi có hơn không? Vứt đi là hủy được bằng chứng.

- Hủy thì đâu khó, nhưng làm như thế là đẩy nội vào tình trạng thất tín, vì nội đã nhận tín vật.

- Sao nội lại nhận? Thật không sao hiểu nổi. Bây giờ giải quyết thế nào?

- Tạm thời lặng thinh đã và chờ họ trở lại. Khi đó nội hẳn ta về.

Hồng Mai thở hắt ra:

- Cũng may là lúc đấy bà đòi nó cho bằng được. Nếu không, bây giờ rớt vào tôi, tôi không biết phải xử trí ra sao nữa, chắc tôi điên mất.

- Có gì mà điên ! Xem tình hình rồi từ từ giải quyết. Nếu anh ta không bình thường thì dễ dàng từ chối. Còn nếu anh ta bình thường thì có lẽ chắc cũng bị ép uống gì đấy, ta có thể thương lượng.

Hồng Mai nằm dài xuống giường :

- Bà thì lúc nào cũng ạc quan.

- Không lạc quan thì làm sao bây giờ.

Ánh Mai chống cằm nhìn em gái. Xem ra mộng của hai là " Hai chị em sinh đôi lấy hai anh em sinh đôi " Không thành rồi.

- Biết đâu được phút chót. - Hồng Mai kéo chị nằm xuống bên cạnh - Bà phải nhất định cương quyết từ chối. Tôi không muốn bà có chồng xa như vậy đâu.

- Vậy thì kiếm ai rồi đi theo, có khó đâu mà rợn. Bảo anh ta tìm cho mi một người, chắc chắn không khó đâu.

- Vậy là bảo ta lấy cục đất ư ?

- Không. Lấy người hẳn hoi, ai nói mi là lấy cục đất chứ.

- Lấy người, không quên, không biết , không yêu thì không phải lấy cục đất là gì ?

- Tình yêu có thể vun đắp. Khỏi kẻ lấy về rồi mới yêu.

- Bà cũng định làm thế hay sao ?

- Cũng không biết được. Nếu đó là số phận của ta thì sao ?

- Bà đừng điên khùng nữa. Bà sắp trở thành bác sĩ, bà không thể ừ cái kiểu như thế. Tôi chống đối đến cùng.

- Nhưng mọi chuyện cũng chỉ là sự suy đoán mà thôi, phải chờ anh ta liên lạc lại.

- Lúc đó tôi sẽ về cùng với bà.

- Dĩ nhiên rồi. Thôi, ngủ đi ! Cấm không tức để mà mất ngủ đấy !

- Ai thèm tức ! Ai thèm mất ngủ.

- Vậy thì ngủ đi.

Cả hai nằm im. Một lúc khá lâu, Hồng Mai khẽ hỏi :

- Này, bà ngủ chưa ?
- Chuyện gì thế ? Ta ngủ rồi !
- Ngủ mà còn trả lời sao ?
- Hỏi gì hỏi nhanh lên. Nếu không ta ngủ luôn đấy :
- Ờ ! Có bao giờ bà tưởng tượng ra anh ta là người thế nào ?
- Điên khùng !
- Tôi hỏi thật chứ bộ.
- Ta không bao giờ làm chuyện ấy. Mau làm giùm ta đi.
- Cái gì ? Bà điên rồi !
- Có thể lắm, nhưng bây giờ thì chưa. ta muốn ngủ lắm rồi.
- Vậy thì bà ngủ đi.
- Dĩ nhiên rồi, đừng quấy ta nữa.

Ánh Mai quay mặt vào tường, Hồng Mai xoay người ra, lẩm bẩm :

- Nhất định phải về gặp nội. Không thể để cho chuyện ấy xảy ra.
- Lăn qua lộn lại mãi. Hồng Mai cũng không sao ngủ được. Câu chuyện mà chị nàng kể làm cho cô nàng ảm ức. Thế kỷ thứ hai mươi mốt mà con xảy ra một chuyện cổ tích khó tin mà có thật này sao ?
- Mi làm gì mà lẩm bẩm không cho tao ngủ thế ?
 - Tôi có làm gì đâu. Bà ngủ thì cứ ngủ đi !

Ánh Mai dài giọng :

- Ngủ gì được, khi cái giọng léo nhéo dài dòng của mi bên tai. Hay mi tính tìm ai đó vừa ý rồi chúng ta cùng cưới luôn một thể.
- Chuyện như thế mà cũng nói ra được, lại còn đùa nữa chứ ! Xem ra, bà chẳng một mảy may lo lắng.
- Thôi đi. Lo lắng cho mau chóng già sao. Ngủ đi cho tôi nhờ. Mai, tôi còn phải đi làm.
- Ủ ờ ngủ thìn ngủ.

Hồng Mai đưa mắt lên trần nhà hết nghĩ đến việc của Ánh Mai , nàng lại nghĩ đến việc của mình, nghĩ đến anh chàng giám đốc mới Mạnh Huy luôn làm cho nàng chới với.

Xoay lại ôm lấy Ánh Mai, úp mặt vào lưng chị. Hồng Mai thiếp đi lúc nào không biết :

Hồng Mai đâu biết Ánh Mai không hề ngủ. Nàng chỉ giả vờ nhắm mắt để đấy, vì nàng không muốn Hồng Mai lo lắng. Thật ra, chuyện xảy ra ngoài dự tính của mọi người nên khó có ai chấp nhận được. Còn nàng, sắp đạt được ước mơ..nhưng đứng trước sự việc này, Ánh Mai thấy mình hụt hẫng.

oOo

Chạm trán với Mạnh Huy ngay cửa phòng bà Thế Trâm , Hồng Mai chào khẽ :

- Chào giám đốc.
- Đừng khách sáo, cô vào đi !
- Giám đốc vào đi, tôi chờ.

Mạnh Huy tủm tỉm :

- Hôm nay cô dễ thương thế, bỗng dưng nhường bước cho tôi.

Hồng Mai đỏ mặt :

- Chẳng lẽ anh không muốn vào, vậy thì để tôi vào.
- Ờ ! Khoan đã.
- Tôi đâu phải xích lô.
- Á ! Xin lỗi. Tôi khen cô dễ thương cô cũng khó chịu sao ?
- Ai bảo anh là tôi khó chịu ?
- Nghe giọng nói của cô.
- Giọng nói của tôi ? - Hồng Mai bật cười - À thì ra là thế !
- Cô cười rất đẹp.

Hồng Mai cau mày :

- Anh khen xong chưa ?
- Cô lại khó chịu ?
- Xin lỗi, tôi còn nhiều việc.
- Vậy thì ta cùng vào.

Mạnh Huy mở rộng cửa. Bà Thế Trâm ngẩng lên, thấy cả hai, bà khẽ mỉm cười:

- Vào đi !

Hồng Mai không thể lui, nàng bước theo Mạnh Huy cùng vào. Anh kéo ghế cho nàng rồi mới ngồi.

Bà Thế Trâm chợt hỏi :

- Có chuyện gì mà cả hai cùng đến một lượt thế ?
- Dạ đâu có ! - Cả hai đồng thanh.

Bà khẽ mỉm cười :

- Xem ra cả hai rất hợp, nếu thế thì ta rất vui.
- Thưa bà...
- Cô là...

Giữ nguyên nét mặt, bà nhẹ giọng :

- Ai nói trước đây ?
- Cô nói đi ! - Mạnh Huy nhìn nàng.
- Sao anh không nói trước đi ! - Hồng Mai liếc xéo anh - Tôi nhường cho anh đó.
- Tôi không cần cô nhường đâu.
- Thôi được rồi... - Bà Thế Trâm lên tiếng - Hồng Mai nói đi !
- Dạ. - Nàng đặt tập hồ sơ xuống trước mặt bà Thế Trâm - Cháu đã chuẩn bị xong, bà sẽ cùng đi với cháu chứ ?

- Vậy sao ? Nhưng hôm nay ta bận, cháu sẽ cùng đi với Mạnh Huy.
- Dạ vâng, nếu là chỉ thị của bà.
- Từ nay cháu sẽ làm việc trực tiếp với Mạnh Huy, cháu nghĩ thế nào.
- Dạ. Cũng tốt thôi, đâu có sao.
- Thế còn Mạnh Huy, đề nghị của cháu được chấp nhận, cháu muốn nói gì không ?
- Dạ, với cháu thì không, nhưng với cô trợ lý của cô thì có đó.
- Sao ? Có đúng thế không, Hồng Mai ?
- Dạ.... - Nàng liếc xéo anh - Làm gì có.

Mạnh Huy ngần ngừ :

- Sao cô không nói thẳng ra đi ? Làm việc với tôi, cô không được thoải mái ?
 - Sao lại thế ? Có gì, cháu cứ nói đi.
 - Làm gì có. - Nàng liếc xéo Mạnh Huy - Hay là anh thấy thế ?
 - Cô cứ nói thật ra đi. Sự thẳng thắn sẽ giúp chúng ta hiểu nhau hơn. Tôi không muốn cô làm việc với tôi mà bị ức chế. Tôi nói thật đấy.
- Bà Thế Trâm nhìn cả hai, không thấy Hồng Mai bảo gì. Bà mỉm cười gật gù giảng hòa :
- Hay có sự hiểu lầm gì đây. Có lẽ cả hai chưa quen cung cách làm ăn của nhau. Từ từ sẽ quen thôi. Còn cháu, muốn gì nên bàn bạc với Hồng Mai cho ăn khớp, đừng có dùng quyền của mình quá, sẽ tổn hại cô ấy.
 - Dạ, cháu biết !
 - Biết thì tốt rồi, Hồng Mai có muốn nói gì không ?
 - Dạ, cháu muốn bà coi dùm cháu một số hàng thử nghiệm.
 - Cháu cứ mạnh dạn trao đổi với Mạnh Huy, dần dần rồi sẽ quen thôi. Rồi một lúc nào đó ta giao hết cho Mạnh Huy. Cháu hãy cố gắng giúp đỡ và cộng tác với Mạnh Huy như cộng tác của ta vậy.
 - Cháu biết rồi, thưa bà - Nàng nhìn Mạnh Huy - Giám đốc coi chừng hồ sơ và ký. Lát nữa, tôi đến lấy. Có gì không hiểu, anh cứ hỏi, tôi sẽ giải thích cho anh.
 - Tôi là giám đốc hay cô là giám đốc ?
 - Dĩ nhiên là anh.
 - Vậy thì tôi có quyền ra lệnh, có đúng không ?
 - Nếu thế thì sao ?
 - Còn sao nữa. Với tôi, cô báo cáo và trao đổi thẳng. Tôi không thích làm bạn với sổ sách giấy tờ. OK. Được chứ ?
 - Dĩ nhiên là được. - Hồng Mai tròn mắt - Nhưng anh cũng đâu cần phải lên giọng với tôi như thế.

Mạnh Huy nhìn bà Thế Trâm :

- Đấy, cô coi.

Bà Thế Trâm bật cười :

- Như thế cũng tốt chứ sao. Và lại, cô ấy cũng có một phần nào nói đúng.

- Rõ ràng là cô bệnh cô ấy.

- Cô đâu có. - Bà bật cười nhìn Hồng Mai - Cháu cứ thẳng thắn nhu thế tốt đấy.

Hồng Mai cúi chào :

- Cháu xin phép đi trước. Lát, cháu sẽ quay lại để bà cho ý kiến.

- Cháu cứ đem đến phòng Mạnh Huy đi không có vấn đề gì đâu, việc đề xuất của cháu, ta chấp thuận.

- Vậy cháu cảm ơn bà, cháu đi trước đây. Chào giám đốc, hẹn gặp lại ở văn phòng.

- Khoan đã ! - Mạnh Huy chột lên tiếng - Cô sẽ đưa tôi đến trung tâm thương mại thành phố, bao giờ đi đây.

- Tùy giám đốc sắp xếp, đi lúc nào cũng được.

- Có thật là đi lúc nào cũng được không ? Đó là cô nói đấy nhé.

- Câu nói của tôi có vấn đề sao ?

- À không ! Tôi muốn đi ngay bây giờ, có được không ?

- Ngay bây giờ ư ?

- Cô đừng nói với tôi là cô bận nhé.

Hồng Mai gật gù :

- Thôi được. Tôi thu xếp rồi chờ ông ở dưới xe được chứ ?

- Thế thì tốt. Tôi sẽ xuống ngay.

Hồng Mai cúi chào một lần nữa rồi rời phòng. Bà Thế Trâm nhìn cháu trai cười mỉm chi :

- Cháu thích cô trợ lý của ta rồi phải không ?

- Cháu không chối. - Mạnh Huy gật gù - Cháu thích cô ấy, vì cô ấy là cô gái thông minh, tài giỏi, khá thẳng thắn.

- Duyên dáng và xinh đẹp nữa chứ.

- Điều ấy thì dĩ nhiên rồi.

- Nếu cháu thích thì hãy chinh phục cô ấy đi. Cháu đâu còn trẻ nữa.

- Cháu vẫn chưa có ý lập gia đình trong lúc này. Và lại, biết đâu cô ấy cũng có người yêu rồi thì sao.

- Không có đâu. Nếu có thì cô đã biết. Ta nói thật lòng nhé. Ta muốn cháu cưới cô ấy nếu cháu muốn, điều này ta không thể ép, vì còn tùy ở cháu. Nhưng Hồng Mai làm vợ cháu, ta yên tâm và người con gái đó sẽ giúp cháu làm nên sự nghiệp đấy.

Mạnh Huy nhìn bà Thế Trâm :

- Cô lạ thật đấy. Thường thì người ta chọn dâu môn đăng hộ đối

nhưng cô thì khác. Tại sao cô bỏ một Kim Anh con của một chủ tiệm vàng Kim Hưng mà chọn cô trợ lý của cô, cô có lạc hậu không ?

- Cô không lạc hậu, mà cô rất thực tế. Tùy cháu muốn nghĩ sao thì nghĩ. Thôi, mau đi đi, kéo h lại chờ.

Mạnh Huy bật dậy :

- Vậy thì cháu đi đây.

Mạnh Huy về phòng. Anh ngạc nhiên khi thấy Kim Anh ngồi chờ ở đó tự bao giờ. Thấy anh, cô bật dậy :

- Anh Huy ! Sao giờ này anh mới về. Anh quên cuộc hẹn với em à ?

Mạnh Huy lắc đầu :

- Tôi có hẹn cô đâu ?

- Có mà. ANgọc Huyền hứa sẽ đưa em đi mua sắm.

- Nhưng bây giờ tôi rất bận, cảm phiền cô về đi. Hôm khác, chúng ta sẽ gặp lại.

- Nhưng anh định đi đâu, em có thể đi cùng anh.

- Cám ơn. Đây là công việc cô không thể đi chung được. Lúc khác, tôi sẽ gọi điện cho cô. Xin lỗi cô nhé, cô sang chỗ cô tôi mà chơi. Tôi phải đi đây, hẹn gặp lại.

Kim Anh hậm hực định đi theo nàng chạm trán với bà Thế Trâm ngay cửa. Bà khẽ hỏi :

- Có chuyện gì mà cháu đến tận công tình yêu tìm Mạnh Huy thế.

- Dạ, không có chuyện gì đâu, cô à. Mẹ cháu muốn mời anh đến dùng cơm. Vả lại anh ấy hứa đưa cháu đi chơi, đi mua sắm, anh ấy quên mất.

- Vậy ta đi với cháu, Mạnh Huy rất bận cũng chưa quen việc nên không rảnh mà đi chơi đâu.

- Vậy để lúc khác, cháu về đây.

- Vào phòng ta chơi một lát.

- Dạ, cháu về đây.

Trong lúc Kim Anh từ giã bà Thế Trâm thì chiếc xe đưa Mạnh Huy và Hồng Mai hướng về trung tâm thành phố.

- Tôi xin lỗi phải để cô đợi lâu.

- Nhân viên đội giám đốc là chuyện thường tình thôi mà, có gì mà anh phải bận tâm.

- Sao cô không hiểu tại sao tôi lại ra trễ, tôi ra trễ vì có lý do chứ.

- Can chi đến tôi. - Hồng Mai dài giọng - Lại một cô gái nào đến tìm , hay cô bạn Tây của anh đến từ giã ?

- Cô còn nhớ chuyện ấy sao ? Cũng vì cô bạn Tây ấy mà cô giận tôi cả tuần không nói chuyện. Chúng tôi chỉ là bạn bè.

- Bạn bè gì mà tự nhiên thế ? Anh không kỳ sao, ở đây đâu phải ở

nước Mỹ.

- Nhưng lối sống của họ là thế. Họ có thể yêu nhau, nhưng nếu không hợp, họ vẫn có thể là bạn bè như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Vậy anh thừa nhận anh và cô Rosa có một thời yêu nhau.

- Ủ, nhưng bây giờ cô ấy đã có chồng. Chồng cô ấy là bạn của tôi.

- Vậy sao, vậy là tôi hiểu rồi.

- Cô hiểu cái gì ?

- À, không có gì ?

- Sao cô không nói hết ? Không nói hết mà nói lấp lửng sẽ làm cho người khác khó chịu đấy.

- Vậy thì tôi xin lỗi, nhưng tôi đã quên mất tôi muốn nói gì rồi. Tôi không có ý nói lấp lửng đâu.

- Không có thì thôi. À ! Cô biết khiêu vũ chứ ? Đừng nói với tôi là cô không biết đấy nhé.

- Biết chút chút. - Hồng Mai gật gù - Lúc bé, tôi rất thích theo nghề múa.

- Vậy thì tại sao cô không theo những gì cô thích.

- Tại nội tôi không thích. Nội bảo con gái vén áo phơi người cho người ta thấy hết thì đâu còn đoan trang đức hạnh, nhưng nội đâu có biết đó là nghệ thuật.

- Thì ra là thế. Ba mẹ cô cũng cản ngăn ư ?

- Không ! Ba mẹ tôi chết lâu rồi. Tôi không biết mặt họ, chỉ thấy qua hình. Tôi nghe nói họ bị tai nạn máy bay không tìm thấy xác.

- Xin lỗi, tôi đã khơi lại chuyện của cô. Nhưng dẫu sao. Cô cũng có một bà nội tốt.

- Ủ, tôi vẫn còn hạnh phúc vì có một bà nội tốt. Cũng như anh, anh vẫn có được một bà cô tốt. Bà rất thương anh.

- Bà rất thương yêu tôi.

- Vậy sao anh cứ mãi bỏ bà mà đi mãi thế. Bà cố gắng chống đỡ công tình yêu ấy cũng chỉ vì anh thôi, sao anh nỡ nhẫn tâm đối xử với bà như thế. Bà sống tất cả vì anh đấy, anh có biết không ? Anh có hiểu không ?

- Cô nói như thế là có ý gì ?

- Chẳng lẽ anh không hiểu tôi nói gì sao ?, bà Thế Trâm cần anh và anh không khác con trai bà ấy. Anh hãy ở bên bà ấy lo lắng và giúp đỡ bà, ý của tôi là như thế đấy.

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai :

- Tôi hiểu tại sao cô tôi lại yêu quý cô như thế. Cô có biết cô tôi muốn tôi cưới cô không ?

- Anh đừng có nói bậy! - Hồng Mai tròn mắt nhìn Mạnh Huy - Anh nghĩ anh cưới tôi là tôi sẽ ượng anh ngay ư ? Anh nghĩ anh là ai ? Anh đừng có mơ giữa ban ngày nữa.

Mạnh Huy bật cười lớn :

- Cô đúng là một người đặt biệt, nếu cô không lấy tôi, thì ai có thể có những suy nghĩ như thế để lo cho cô tôi. Ngoài ra cô đây.

- Tôi nói thật chứ không đùa đâu.

- Thì tôi cũng nói thật chứ có nói đùa đâu. Cô hãy suy nghĩ đi. Đây là đề chân thành.

- Tình yêu lại có thể là lời đề nghị hay sao ? Tình yêu phải có sự cảm nhận.

- Nhưng trước khi cảm nhận, cô phải, cô phải ngỏ lời yêu trước chứ.

Mạnh Huy cười ranh mãnh :

- Cô đừng nổi giận ! Cô cho nói đùa cũng được, nói thật cũng được.

Cô và tôi, ai cũng thích nói thẳng, nói thật, tôi thích cô từ đầu giáp mặt, bây giờ yêu thì chưa, nhưng tương lai thì ai đâu biết được.

Hồng Mai lặng thinh. Nàng có thể nói gì khi anh ta trắng trợn nói ra như thế. Thật lòng thì nàng cũng thích Mạnh Huy, anh ta dễ mến dễ gần gũi không phân biệt chủ tớ, không hách dịch.

Nhưng những gì Mạnh Huy nói với nàng quá sớm, và điều này làm cho nàng thật sự khó xử.

Chiếc xe đột ngột dừng cứu Hồng Mai khỏi tình trạng tĩnh. Nàng hỏi lớn :

- Tới rồi ư ?

- Tới rồi ! Cô định đi có lâu không ?

- Cũng còn tùy. Anh cứ ra bãi. Nếu bạn, anh đưa xe về công tình yêu cũng được.

- Tôi có thể chờ được không sao đâu. Cô và ông chủ cứ đi.

- Vậy thì tùy anh. Chuẩn bị ra xe, tôi sẽ điện trước cho anh.

- Vậy thì tốt quá. Cám ơn cô.

Hồng Mai nhìn Mạnh Huy :

- Mình đi thôi. Mời anh.

Mạnh Huy nheo mắt cười :

- Cô bản lĩnh lắm.

Hồng Mai vờ vỉnh đánh trống lảng :

- Cũng thường thôi, không cần anh phải khen như thế.

- Vậy sao ?

- Vâng. Tôi sẽ hướng dẫn anh. Mời anh đi theo tôi.

Mạnh Huy bước theo Hồng Mai. Nhìn khuôn mặt tự tin và bước chân vững chải uyển chuyển của nàng. Anh nhủ lòng :

"Nhất định mình sẽ chinh phục cô gái bằng mọi giá".

Anh chợt cười với ý nghĩ trong đầu nhanh chân bước theo Hồng Mai.
oOo

Ánh Mai bước theo bác sĩ Quốc Đức rời phòng mổ, đưa tay đỡ chiếc áo cho bác sĩ Quốc Đức, Ánh Mai quay ra treo áo cho bác sĩ.

Tiếng bác sĩ Quốc Đức chợt hỏi :

- Cô đã quen với công việc chưa ?
- Dạ, cảm ơn bác sĩ quan tâm. - Nàng gật nhẹ - Tôi còn phải học hỏi nhiều, mong bác sĩ giúp đỡ.
- Cô đừng quá khiêm tốn. Giáo sư cho cô phụ tôi quả là ông ấy biết nhìn người. Tôi thấy cô rất khéo léo trong công việc. Cô cũng đã mệt lắm rồi, cô nghỉ ngơi đi.
- Cảm ơn bác sĩ, để tôi đỡ còn cho bác sĩ rửa tay.
- Tôi tự làm được. Cô rửa tay đi.

Ánh Mai giở găng tay bỏ vào thùng nàng vén cao tay áo để lộ chiếc vòng xuyên ra. Chăm chú rửa tay, nàng không biết bác sĩ Quốc Đức chăm chú nhìn chiếc vòng của nàng, ánh mắt không chớp.

Cảm giác bị nhìn khiến Ánh Mai chợt quay lại :

- Bác sĩ có cần gì nữa không ?
- À...không ! Nhưng lát nữa tôi có tiết dạy, cô đến dự chứ ?
- Dĩ nhiên rồi. Chào bác sĩ.
- Chào cô.

Ánh Mai rời phòng, nàng chạm trán với các bạn ở cuối hành lang.

Vừa thấy nàng Kiều Trinh la to :

- Sướng nhé. Thu Minh đang dở khóc dở cười vì mày đấy.

Ánh Mai thở hắt ra :

- Điên rồ vừa thôi, tụi bay ăn nói cẩn thận một chút, lỡ có ai nhìn thấy nghe thấy, đây là nơi công cộng, rõ chưa.

Phong Nhiêu nheo mắt :

- Nơi công cộng nói thế thì ai hiểu gì chứ, hay mi có tật mi rục rịch.
- Tật gì ? - Nàng tròn mắt - Chỉ suy diễn lung tung. Ra hành lang vườn đi, còn gần một giờ nữa mới lên tiết.
- Đi thì đi. - Cả bọn nhao nhao.

Thu Minh hích vai Ánh Mai :

- Hãy thú thật đi, mày cướp mắt anh ấy của tao rồi, phải không ?

Ánh Mai nhướng mày :

- Cái gì cướp ! Đã là của cậu đâu mà nói ta cướp chứ. Ông ấy là giáo sư đấy, mi hiểu không. Đừng có ảo tưởng lung tung nữa !
- Cái gì mà ảo tưởng lung tung. Chính lăi Tân nói ông ấy hay nhìn trộm mày, có đúng vậy không ?

- Lãi này nói bậy ! - Ánh Mai tìm chỗ ngồi - Tao bây giờ đâu quan tâm tới ai, việc ưu tiên của tao bây giờ là học, chỉ có thể thôi.

- Nhưng ông ấy thích mày.

- Đó là chuyện của ông ta.Tao làm sao cấm được.

- Mày nói như thế là đã thừa nhận.

- O', cái con nhỏ này ! - Ánh Mai trợn tròn mắt - Thừa nhận cái gì. Ta thấy đầu óc mi có vấn đề đấy. Đừng quá si tình quá chứ, cứ như thế chỉ người mới là người khổ, rõ chưa ?

Kiều Trinh khều Ánh Mai :

- Ê ! Hình như người yêu lý tưởng của Thu Minh đang nhắm tọa độ đi về phía chúng ta đấy.

- Thật không ? - Thu Minh hớn hở - Vậy là có dịp rồi. Tuyệt quá !

- Việc gì thế ? - Phong Nhiêu khẽ hỏi :

- Bí mật. - Thu Minh đưa ngón tay nhỏ lên miệng suýt nhỏ.

Kiều Trinh lè lưỡi :

- Đang cấm câu,coi chừng không được cá lại mất cả lưỡi câu.

Cả bọn cười phá ra. Ngay lúc đó, Quốc Đức dừng chân, vui vẻ hỏi :

- Chào các cô. Vui quá hả ?

- Chào giáo sư, không ngờ giáo sư lại quá bộ ra đây.

- Đừng gọi tiếng giáo sư nghe xa cách trịch thượng quá. Hãy coi tôi như một người bạn đi.

- Tụi em không dám - Cả bọn đồng thanh - Trưởng khoa mà biết thì lột da tụi em.

Quốc Đức mỉm cười :

- Trưởng khoa của các cô dữ vậy sao ?

- O', thầy đừng có nói lại ! - Kiều Trinh mím môi - Thầy trưởng khoa của chúng em rất rất ư là dễ thương.

- Nhưng thương không dễ.

- Mày nói gì thế ?

- Chứ không phải hay sao ? Thầy có cô thương rồi, ai dám lộn xộn chứ.

Cả bọn chột phì cười. Quốc Đức cũng cười theo bọn con gái, Ánh Mai chột hỏi :

- Thầy ăn ở đâu ?

- Tôi ăn cơm tháng.

- Vậy sao ? Cả bọn nhao nhao - Phong Nhiêu hích Thu Minh, nói lớn :

:

- Hay Thu Minh tình nguyện nấu cơm tháng cho thầy. Thầy ơi ! Nhỏ Minh đang học nữ công gia chánh.

Quốc Đức ngạc nhiên :

- Bạn học thế này mà vẫn tranh thủ học nấu ăn thi các cô giỏi thật đấy. Nhưng tôi hết lòng cảm ơn, vì đó chỉ là tạm thời thôi. Mẹ tôi và người quản gia sẽ đến lo cho tôi.

Phong Nhiêu buột miệng :

- Thế thầy chưa có cô ư ?

- À...sẽ có...- Anh gạt gù - Nhưng chắc là nhờ các cô kiểm giữm.

Kiều Trinh lý lắc :

- Có ngay thưa thầy. Tại thầy không biết đây thôi ở đây khối người ngưỡng mộ thầy ạ.

- Trong đây có em chứ ? - Quốc Đức chột đùa.

Kiều Trinh ngớ ra nhưng cũng gạt :

- Dĩ nhiên rồi em là người ngưỡng mộ thầy số một, chỉ tội em có chiều cao khiêm tốn nên không dám ước mơ.

Cả nhóm cười phá ra, Quốc Đức cũng phải phì cười vì câu nói dí dỏm của Kiều Trinh. Thu Minh háng giọng định nói thì Kiều Trinh cao giọng tiếp :

- Nhưng có một hoa khôi trong chúng em, xin đề cử cùng thầy. Đó là Ánh Mai, hoa vàng rực nắng.

Ánh Mai la lớn :

- Ê không phải tao, mà là buổi sáng mùa thu - Thu Minh, nghe rõ chưa ?

Kiều Trinh ngớ ra ấp úng :

- Xin lỗi thầy, xin đính chính, tại...tại thầy nhìn em khiến lòng em xao xuyến, máu chạy lộn đường, tim đập lộn nhịp, tâm thần bối rối, xin lượng thứ, em đã nó lộn tên, em xin đề cử tên khác.

Quốc Đức giơ tay lắc đầu :

- Không cần đâu ! Xem ra tôi thích cái tên cô nói. Sao, cô sẽ giúp tôi chứ ?

- Sao ? Cả bọn ngớ ra ngơ ngác nhìn nhau. Họ chưa thốt lên lời thì Võ Toàn hót hải chạy tới :

- Thưa thầy, trưởng khoa tìm thầy.

- Vậy hả ! - Quốc Đức gạt đầu - Cảm ơn em. Chào các cô và hẹn gặp lại.

bác sĩ Quốc Đức vừa đi khỏi, Thu Minh gầy lên :

- Tao đã nói rồi, tụi bây không được giàng bác sĩ đẹp trai của tao, vậy mà tụi bây nỡ lòng nào...

Kiều Trinh nhìn Thu Minh :

- Mà biết tụi tao đùa mà. Thầy cũng đùa mà đừng nghĩ bậy.

Ánh Mai khẽ véo trán Kiều Trinh :

- Ai bảo mi kéo tên ta ra giễu cợt. Mà làm thế, tối nay có người "đem

không ăn ngày không ngủ" đấy.

- Đêm ăn ngày ngủ cho thành cái thùng phi à ! - Thu Minh trợn mắt , chiếu tướng Ánh Mai - Đích thị là thầy thích mày rồi. Tao thấy ông nói nhưng ánh mắt cứ nhìn mày.

Ánh Mai ngẩng lên :

- Làm gì có chuyện đó, mi đừng có mơ giữa ban ngày. Học vị cao tài giỏi như ông ta đâu thiếu các cô theo chứ. Tao dám cá, ông ta không chừng có hôn thê học vị như ông ấy đang chờ cưới rồi đấy chứ.

Kiều Trinh gật đầu :

- Mi nói cũng có lý đấy. Mà thích làm gì mẫu người lý tưởng đó chứ ? Lắm tài thì lắm tật. Cứ tìm ai đồng vai phải lứa với mình mà yêu thì cũng hạnh phúc chán rồi.

- Nói như mi thì làm gì có những chuyện tình bi tráng mà mỗi khi người ta nhắc đến đều sứt sùi cảm động, có người còn khóc cho số phận éo le của họ.

- Ôi ! Sao mà ai dư nước mắt đến thế. Thảo nào mà có thảm họa bảo lụt.

Ánh Mai nhìn các bạn :

- Chúng ta đang nói đến tình yêu, sao bỗng dưng chuyển qua lũ lụt Đồng Bằng Sông Cửu Long vậy ?

- Ờ ha ! - Phong Nhiều nhìn đồng hồ - Sắp lên lớp rồi đấy, xả hơi như thế là đủ rồi. Đề án tốt nghiệp của tụi bây xong chưa ?

- Xong đâu mà xong ! - Kiều Trinh thở hắt ra - Bệnh lý, bệnh án theo dõi vô sổ báo cáo đủ làm cho ta chóng mặt rồi. Ôi...ta chết mất.

- Chết cũng phải làm, đừng ở đó mà "bán than", Ê Mai ! Thực tập bên mày có dễ chịu hay không ?

- Dễ chịu thì cũng có dễ chịu nhưng khá mệt, có điều được học hỏi nhiều. Lúc bắt đầu phẫu thuật ông ta mở nhạc nhẹ cho đến khi kết thúc ca mổ.

- Mày phụ ăn khớp chứ ?

- Cũng không tệ. Lúc đầu cũng hơi sợ, từ từ rồi cũng quen.

Thu Minh dài giọng :

- Ta không bị giáo sư mắng nhưng bị bác sĩ phụ mổ la, giọng ông ấy "ong óng" như thiên lôi đấy.

Phong Nhiều trợn mắt lắc đầu :

- Ông mà nghe được mi nói thế ông đi mi sói trán.

- Ông làm sao biết được. - Thu Minh cong môi - Tao không nói, tụi bây không nói, ai biết mà đi chứ.

- Bức vách có tai mi chưa nghe bao giờ sao ? - Kiều Trinh nhướn mày - Vả lại, cái miệng của mi này giờ như loa phóng thanh, dù ông

có điếc cũng nghe thấy rồi đó.

- Tụi bây...

Cả ba bịt miệng cười, Kiều Trinh bồi thêm :

- Ta nói đúng rồi chứ gì ? Vậy thì "stop" nhé.

- "Stop" thì "stop" ! Mi đừng có láu cá, co ngày ta vặn cổ mi ra đây.

- Cứ thử coi, ai vặn ai cho biết.

- Thôi, cho tôi can ! - Phong Nhiều giảng hòa - Nói đùa mà tụi bây cãi nhau như là thật ấy, không sợ bị đăng báo à ? Mực giựt gân, khó tin mà có thật.

Kiều Trinh chột khiêu Ánh Mai :

- Ờ ! Tụi bây trông kìa.

- Trông cái gì ?

- Cô ta đó, đẹp thật.

- Đẹp theo kiểu nước ngoài.

- Thì dĩ nhiên rồi cô ta là nước ngoài mà, chuyên khoa dinh dưỡng.

- Vậy mà trông như suy dinh dưỡng.

- Cái con nhỏ này ! - Phong Nhiều tròn mắt cự - Dáng người thế mà bảo là suy dinh dưỡng thì mắt mi có vấn đề rồi đấy, thật là hết thuốc chữa.

- Vào lớp thôi ! Ánh Mai nhìn các bạn - Bỏ cái khuôn mặt hình sự đi nhé, chuyện của thiên hạ mà cũng cãi vã được thì hay thật đấy.

- Ờ..Ánh Mai !Ánh Mai !

Biết là Võ Tân gọi, nàng cứ đi không ngoái lại Võ Tân đuổi kịp nàng níu tay nàng , nói lớn :

- Bạn cần đi khoan tai rồi đấy.

- Khoan cái gì mà khoan ! Tôi đâu phải "xích lô" đâu mà lúc nào cũng ê.

- À ! Tại quen miệng. - Võ Tân gãi tai - Thầy Hoàng gọi bạn đấy.

- Vậy à ! Nhưng sắp lên lớp rồi.

- Tớ cũng không biết , cậu lên ngay đi. Thầy vẫn chờ ở phòng.

- Ừ, vậy tớ đi đây.

Ánh Mai hỏi hử đi, nàng vẫn còn nghe tiếng Võ Tân nói vọng theo.

- Các cô có biết lúc này tôi đã gặp ai không ?

- Gặp ai thì có liên quan gì đến chuyện này.

- Có chứ sao không ? Sao các cô không thử đoán tôi đã gặp ai.

- Anh gặp ai thì mặc xác anh, can chi đến tụi tôi.

- Tôi nói có liên quan mà, vì cô ta là người yêu của bác sĩ Quốc Đức.

Chân Ánh Mai chột khựng lại. Rõ ràng là nàng biết sẽ có chuyện ấy xảy ra, nhưng không hiểu sao nàng có cảm giác hụt hẫng, như mất đi một thứ gì quý báu.

Mãi suy nghĩ, nàng đến cửa phòng bác sĩ Trần Hoàng lúc nào không biết.

- Ánh Mai !

Nàng gật mình quay lại. Tiếng bác sĩ Sương nhắc nhở :

- Em đi đâu đấy ? Phòng học dãy bên kia.

- Dạ, em lên phòng thầy Hoàng.

- Vậy thì em đi qua rồi.

- Ôi ! - Ánh Mai ngẩn ra - Em cảm ơn cô.

Ánh Mai vòng trở lại đưa tay gõ cửa...Câu chuyện của Võ Tân vẫn vọng trong trí nàng.

oOo

Hồng Mai trở mình thức giấc, nhìn sang bên cạnh, Ánh Mai đang cuộn tròn ngủ say. Đang là ngày tháng cao điểm, Ánh Mai thức rất khuya, nên ngã người xuống giường là ngủ say như chết.

Hồng Mai ngấm nhìn cô chị song sinh mỉm cười. Hình như trong giấc ngủ thì ai cũng như một thiên thần, Ánh Mai khẽ cười trong giấc ngủ, hình như Ánh Mai đang mơ về điều gì đó.

Hồng Mai xuống giường tìm ly nước lạnh. Chợt nhớ tới câu chuyện lúc chiều, nàng vẫn còn thấy bức mình.

Có phải mình ghen không ? Có phải mình mất ngủ vì anh ta không ? không thể thế được.

Nàng uống cạn ly nước. Chuông điện thoại bỗng reo vang. Đặt ly không xuống bàn, nhắc ống nghe, nàng khẽ hỏi :

- Alô..

- Hồng Mai hả ? Tôi đây. - Tiếng Mạnh Huy vang vang - Cô chưa ngủ sao ?

- Có chuyện gì mà anh gọi cho tôi giờ này ? Anh có biết bây giờ là mấy giờ hay không ?

- Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng tôi...tôi không ngủ được.

- Thì có liên quan gì đến tôi đâu ?

- Tôi biết cô cũng không ngủ được.

- Không ngủ được thì sao ? Tôi đâu có giống anh.

- Cô vẫn còn giận tôi sao ?

- Tôi đâu hơi sức đi giận người dưng chứ ? Chuyện của anh đâu có liên quan gì đến tôi đâu.

- Nhưng tôi cũng có lời xin lỗi và mong cô đừng hiểu lầm, tôi và cô ấy không có chuyện gì đâu.

- Nhưng có hay không tôi cũng không quan tâm. Khuya rồi tôi cần nghỉ ngơi.

- Khoan đã Hồng Mai.

- Anh còn muốn nói gì nữa ?
 - Tôi nhớ cô.
- Hồng Mai chột lạng đi, tiếng Mạnh Huy vang vang :
- Tôi thật sự thích cô, nên tôi không muốn cô hiểu lầm tôi.
 - Anh không cần phải giải thích.
 - Nhưng tôi muốn được giải thích. Tôi biết có nói cô cũng không tin, nhưng tôi vẫn phải nói.
 - Vậy anh đã nói xong chưa ?
 - Chưa, còn một điều nữa.
 - Điều gì ?
 - Cô chuẩn bị đi, sáng mai tôi sẽ đến sớm đón cô.
 - Mai ư ? Mai tôi có việc cùng đi với bà rồi.
 - Bà không đi mà tôi sẽ đi thay, không có vấn đề gì chứ ?
 - Anh đi ư ? Bà thế nào mà không thể đi ? Có phải bà ốm không ?
 - Có lẽ là do mệt, cô nhớ chuẩn bị mọi thứ, tôi đã tiến trình bay và sẽ đi rất sớm. Xin phiền cô vậy. Tôi cúp máy đây.
 - Khoan đã ! - Hồng Mai hắng giọng - Cô của anh đã ngủ chưa ? Bà ấy thế nào rồi ?
 - Bà ấy ngủ rồi...Tôi gọi điện để báo cho cô biết. Xin lỗi đã đánh thức cô vào giờ này.
 - Không có gì đâu. Cho tôi gọi lời thăm bà khi bà thức giấc. Bao giờ thì anh có xe đến đón tôi ?
 - Khoảng năm giờ có chuyến bay sớm. Tôi sẽ đón cô lúc bốn giờ rưỡi, được không ?
 - Sao anh không đi chuyến trễ hơn.
 - Tôi tính chúng tôi trở về trong ngày nếu xong việc.
 - Thôi được rồi. Vậy thì tôi sẽ chờ anh. Chúc anh ngủ ngon. Bye !
 - Chúc cô ngủ ngon. Bye !
- Hồng Mai trả máy về chỗ cũ và trở lại bàn làm việc. Ánh Mai trở mình hỏi lớn :
- Mi không ngủ à ? Dậy làm gì vậy ? Bây giờ đâu phải là lúc làm việc.
- Hồng Mai nhìn chị gái :
- Em thu dọn các thứ và chuẩn bị một số hợp đồng.
 - Bây giờ và lúc này ư ? Em có điên không ?
 - Không điên đâu. Sáng mai em phải đi công tác sớm, bây giờ không chuẩn bị chứ.
 - Chẳng lẽ em không biết trước lịch công tác hay sao ? Cái gì mà lạ. Có phải tay giám đốc trẻ mới gọi điện thoại bảo em đi không ?
 - Ừ. - Hồng Mai bật cười - Anh ta chắc có lỗi gì cả. Lẽ ra hôm nay em sẽ đi với bà chủ nhưng bà ấy mệt.

- Vậy là anh ta gọi ngay trong đêm như thế này sao ?

- Ủ, vì anh ta muốn về ngay trong ngày nên đành phải đổi vé đi sớm mới về kịp.

- Em có vẻ hiểu anh ta nhỉ ! Nhưng trong công việc đôi khi không như chúng ta dự tính, không nên quá chắc chắn là sẽ về ngay được.

- Ý của chị là...

- Nên chuẩn bị những thứ, lỡ có thể bị Ở lại vì công việc.

Hồng Mai trợn mắt nhìn Ánh Mai :

- Chị bỗng có những thay đổi rất lạ. Có phải vì đi công tác xa nhà khá lâu không ? Bỗng nhiên em thấy chị là một người khác.

Ánh Mai phì cười :

- Có lẽ tại Hồng Mai là chị nên thể hiện tính cách làm chị một chút ấy mà.

- Vậy sao ? Không ngờ tiếng "chị" lại có tác dụng tốt như thế ! Vậy sao mà Hồng Mai lại không phát hiện ra chuyện này sớm nhỉ. Bà chị yêu dấu a....

Ánh Mai nhồm dậy :

- Ê ! Mi không để ta ngủ ư ? Mi không ngủ cũng để cho người khác ngủ chứ. Làm ơn đi !

Hồng Mai thở hắt ra :

- Sắp xong rồi, chị ngủ thì cứ ngủ đi. Em chắc là không ngủ đâu vì sẽ ngủ quên mất. Em phải soạn một số giấy tờ cần thiết. Nếu không, lỡ sai sót thì nguy lắm.

Ánh Mai ngã người xuống giường :

- Việc ấy thì không ai dám cản rồi, lỡ một chữ, sai một số hợp đồng thì là tiêu đấy. Nhưng nói sao thì nói, mi cũng phải cẩn thận đấy. Đi công tác xa với một giám đốc trẻ liệu có ổn không ? Anh ta là người thế nào ?

- Bà nói thế là có ý gì ? - Hồng Mai nhìn chị gái - Bà đi công tác hơn một tháng thì không sao ? Tôi đi có một ngày mà chị lung tung gì thế.

- Thì ta lo xa vậy mà. Ta nghe nói anh ta rất thích mi, có đúng không ?

- Anh ta thích em thì sao ? Bộ em không biết giữ mình hay sao ? Chị chỉ khéo lo xa.

- Lo xa không tốt hay sao ? Biết là Hồng Mai không phải là cô gái ngốc nghếch nhưng có nhắc nhở cũng tốt chứ sao ? Có phải anh ta thích em không ?

- Em cũng không biết, nhưng anh ta bảo em hãy lấy anh ta đi, chị có tin không ?

Ánh Mai bật dậy như chiếc lò xo :

- Có thật không ? Anh ta cầu hôn theo kiểu đó thật ư ?
- Hồng Mai phì cười.
- Làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy ? Anh ta nói thích em chứ không nói yêu. Anh ta muốn cưới em, vì bà cô anh ta yêu quý em và bà muốn anh ta hay sao.
- Có đúng như thế không ? Anh ta cũng nói rõ ra như thế hay sao ?
- Ừ. Theo chị em phải làm sao ?
- Vậy em trả lời anh ta như thế nào rồi ?
- Em từ chối.
- Tại sao ?
- Em chỉ lấy khi em đã yêu.
- Như vậy thì rõ ràng rồi ! Nhưng em có thích anh ta không ?
- Em không biết , nhưng có lẽ là có. Mà bỗng dưng sao chị hỏi thế ?
- Không phải tự dưng đâu, nếu mi thích anh ta thì anh ta sẽ quyến rũ được mi. Vậy thì đi chung với anh ta hãy cẩn thận đấy.
- Thôi đi. - Hồng Mai vươn vai đứng dậy - Đừng có nói lung tung nữa, em đi công tác chứ đâu có đi chơi, nhưng em sẽ cố gắng tranh thủ về trong ngày.
- Nếu thế thì tốt ! - Ánh Mai bật dậy - Để chị làm chút gì cho em ăn kéo đói. Có cần mời anh ta vào đây ăn sáng không ?
- Không cần đâu, anh ta sẽ vào đây bây giờ. Tụi em sẽ bay lúc năm giờ sáng, sẽ ăn không kịp đâu. Tụi em ra Hà Nội ăn cũng được.
- Vậy thì tùy. Nhưng nhớ hôm nào ra mắt đấy ! Ra mắt để xem anh ta là người thế nào.
- Nhưng đã có gì đâu, chuyện ấy thuộc về tương lai, mà tương lai thì đâu có ai biết thế nào mà nói.
- Ánh Mai gật gù :
- Đúng là tương lai thì đâu có chuyện gì để nói, cũng như chuyện về chiếc vòng và lời hứa hôn, không thấy họ trở lại, cũng đã lâu rồi mà không thấy họ trở lại, cũng đã lâu rồi mà không thấy nội gọi điện nói gì cả.
- Như thế thì cũng tốt chứ sao, hay chị lại muốn cuộc hôn nhân ấy ?
- Mí có điên không ? Biết người ta thế nào mà hay không chứ ?
- Thì thấy chị bỗng dưng nhắc đến chuyện ấy. Xem ra, có thể anh ta như thế vì theo ý gia đình.
- Chị cũng nghĩ thế, nhưng không hiểu sao nội có vẻ quan tâm đến họ. Nếu muốn, nội có thể từ chối mà.
- Nhưng chiếc vòng có khắc tên giòng họ nhà mình, rõ ràng mẹ hay ba chúng ta đã có ký ước. Điều này chính nội cũng không biết.
- Đừng nói chuyện này nữa ! - Ánh Mai che miệng lên ngáp - Nhắc

đến ta lại buồn thúi ruột đây. Nếu không ăn thì ta đi ngủ tiếp đây. Ta mới ngủ được có một tiếng. Ta sẽ ngủ gật khi làm việc mất.

- Thì bà đi ngủ tiếp đi, nhưng nhớ để đồng hồ báo thức, nếu không sẽ ngủ quên không biết đường dậy đâu.

- Ủ, vậy để đồng hồ báo thức đi. Làm ơn giúp.

Ánh Mai lăn ra ngủ, Hồng Mai nhìn chị gái khẽ lắc đầu cười. Vội tay định lấy đồng hồ thì chuông điện thoại reo, Hồng Mai nhấc máy :

- Alo !

- Tôi đây. Cô đã dậy chưa ?

- Anh đánh thức tôi đấy à ? Tôi có ngủ đâu mà dậy.

- Tôi xin lỗi, chúng ta sẽ ngủ ngon trong lúc bay vậy. Cô hãy chuẩn bị đi. Tôi sẽ đến đón cô đấy...

- Được, anh đến lúc nào cũng được. Tôi chuẩn bị xong rồi.

- Vậy thì tôi chờ cô ở trước cửa nhé. Một lần nữa, tôi xin lỗi xô, tôi cúp máy đây.

Hồng Mai trả máy về chỗ cũ khi nghe bên kia đầu dây tiếng cúp máy.

Nàng đưa mắt nhìn Ánh Mai. Ánh Mai quay ra nhìn em gái :

- Ta chưa ngủ đâu. Mi đi thì đi đi, ta sẽ đóng cửa cho.

- Chị ngủ thì cứ ngủ đi, em sẽ khóa cửa.

- Vậy thì cứ làm theo như mi nói đi. ta đi ngủ đây, phiền mi khóa trái cửa lại nhé, và nhớ lời ta phải cẩn thận đấy. Đừng có ỷ y, đừng có coi thường.

- Em nhớ rồi bà chị ạ. Xin bà chị ngủ yên cho, nhưng nhớ dậy và đến trường nhé, đừng có ngủ quên đấy.

- Ê, đừng có trù ẻo chứ ! Ta mà ngủ quên. Ta sẽ bắt đền nhà người đấy. Tại ai làm ta mất ngủ hả ?

- Bình thường chị đâu có khó ngủ.

- Phải, bình thường là như thế, nhưng có lúc thất thường chứ. Mà mi cứ ầm ầm điện thoại reo như thế có dễ ngủ cũng không ngủ được.

- Nhưng có phải là em muốn đâu. Thôi, không tranh cãi với chị nữa, em đi tắm đây.

- Không bỏ thói quen đi tắm trước khi đi đâu sao ? Cả ngày lúc đêm sao ?

- Ủ, không được hay sao ?

- Ở nhà thì được, nhưng...

- Thôi đi, lại coi chừng, lại cẩn thận !

- Đúng như thế đấy, đúng như thế đấy. ta không nhắc nhở ta không yên tâm.

Hồng Mai phóng như bay vào phòng tắm, hét lớn :

- Cho tôi xin đi, chị Hai à !

Ánh Mai cười lớn, khi thấy tiếng nước vắn lớn trong phòng tắm. Hai chị em song sinh, vừa sinh ra người ta nói cả hai sẽ cùng sở thích sẽ cùng yêu, cùng ghét.

Nhưng chị em nàng thì khác hẳn, nàng thích thì Hồng Mai làm ngược lại, ngoài hai khuôn mặt nụ cười đáng dấp giống nhau ấy thì hai chị em như hai tấm gương tương phản. Đôi khi nghĩ đến chuyện ấy, nàng cũng phải ngạc nhiên :

Mãi miên man suy nghĩ. Ánh Mai thiếp đi lúc nào không biết, nên khi Hồng Mai tắm xong và rời khỏi nhà đi lúc nào, nàng cũng không biết : Nàng ngủ say không mộng mi....Mặt trời hình như đang ló dạng...

oOo

Ánh Mai chạy vắt giò lên cổ. Cơn sốt đột ngột quật ngã khiến nàng không sao gượng dậy nổi. Không biết có phải nàng bị sốt rét không, hay ngã nước hơn một tháng rưỡi ở vùng xa.

Cơn sốt đi qua khiến nàng mệt lã, nhưng vì công việc phụ ta cho bác sĩ Quốc Đức, nàng không thể bỏ nên cố gắng đi mặc dù biết là trễ.

Vừa lao vào phòng, Kiều Trinh đã hốt hoảng :

- Lãi Tân đi tìm mày đấy. Mày làm sao thế, trông mày tái mặt vậy ?
- Tao không sao. - Ánh Mai vội vàng thay quần áo - Tao mệt quá nên ngủ quên.
- Vậy thì nhanh lên. Mọi người đang chờ mày đấy.
- tao biết rồi.

Ánh Mai đi như chạy. Tới nơi, nàng vội cúi chào. Thấy nàng, khuôn mặt bác sĩ Quốc Đức như giãn ra, anh mỉm cười :

- Cô đến rồi ư ?

Nàng gật nhẹ :

- Xin lỗi bác sĩ !
- Không sao, không sao ! Cô đến là tốt rồi. Hình như cô không được khỏe ? Nếu cô không được khỏe thì...
- Em không sao thật mà. Hôm rày em thức khuya quá nên...
- Vậy thì ta vào việc thôi. - Bác sĩ Quốc Đức gật gù - Cô không nên thức khuya quá.
- Vâng, em nhớ rồi. Em xin lỗi sự chậm trễ của em.

Cả hai vào phòng vô trùng. Ca mổ kéo dài khá lâu, mỗi hồi nàng ra đầy trán, thân nàng nóng bừng, hình như nàng muốn sốt trở lại. Cẩn chặt môi. Ánh Mai tự nhủ : Phải cố gắng cho xong ca mổ. Mắt nàng như hoa lên :

- Mình không thể quy trong lúc này. Không thể. Không thể.

Cuối cùng thì ca mổ cũng xong, Ánh Mai bám tường bước ra. Nàng nghe Quốc Đức khẽ hỏi phía sau lưng :

- Cô không sao chứ ?

Nàng qua lại, mắt hoa lên nhìn một ra hai. Lắc khế đầu định thần, nàng gượng nói :

- Tôi...không...sao.

Ánh Mai thấy người mình chao đi, hình như bác sĩ Quốc Đức đỡ lấy nàng rồi nàng ngất đi và không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh dậy nàng thấy đầu nàng đau như búa bổ. Cố định thần, Ánh Mai bật dậy gọi lớn :

- Bác sĩ...

- Ông ấy đi rồi ! - Tiếng Phong Nhiêu vang lên - Ông ấy vừa đi xong.

- Ông ấy là ai ? - Ánh Mai ngơ ngác - Mà ông ấy đi đâu ?

- Mày có mê sảng không đây ? - Kiều Trinh nhìn bạn chăm chú -

Chẳng lẽ sốt làm mày giảm trí nhớ.

- Cái gì mê sảng với giảm trí nhớ ? Tao vẫn còn tỉnh cơ mà, còn biết rõ cả tên tụi bay đây.

- Vậy thì ổn rồi. - Phong Nhiêu gật gù - "Ông ấy" Đây là tao nói ông bác sĩ Quốc Đức. Ông ở bên mày khá lâu, vừa đi xuống phòng mổ thì mày tỉnh.

- Sao chúng mày lại để cho ông ấy vào đây ? - Ánh Mai đỏ mặt -
Trông tao ghê lắm hả ?

- Ông ấy bồng mày vào thẳng đây chứ có ai cho đâu. Chính ông ấy khám và chích thuốc cho mày đây.

- Sao lại thế ?

- Muốn gì thì đi hỏi ông ấy, ai mà biết. Ông còn dặn để mày nghĩ ngơi, khi mày tỉnh hãy gọi điện cho ông ấy.

- Mày đừng gọi. - Ánh Mai nhìn bạn - Tao đâu có sao đâu.

- Còn không sao ư ? Kiều Trinh tròn mắt - Mày có biết mày sốt đến bốn mươi độ rưỡi không ? Ở đây mà không sao, mày lỳ thật đấy !

- Nhưng bây giờ tao hết sốt rồi. Tao sẽ không sao nữa đâu.

- Nhưng cũng phải nói cho ông ấy biết để ông ấy không lo lắng. Lúc nãy ông ấy lo cho mày lắm. không tin, mày hỏi tụi nó coi.

- Dĩ nhiên là tao tin tụi bây rồi.

- Bây giờ mày thấy trong người thế nào ?

Váng đầu và hơi mệt.

- Vậy thì cứ nghĩ ngơi đi. Bác sĩ bảo thế đấy. Mày ngủ một giấc cho khỏe đi, tụi tao đi làm việc đây.

- Nhưng mà tao...

- Nằm xuống đi ! - Kiều Trinh ấn bạn cuống giường - Cứ ngủ đi vì được nghỉ mà, cố tranh thủ ngủ. Tụi tao ước được như thế mà không được. thôi nhé, tụi tao đi đây.

Ánh Mai gật nhẹ nằm trở xuống giường, Kiều Trinh cùng Phong Nhiều rời phòng nhẹ nhẹ đóng cửa lại. Ánh Mai đưa mắt nhìn theo. Toàn thân nàng rã rời. Nhớ đến lời bạn nói chính bác sĩ Đức đã đưa mình về tận phòng khiến nàng đỏ bừng đôi má.

Ánh Mai mím môi, nàng nhớ rất rõ lúc đó bác sĩ Quốc Đức hỏi nàng :
- Cô không sao chứ ?

Rồi nàng quy ngất đi và không còn biết gì nữa. Không biết lúc đó anh ta nghĩ gì về nàng. Sao lúc đó Võ Tân lại đi đâu nhỉ. Bây giờ gặp bác sĩ Đức, nàng chắc ngượng chết.

Ánh Mai xoay người quay mặt vô tường, nàng vẫn còn mệt bởi di chứng cơn sốt vừa đi qua. Miên man suy nghĩ vẩn vơ, Ánh Mai ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 3

Quốc Đức ngập ngừng một lúc trước cánh cửa của nhóm sinh viên thực tập, anh biết Ánh Mai đang nằm ở trong đó. không biết Ánh Mai đã tỉnh chưa. Anh lo lắng, tự hỏi : không biết từ bao giờ, anh bỗng quan tâm đến cô gái này. Có phải cô ấy tháo vát khi làm việc cùng anh, hay vì cô ấy đeo chiếc vòng mà chính mẹ anh đã đưa cho anh trong đêm trước khi về Việt Nam để tìm một đôi song sinh. Nếu đúng cô ấy thì cô ấy còn một người em hay một người chị đây ?

- Thầy ! Sao thầy không vào đi.

Quốc Đức giật mình quay lại, Thu Minh cuống quýt mở cửa :

- Thầy tìm Ánh Mai à ? Nhỏ vẫn còn đang ngủ. Mời thầy vào, để em đánh thức nhỏ dậy.

- Không cần đâu ! - Quốc Đức khẽ lắc đầu - Hãy để cho cô ấy nghỉ, tôi định ghé qua xem cô ấy bớt sốt chưa. Nếu cô ấy không sao thì tôi về đây.

- Bác sĩ à, khoan đã ! Bác sĩ sao về vội thế ?

- Tôi hết ca mổ nên về sớm, nhờ cô nói lại với cô ấy: nếu ốm thì cứ ở nhà đừng làm quá sức như thế.

- Thưa bác sĩ , em nhớ rồi.

- Cảm ơn em nhé !

Quốc Đức quay về phòng, Thu Minh đưa mắt nhìn theo bác sĩ Quốc Đức đầy thắc mắc :

- Chẳng lẽ anh ta thích Ánh Mai ? Không thể nào.
 Thu Minh thờ người ra suy. Trong khi đó, Quốc Đức rời bệnh viện, anh trở về nhà. Vừa mở cửa anh đã nghe thơm lừng mùi thịt nướng. Sững người một lúc, anh lẩm bẩm.
 - Không lẽ là mẹ.
 Quốc Đức lao vào nhà gọi lớn :
 - Mẹ....có phải mẹ không ?
 - Mẹ đây ! - Bà Hoài Thương quay ra - Mẹ nghe Hải Phượng nói con về trễ lắm mà, sao hôm nay con về sớm thế ?
 - Hôm nay con xong sớm. - Quốc Đức ôm chầm lấy mẹ - Lẽ ra mẹ phải báo để con đi đón.
 - Đưa đón gì chứ ! Mẹ đã có vú Hoa bên cạnh. Vả lại, con rất bận, Hải Phượng đi đón mẹ cũng được.
 - Nhưng con là con trai mẹ mà.
 - Điều này thì mẹ biết. Thôi được rồi, tắm rửa rồi ăn cơm.
 Quốc Đức ôm lấy vú Hoa :
 - Cám ơn vú đã lo lắng chăm sóc cho mẹ cháu.
 - Cậu đừng nói thế ! - Bà khẽ mỉm cười - Đó là bổn phận của tôi mà. Cậu phải cám ơn cô Hải Phượng đấy. Cô ấy rất chu đáo.
 Quốc Đức nhìn Hải Phượng :
 - Cám ơn em.
 - Sao bỗng dưng anh lại khách sáo với em thế ? - Hải Phượng mỉm cười - Anh tắm đi rồi ăn. Mẹ anh đã vất vả làm cơm đấy. Mẹ muốn tự tay mẹ chăm sóc cho anh, làm em phát ghen với anh đấy.
 Quốc Đức bật cười :
 - Ờ ! Đừng ghen bậy chứ ! Mẹ của anh, không thương anh thì thương ai đây. Em ghen không đúng chỗ. Thôi, anh đi tắm đây. Lát nữa hỏi chuyện.
 Quốc Đức rời nhà bếp. Bà Hoài Thương nhìn theo. Hải Phượng thì thào :
 - Thế là bác mãn nguyện rồi nhé. Anh ấy tuyệt quá phải không ?
 - Ừ ! - Bà Hoài Thương gật gù - Trong mắt người mẹ thì đứa con trai nào cũng đều tuyệt cả.
 Bà chợt nhìn Hải Phượng, chau đôi chân mày thì thào :
 - Cháu có nghe thằng Đức nói gì không ? Hai đứa xảy ra chuyện gì phải không ?
 - Dạ có gì đâu ? Anh ấy vốn thế. Còn có thay đổi gì không ư. Điều ấy thì thật là khó đấy...Mà bác như thế để làm gì ?
 - À không ! Ta chỉ hỏi xem Quốc Đức có bàn gì với cháu không ?
 - Bác muốn nói đến chuyện gì ?

Bà Hoài Thương lắc đầu cười :

- Cháu còn giấu bác làm gì, chẳng lẽ chuyện quan trọng như thế mà con trai bác không nói cho cháu hay sao ? Hay cháu muốn giấu ta ?
- Dạ. Cháu đâu dám giấu bác, có lẽ anh ấy chưa kịp nói với cháu. Từ khi anh ấy về nước và ký hợp đồng với bệnh viện, chúng cháu rất ít gặp nhau. Từ lúc hai cháu sang đây đến giờ, cháu và anh ấy chỉ nói chuyện đôi lần, vì cả hai đều rất bận.
- Bạn đến độ cả tuần không ăn cơm chung một lần ư ? Bác không thể tin được chuyện ấy. Hay cả hai có sự hiểu lầm gì đó ?
- Dạ không. - Hải Phụng lắc nhẹ - Thật ra, chuyện của chúng con, bác hãy để cho chúng con được giải quyết, được không ? Xin bác đừng xen vào, nếu không, cháu khó giải thích với anh ấy.

Bà Hoài Thương nhìn Hải Phụng :

- Bác xin lỗi không biết sẽ xảy ra điều gì với hai đứa, nhưng nếu vì bác mà hai đứa lục tục thì bác thật sự không an tâm.
- Có tiếng hắng giọng của vú Hoa, Quốc Đức xuất hiện nhìn mọi người :

- Mẹ đang nói xấu gì về con đây, ăn cơm thôi, con đói lắm rồi.

Bà Hoài Thương khẽ lắc đầu :

- Con đói thật sao ? Mẹ nghe nói con có bao giờ ăn trước mười giờ đâu mà bây giờ đã kêu đói.
- Làm gì có chuyện ấy ! Quốc Đức nhìn vú Hoa - Vú dọn cơm đi, không biết ai nhanh miệng báo cáo láo cơ chứ ?

Hải Phụng nguyền Quốc Đức :

- Anh ám chỉ ai mà nói hả ! Nếu muốn nói em thì anh cứ nói rõ ra, em đâu phải là người bẻm mép.
- Em không có tật thì đừng vội giật mình. Anh chỉ nói đại trúng ai thì trúng.
- Ừ, thì trúng trùm lum trùm la. Hình như ở đây anh sống thoải mái không bị gò bó như ở Pháp.
- Làm gì có chuyện ấy, tại em khéo tưởng tượng ra đấy thôi, anh thấy mình chẳng thay đổi.

Bà Hoài Thương nhìn cả hai :

- Thôi nào, ăn cơm đi rồi hạ hồi phân giải. Nói đói thì mau ăn đi. Hải Phụng à, lại đây ngồi gần bác. Hình như về đây cháu gầy đi thì phải.
- Vâng. - Hải Phụng gật nhẹ - Đúng là cháu có gầy đi, nhưng ở đây như thế là đẹp.
- Em đẹp sẵn rồi, đâu sợ bị xấu - Quốc Đức đỡ bát cơm từ tay vú Hoa - Mẹ không biết đó thôi, cô ấy được nhiều người ngưỡng mộ

lắm, con đến phải phát ghen lên đấy.

- Anh thì cũng có thua gì em đâu. Có lúc anh ấy biến đi mấy ngày không rõ căn nguyên. Con thật sự không hiểu anh ấy đang làm gì nữa.

Bà Hoài Thương nhìn con trai, cố nén xúc động trong lòng. Xem ra con trai bà nó chưa nói rõ mục đích qua đây. Có lẽ điều nó nói duy nhất với Hải Phượng là bà muốn trở về Việt Nam để sống. Vì bà sẽ không biết mình sẽ chết lúc nào.

Thấy bà chột im lặng, Hải Phượng chột hỏi nhanh :

- Cháu đã nói gì sai chẳng ?

- À, không ! - Bà mỉm cười - Bác hơi mệt nhưng không sao đâu.

Quốc Đức đứng dậy :

- Để con khám cho mẹ, lúc này mẹ có uống thuốc không ?

- Mẹ gặp con mừng quá nên quên luôn. Nhưng mẹ không sao thật mà. Mẹ Ổn rồi. Vú Hoa à ! Lấy thuốc cho tôi. Con ngồi xuống ăn tiếp đi !

- Mẹ không sao thật chứ ?

- Ủ. Con cứ ăn tiếp đi.

Quốc Đức trở lại ghế, anh nhìn vú Hoa :

- Lúc vắng tôi, mẹ tôi có thường bị thế không ?

- Dạ không. Bà có vẻ khỏe nhiều. Có lẽ vì bà thay đổi khí hậu. Cậu đừng lo quá, bà không sao đâu.

- Mẹ không sao thật mà. Ăn cho xong bữa đi, lo lắng sẽ làm cho con ăn mất ngon.

Quốc Đức mỉm cười :

- Mẹ đừng lo cho con. Mẹ mệt thì đừng ăn thêm nữa. lát nữa con pha sữa cho mẹ uống. Còn em, ăn đi Hải Phượng , đừng có sợ mập mà nhịn ăn không tốt đâu.

- Cám ơn anh. - Hải Phượng mỉm cười khi Quốc Đức tiếp thức ăn cho mình - Anh cũng ăn đi !

- Ủ, ăn chứ. Anh đang đói mà.

Quốc Đức cầm cúi ăn, không khí bữa ăn không còn nhộn nhịp như lúc ban đầu nữa, ai cũng tranh thủ ăn cho xong.

Quốc Đức đưa mẹ nề phòng, anh dịu dàng nói với mẹ :

- Mẹ yên tâm ! Con sẽ mau chóng hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Bây giờ mẹ phải sống vui sống khỏe.

- Mẹ hiểu. Con đã tìm ra họ chứ ?

- Vâng, con đã tìm ra.

- Vậy thì cho mẹ gặp được không ?

- Dĩ nhiên là được, nhưng không phải bây giờ. Mẹ hãy nghe con,

kiên nhẫn một chút.

- Liệu mẹ muốn kiên nhẫn, nhưng bệnh tình của mẹ có chờ được không ?

- Mẹ sẽ sống. Mẹ đừng bi quan về chuyện sống chết, có được không ?

- Họ Ở đâu ?

- Ở gần mà cũng ở xa.

- Con nói mẹ không hiểu ?

- Sau này con sẽ giải thích. Mẹ hãy nghỉ ngơi đi.

- Về chuyện hôn nhân thì sao ?

- Bà nội của cô ấy có vẻ lưỡng lự. Bà chỉ nói sẽ hỏi lại cô cháu. Con cho cái hẹn, nhưng con không đích thân xuống mà nhờ người xuống.

- Sao con không xuống thử một lần ? Hay để mẹ cùng đi !

- Cô ấy đi học ở xa không có ở nhà. Nhưng nếu mẹ muốn, con sẽ thu xếp đưa mẹ đi.

- Vậy chuyện con và Hải Phượng, con tính sao ? Con đã nói gì với nó chưa ?

- Chưa.

- Sao con không nói để nó hiểu cho con, rằng con làm tất cả là vì mẹ. Hay để mẹ nói với nó ?

- Không cần đâu. Chính con sẽ nói với cô ấy lúc nào con thấy cần.

- Mẹ hiểu con yêu mẹ, con sẽ làm tất cả vì mẹ, nên con không cần phải hy sinh hạnh phúc của con.

- Con không phải hy sinh gì cả. Mẹ đừng quá lo lắng như thế. Con không sao thật mà. Vả lại, chuyện tình cảm không ai miễn cưỡng được cả.

- Nhưng con và Hải Phượng ...

- Mẹ nghỉ ngơi đi. Chuyện này con và mẹ sẽ nói sau, được không ?

- Thôi được, vậy con nên nói chuyện với Hải Phượng đi.

- Vâng, con biết rồi.

Quốc Đức kéo chăn đắp cho mẹ, rồi mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng, anh đâu có biết có người đã nghe hết câu chuyện của hai mẹ con...

Bà Hoài Thương nhìn theo con trai. Bà cảm thấy ân hận mà đã nhờ con một việc đáng lẽ không nên nhờ.

Nước mắt bà lại chực ứa ra.

oOo

- Em ở đây à ?

Hải Phượng đưa mắt nhìn lên bầu trời.

- Ai tìm cho anh ngôi nhà yên tĩnh này thế ? Ngôi nhà thật xinh xắn.

Quốc Đức đến bên Hải Phượng :

- Anh cũng không để ý lắm nên không có nhận xét như em. Vậy mà anh cứ nghĩ em ở rộng rãi quen rồi. Bao giờ thì em trở lại Pháp ?
 - Bao giờ ư ? - Nàng nhìn anh - Anh sẽ về cùng em chứ ?
 - Không anh muốn hoàn tâm nguyện của mẹ anh. Anh sẽ trở lại Việt Nam. Hợp đồng anh cũng đã ký với bệnh viện rồi.
 - Vậy thì còn em, còn tương lai của chúng ta thì sao ?
 - Anh xin lỗi. - Quốc Đức nhìn Hải Phượng - Chúng tay chưa có sự ràng buộc nào nên em cứ tự do đi theo con đường em muốn. Em hiểu ý anh chứ ?
 - Vậy còn tình yêu của chúng ta, anh có thể dễ dàng quên ư ?
 - Anh bao giờ quên, nhưng nó vẫn tồn tại trong anh với nhiều kỷ niệm đẹp.
 - Anh nói như thế có nghĩa là anh chấp nhận mất em ? Hay anh đã có đối tượng khác ?
 - Anh xin lỗi, nhưng anh không thể có tất cả. Sự lựa chọn không thể là nguyên vẹn, anh chấp nhận sự mất mát bởi sự lựa chọn của mình.
 - Anh...- Hải Phượng gục đầu vào ngực Quốc Đức - Tại sao ? Tại sao anh không để em đợi. Tại sao chứ ? Anh nói đi !
 - Nhưng đợi cho đến bao giờ ? Mẹ anh có thể sẽ chết ngay nhưng cũng có thể sống đến năm mươi năm nữa thì sao ? Anh muốn mẹ anh sống, chứ không muốn mẹ anh chết, em hiểu chứ ?
 - Điều ấy thì có liên quan gì đến anh và em chứ ?
 - Sao lại không liên quan.
 - Em không hiểu !
- Quốc Đức nhìn Hải Phượng :
- Em thật sự không hiểu hay cố tình không hiểu, ý muốn của mẹ anh là sẽ ở lại Việt Nam. Vậy ngày nào mẹ anh còn sống thì anh sẽ không rời xa mẹ, em nhớ rõ rồi chứ ?
 - Vậy con nghiêng cứu của anh dở dang ở Pháp thì sao ? Anh vứt bỏ nó mà không chút tiếc xót hay sao ? Anh có biết bao nhiêu người muốn được như anh mà không được, anh có biết không ?
 - Anh biết !
 - Anh biết, anh biết ! Vậy thì tại sao anh bỏ chứ, niềm say mê nghiên cứu của anh bỏ đi đâu mất rồi.
 - Anh vẫn say mê, anh không bỏ.
 - Nhưng ở đây anh làm được gì. Em nghĩ một bác sĩ trong một bệnh viện nhỏ nhoi mà anh có thể hài lòng với những điều đó hay sao ? Nhưng dẫu sao thì nó cũng vẫn là quê hương của anh ở đây. Vả lại, mẹ anh bây giờ đang cần anh hờ bao giờ hết, anh không thể bỏ mặc mẹ mình để mơ những giấc mơ hão huyền. Việc nghiên cứu sau

này, anh cũng có thể tiếp tục, nhưng mẹ của anh thì anh không thể tìm được người mẹ thứ hai như thế.

- Nhưng bà ấy đâu phải mẹ ruột của anh, anh đâu cần phải làm như thế.

- Em nói sai rồi. Đúng bà ấy không phải mẹ ruột của anh, nhưng nếu mẹ ruột anh còn sống thì cũng thương yêu anh như bà ấy là cùng.

- Thật ra, anh còn điều gì giấu em nữa, anh nói đi. Em luôn tôn trọng suy nghĩ cũng như việc làm của anh, có bao giờ anh nghĩ em đang ước mơ gì, suy nghĩ gì không ?

- Anh thừa nhận anh luôn được em quan tâm săn sóc chăm sóc chu đáo. Còn anh, ngoài việc nghiên cứu ra, anh hình như không để ý đến chuyện gì cho đến lúc phát hiện mẹ anh bị ung thư. Có lẽ em nói đúng, anh là kẻ hời hợt và vô trách nhiệm.

- Sao anh chỉ nghĩ đến mẹ anh, mà không nghĩ đến em đến hạnh phúc của anh. Thật ra, mẹ anh nói anh đi tìm ai ? Họ mà anh nhắc đến là ai thế ?

Quốc Đức nhìn Hải Phượng :

- Em đã nghe anh và mẹ anh nói chuyện rồi ư ? Em đã nghe được những gì ?

- Em chỉ vô tình chứ không cố ý, anh nói hay không nói cũng không sao.

- Nếu em muốn biết thì anh cũng không giấu em làm gì ? Nhưng trước khi anh nói ra, anh muốn em đừng có hiểu lầm.

- Làm gì mà anh rào trước đón sau là sao ? Tính cách của anh đâu có như thế ? Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi. Em không thích vòng vo.

- Thôi được, anh về Việt Nam là để tìm người thân cho mẹ anh. Chiếc vòng mà mẹ anh vẫn đeo, em còn nhớ chứ. Đó là vật đính ước, anh phải tìm cho ra chủ của chiếc vòng đã tặng cho mẹ anh.

- Anh đã tìm ra họ ư

- Có thể nói là như thế. Em biết là chiếc vòng ấy là vật đính ước của mẹ anh và anh đến tìm họ với danh nghĩa là vật đính ước.

- Đính ước ư ? Có nghĩa là anh phải cưới cô gái có chiếc vòng gia bảo.

- Trên nguyên tắc là như thế, nhưng không phải là như thế.

Hải Phượng cười nhạt :

- Thôi, em hiểu rồi. Chính vì cô gái ấy mà anh lạnh nhạt với em ư ? Anh đâu phải con của bà ấy đâu, mà anh phải những điều ngớ ngẩn ấy ? Anh đang sống vào thế kỷ thứ bao nhiêu rồi ? Chẳng lẽ mẹ anh bị bệnh ung thư nan giải mà bà ấy muốn bất cứ điều gì anh cũng làm

thay hay sao ? Em không thể nào hiểu anh nổi.

Quốc Đức nhìn Hải Phượng :

- Em hãy nghe anh nói cho rõ ràng đã, anh chưa nói hết những điều cần nói. Em cần phải bình tĩnh.

- Em đang rất bình tĩnh và anh cũng chẳng cần giải thích gì cả. Em hiểu anh muốn gì mà.

- Nhưng em hãy nghe cho hết câu chuyện, nó không như em nghĩ đến đâu.

Hải Phượng nhìn Quốc Đức :

- Bất luận anh nghĩ gì , em đang nghĩ gì, có hiểu làm hay không thì xong chuyện công tác này, em sẽ trở về Pháp. Em cần việc làm thực tế của anh là anh trở về Pháp, anh cần biết điều này...Em mãi mãi yêu anh, bất luận anh như thế nào. Em mong anh về Pháp. Để chúng ta cùng tiếp tục nghiên cứu thực hiện những ước mơ của chúng ta.

- Hải Phượng....

Hải Phượng khẽ lắc đầu :

- Bây giờ thì anh đừng nói gì cả, anh hãy suy nghĩ những gì em đã nói. Ở Pháp, anh có tất cả. Về đây anh có cái gì. Đừng vì tình cảm yếu mềm mà anh vứt bỏ những gì anh đã khổ công nghiên cứu tìm tòi cả tuổi trẻ mới có được.

Quốc Đức khẽ lắc đầu :

- Tất cả những gì em nói đều đúng cả. Ngày xưa, anh cũng tưởng những điều đó là quan trọng, vì đó là danh vọng là tham vọng của anh. Nhưng bây giờ, nhưng bây giờ đối với anh nhiều thứ còn quan trọng hơn những điều ấy.

- Sau này anh sẽ phải hối hận những điều anh nói. Một khi cơ hội đã qua đã qua sẽ không có cơ hội thứ hai nữa.

- Anh biết điều ấy. Anh chỉ tiếc một điều, điều làm cho anh lo lắng, anh đã phụ lòng mong mỏi và chăm sóc của em. Anh xin lỗi, xin hãy hiểu cho anh.

Hải Phượng lắc đầu :

- Em không tin anh có thể dứt khoát bỏ ngang như thế. Nói sao thì nói, em nhất định sẽ giữ chỗ cho anh. Lúc nào anh muốn về Pháp hãy gọi điện cho em. Bây giờ, em đi ngủ đây. Anh cũng đi nghỉ sớm đi.

- Anh biết rồi. Em đi nghỉ đi, anh còn một số việc phải làm, anh sẽ nghĩ sau.

Hải Phượng gật nhẹ :

Nàng quay xuống lầu, Quốc Đức châm thuốc hút, anh ho sặc sụa khi

hí một hơi dài, có lẽ đã lâu anh không hút. Bây giờ như người tập hút, anh cảm thấy khó chịu. Dụi nhanh điều thuốc đưa mắt nhìn lên bầu trời đen, anh thấy lòng băng khuâng nhớ ai. Và anh không biết anh nhớ ai nữa.

Quốc Đức chợt bật cười :

oOo

Hồng Mai vươn vai miệng ngáp, khẽ qua lại hỏi Ánh Mai :

- Bà ngủ chưa ?

-

Chưa. - Ánh Mai đáp nhỏ - Nhưng cũng sắp đi ngủ đây. Bộ buồn ngủ rồi sao mà ngáp dữ vậy.

- Ủ, không hiểu sao hôm nay buồn ngủ quá. Không hiểu nội có ốm đau gì không mà tự dưng em thấy sốt ruột.

Nghe nhắc tới bà nội, Ánh Mai chợt lặng thinh, nhớ đến chiếc vòng gia bảo đến lời hôn ước. không biết chuyện đi đến đâu rồi mà không thấy nội nhắc bảo gì cả...

Thấy Ánh Mai lặng thinh, Hồng Mai cau mày khẽ hắng giọng :

- Lại nghĩ đến chiếc vòng ư ? Không thích thì đừng đeo nó cho bận lòng...Làm gì mà lúc nào cũng nhăn nhó nhí nhí như thế ? Nếu chị không dám nói thì để em nói. Chị đừng quá li lắc, có được không ? Vả lại, mình không bằng lòng thì ai đâu bắt ép được mình.

- Thì ta nào có nói gì đâu, ta chỉ hơi thắc mắc lâu nay không thấy nội nhắc gì. Hay nội đã giải quyết với họ xong rồi.

- Như thế thì tốt chứ sao. - Hồng Mai nhìn chị gái - Hay chị thích lấy chồng xứ lạ nên tiếc.

- Mi chỉ giỏi nói bậy ! Mi với anh chàng giám đốc của mi sao rồi ?

- Sao là sao ? Em chưa có ý định lấy chồng. Vả lại , anh ta lấy em vì muốn làm vui lòng bà cô của anh ta. Em không thích lấy chồng kiểu ấy.

- Nhưng em có thích anh ta không ?

- Nếu không thì không đúng. Có thích một chút, nhưng chị hỏi chuyện này để làm gì ? Chị đã thích ai chưa ?

- Hình như là có. - Ánh Mai mỉm cười - Nhưng có lẽ cũng không đi đến đâu.

- Ai thế

- Nói ra thì mi cũng chẳng biết đâu, thật khó diễn tả. Có lúc thì rất lạnh lùng, có lúc thì quan tâm đến nhẹ nhàng ấm áp, thật khó nói.

Hồng Mai nhìn em gái :

- Hình như không phải chị chỉ thích, hình như chị đã cảm anh ta rồi.

- Lại ăn nói lung tung ! - Ánh Mai đỏ mặt - Lỡ có ai nghe thấy thì què

lắm. Mi chỉ khéo suy diễn.

- Gì mà suy diễn ! - Hồng Mai tròn mắt - Cứ nhìn kiểu chị nói về anh ta là ai cũng đoán được chị đang thương thầm anh ta rồi đấy.

- Mi..

- Em làm sao ? Nói đúng quá chứ gì. Chị giấu ai thì giấu chứ không giấu được em đâu. Bây giờ thì khai thật đi ! Ai thế ?

- Ai thì mi hỏi làm gì ? Mà có nói mi cũng đâu có biết. Thật ra, đó cũng chỉ là tình cảm một chiều, vì anh ta đã có người yêu rồi.

Hồng Mai chau mày :

- Sao chị lại nói thế ? Em không tin, mà anh ta đã có người yêu thì đã sao ? Miễn là chưa cưới, anh ta chưa cưới vợ thì chị vẫn còn có hy vọng.

- Mi nói gì lạ thế ? Chẳng lẽ mi định nói tạ..

- Thi có sao ! Biết đâu anh ta cũng thích chị thì sao ?

- Mi chỉ giỏi bạo mồm bạo miệng, ăn nói lung tung. Đừng có suy diễn lung tung, đừng có suy diễn với vãn nữa. Bây giờ học là quan trọng, năm nay năm cuối thực hành, không có thời gian yêu đâu.

- Yêu với học có dính dáng gì với nhau đâu chứ ? Nếu cùng nghề thì tốt chứ sao, cả hai cùng nâng đỡ nhau để cùng tiến.

- Mi nói như mi đã từng yêu rồi không bằng. Mi nói thế, mi thử yêu đi rồi ta coi.

- Nếu em thích em làm thật chứ không thêm thử đâu. Làm thế chỉ tổ mất thời gian. tại em chưa thích.

Ánh Mai trề môi :

- Mi vắn vẹo thế cái gì mà nói không hay. Để xem sau này mi vướng vào, mí còn già mồm nữa không ?

Hồng Mai khúc khích cười :

- Cứ thử xem, chưa vướng thì chưa biết bao giờ vướng rồi thì sẽ hay. Thôi, bà đi ngủ đi. Nghe nói sáng nay bà xỉu trước phòng mổ, phải không ?

- Ai nói thế ? - Ánh Mai tròn mắt khẽ hỏi - lại lão Tân lẻo mép có đúng không ? Cái ông này miệng lưỡi như đàn bà ấy.

- Hình như ông ấy thích bà thì phải, ông ấy cũng được đấy chứ ?

- Thì có ai nói lão ta không được đâu, nhưng được hay không được thì có liên can gì đến ta đâu. Mi có thích ta làm mai cho.

- Ủ, xem ra cũng được đấy, chị cứ thử đi. Nhưng liệu anh ta có chịu em không ?

Ánh Mai suýt phì cười :

- Chưa thử thì làm sao biết. Có điều ta không biết mi có chịu được tính khí gàn dở của lão ta không ?

- Thì cứ thử thì biết ! - Hồng Mai cười hồn nhiên - Kể cũng lạ thật đấy, lúc này buồn ngủ chết đi được, nói chuyện một lúc hết buồn ngủ luôn.

- Nhưng mi đi ngủ thì đi cũng khuya lắm rồi, con gái thức khuya quá da sẽ xấu lắm.

- Ngủ thì ngủ. - Hồng Mai tắt máy nhảy lên giường nháy mắt với chị Hai - Không biết được như thế này đến bao giờ nữa đây ? Sau này chị đi xuất giá có muốn như thế này cũng không được.

Ánh Mai đẩy vai em :

- ta không xuất giá. Không chừng mi sẽ đi trước ta đấy. Liệu cái anh chàng giám đốc ấy có chịu tha mi không ? Hôm nào mi dẫn anh ta tới trình diện đi. Nếu ta chấm được thì mi cũng nên cưới đi thôi.

- Bây giờ tới phiên bà nói nhảm, tắt "cái đài" cho tôi ngủ đi thôi.

Hồng Mai quay mặt vào tường, Ánh Mai thò tay cù lét, Hồng Mai la oai oái. hai chị em lăn ra cười rúc rích. Họ cùng nhớ về những ngày tháng ấu thơ, về những ước mơ mà cả hai đã từng xây đắp. Cả hai có cùng một cái cảm giác : hình như hạnh phúc của họ đang ở tầm tay.

Họ cùng ngủ thiếp đi trong nụ cười.

oOo

Hồng Mai đưa tay gõ cửa phòng của Mạnh Huy. Có tiếng của Mạnh Huy vọng ra.

- Mời vào !

Nàng xoay nắm cửa đẩy nhẹ ra, Hồng Mai chột khựng lại khi thấy trong phòng không chỉ có mình Mạnh Huy, mà còn có Kim Anh con gái chủ tiệm vàng Kim Hưng mà ai ai cũng biết.

Khẽ cúi chào, Hồng Mai nhỏ giọng :

- Xin lỗi, tôi không biết giám đốc có khách. Lát sau tôi sẽ trở lại.

- Không sao đâu, cô vào đây ! - Mạnh Huy cao giọng - Cô ấy cũng mới đến. Cô tìm tôi có chuyện gì không ?

- Dạ có, nhưng để lúc khác tôi sẽ gặp giám đốc sau. Tôi xin phép cáo lui.

- Có cần gì nói cô cứ nói đi ! - Kim Anh chột lên tiếng - Anh ấy sẽ đi với tôi ngay bây giờ.

Hồng Mai nhìn Kim Anh :

- Có là gì ở đây mà nói cái giọng ra lệnh thế ? Chuyện của công tình yêu đâu có thể tùy tiện nói trước mặt người ngoài.

- Tôi không phải người ngoài. - Kim Anh cao giọng - Tôi là bạn gái của anh ấy.

- Như thế cũng không thể gọi là người của công tình yêu được, cho

dù cô là bạn gái của giám đốc. Xin cô hiểu cho.

- Cộ.. - Kim Anh giận dữ. Cô quay sang Mạnh Huy - Anh nói đi chứ !

Mạnh Huy nhìn Kim Anh :

- Cô ấy nói không sai đâu. Trên nguyên tắc, cô cũng hiểu điều ấy mà. hay cô về đi, tôi xong công việc sẽ ghé thăm ba mẹ cô. Cô biết rồi đấy, tôi không rảnh để đi với cô bây giờ.

- Nhưng anh chẳng chịu giữ lời hứa. Anh đã hứa với em bao nhiêu lần rồi.

- Nhưng việc đi mua sắm, tôi đâu có rảnh - Mạnh Huy chột nhìn Hồng Mai - Hay cô cùng đi với tôi. Tôi thấy cô rất sành điệu trong mua sắm.

Hồng Mai tròn mắt :

- Nhưng tôi đâu có rảnh.

Kim Anh cũng giãy lên :

- Em chỉ muốn đi cùng anh chứ không muốn có cô ta đi theo. Sao anh có thể đề nghị điều như thế.

- Nhưng ít ra thì cô ấy là người hiểu biết về mua sắm. Có cô ấy, cô sẽ an tâm hơn.

- Anh tưởng em kém cỏi hơn cô ấy về chuyện mua sắm sao ? Chắc gì cô ta qua mặt em về cách chọn lựa.

Hồng Mai nhìn Kim Anh :

- Nếu cô rảnh như thế thì mời giám đốc tôi đi làm gì ? Giám đốc đâu có rảnh để đưa cô đi.

- Nhưng việc này liên quan gì đến cô ? - Kim Anh vênh mặt - Cô nên nhớ cô chỉ là thư ký của giám đốc. Cô nghĩ cô là ai chứ ?

- Cộ..- Hồng Mai đưa mắt nhìn Mạnh Huy, nàng chột hạ giọng - Thôi được rồi, tôi xin phép đi trước. Nếu xong việc, anh điện cho tôi. Tôi sẽ đến cho anh biết một số công việc cùng bàn.

- Khoan đã ! - Mạnh Huy gọi to - Hồng Mai à ! Cô khoan đi đã !

Nhưng Hồng Mai bỏ đi và khép cửa lại. Mạnh Huy nhìn Kim Anh :

- Cô không thấy phiền sao khi nói với cô ấy như thế ? Cô có biết cô ấy không chỉ là một thư ký bình thường không ?

Kim Anh nhướng mày :

- Ai mà không biết cô thư ký là cô gái mà bà cô anh cưng nhất.

Nhưng dù có cưng thế nào đi nữa thì cô ta cũng chỉ là người ngoài được việc, không thể được gọi là người nhà.

Mạnh Huy bật cười :

- Cộ nghĩ như vậy sao ?

- Em không nghĩ mà thực tế là như vậy. Em nghĩ có thể đối với cô anh thì cô ấy quan trọng, nhưng đối với anh có thể ngược lại thì sao

?

Mạnh Huy gật đầu :

- Cũng có thể lắm chứ ! Nhưng bây giờ thì tôi cũng rất cần cô ấy. Cô ấy là người biết việc lại biết tính toán thiệt hơn cho công tình yêu. Với một người như thế thì nếu cô là tôi cô có coi thường được không ?

- Anh ...- Kim Anh nhìn sững Mạnh Huy - Chẳng lẽ anh thích cô ta ?

- Điều ấy thì có liên quan gì đến cô. Điều tôi muốn nói ở đây là cô nên biết tôn trọng nhân viên công tình yêu.

- Anh nói thế là có ý gì ?

- Tôi chẳng có ý gì cả. Gai đi Ngọc Huyền chúng ta bạn bè lâu năm. Nhưng cũng đừng vì thế mà cọ có thể đến đây muốn nói gì thì nói.

- Anh bênh cô ta mà nói với em như thế ư ? Anh có thích cô ấy thì cũng chẳng có tương lai đâu. Cô ta đâu có xứng với anh. Chỉ có em là người thích hợp với em thôi.

Mạnh Huy gật gù :

- Thì cứ cho là như thế đi, nhưng đó là quan niệm của cô và gia đình cô.

- Cô anh cũng không chấp nhận cho anh cưới cô ta đâu.

- Nhưng tôi thì khác, tôi chỉ cưới khi tôi yêu mà thôi. Và tôi có thể ra đi lúc nào tôi muốn.

- Anh nói gì lạ thế ? Ba mẹ tôi nói anh sẽ về nước ở luôn và chẳng phải anh về vì chuyện hôn nhân của tôi và anh.

- Ai nói với cô điều ấy ? Cô đừng có nói lung tung !

- Nhưng đó là sự thật. Anh hãy về nhà mà hỏi cô anh đi ! Công tình yêu của anh bây giờ thuộc công tình yêu cổ phần, gia đình tôi có cổ phần trong đó đấy.

- Có cổ phần trong đó thì đã sao ? Cô có bao nhiêu cổ phần nào ? Cô có cổ phần có ý nghĩ là cô được chia lời, vậy thì có liên quan gì đến chuyện hạnh phúc cả đời tôi chứ ?

- Nhưng tôi làm việc đó là vì anh. Vì anh đấy anh có hiểu không ?

Mạnh Huy lắc đầu :

- Tại sao lại vì tôi ?

- Vì em yêu anh. - Kim Anh ôm chầm lấy Mạnh Huy - Bất luận anh nghĩ em thế nào cũng được, nhưng em nhất định không chịu mất anh đâu.

Cô hôn nhanh lên má Mạnh Huy, trong khi anh chưa kịp phản ứng thì Kim Anh đã bỏ chạy ra ngoài. Còn Mạnh Huy thì đứng chết trân. Trán tỉnh. Mạnh Huy đưa tay chùi vết son trên mặt. Anh không muốn bị xì căn đang. Chuyện Kim Anh vừa nói anh nhất định phải tìm ra sự thật. Mạnh Huy rời phòng, anh sang phòng bà Thế Trâm, ngập ngừng một

lúc trước cửa phòng, anh không biết mình có nên và hay không. Định quay đi thì cửa phòng bật mở, Hồng Mai bước ra. Thấy anh, nàng khẽ hỏi :

- Anh tìm bà Thế Trâm à ? Vậy thì anh vào đi. Hôm nay bà hơi mệt.

- Cô tôi sao ?

- Bà ấy không được khỏe lắm. Anh vào đi. Tôi đi đây.

- Khoan đã ! - Mạnh Huy nhìn Hồng Mai - Nếu cô tôi mệt thì tôi gặp cô cũng được.

- Gặp tôi ? - Hồng Mai tròn mắt - Có chuyện gì không ?

- Thì lúc này cô muốn gặp tôi là gì ?

- À...ừ...cũng phải. Anh về phòng đi. Tôi sẽ đến phòng anh ngay.

- Sao tôi không thể đến phòng cô nhỉ ?

Hồng Mai ngó ra. Chợt hiểu câu nói của anh, nàng bật cười :

- Nếu giám đốc muốn thì sẵn sàng thôi. Tôi chỉ sợ phòng tôi không được hân hạnh tiếp rước giám đốc thôi.

Mạnh Huy khẽ lắc đầu cười :

- Cô đừng có nói quá như thế ! Chúng ta đi chứ ?

- Vâng. Xin mời giám đốc.

Cả hai đến phòng của Hồng Mai nằm sát phòng của bà Thế Trâm.

Bước vào phòng, Mạnh Huy đưa tay khép cửa lại, Hồng Mai tròn mắt :

- Anh làm cái gì thế ?

- Tôi có làm gì đâu. - Mạnh Huy ngồi xuống ghế - Cô đừng hiểu lầm, tôi không có làm bậy đâu.

Hồng Mai đỏ mặt khẽ hỏi :

- Anh uống gì ?

- Không cần gì cả. Tôi muốn cô đừng cho tôi biết cô tôi biết tôi đã hỏi chuyện này, cô hứa chứ ?

- Nhưng là chuyện gì ?

- Thì cô cứ hứa đi.

- Thôi được, tôi hứa. Anh muốn hỏi chuyện gì ?

- Nhưng là chuyện gì ?

- Có phải tiệm vàng Kim Hưng có cổ phần trong công tình yêu không ?

Hồng Mai nhìn Mạnh Huy gật nhẹ.

Tôi cũng không rõ lắm. Nhưng có lẽ là có. Mà anh hỏi có chuyện gì không ?

- Có chuyện tôi mới hỏi. - Mạnh Huy gật gù - Cô có thể cho tôi biết về số cổ phần ấy hay không ? Họ giữ bao nhiêu của ta ?

- Sao anh không hỏi trực tiếp bà Thế Trâm ? Như thế sẽ tốt hơn mà.

- Nhưng tôi không muốn cô tôi biết, vì có thể bà sẽ giấu tôi.
- Vậy thôi...được, tôi sẽ giúp anh.
- Cám ơn cô. Hãy cho tôi biết càng sớm càng tốt.
- Được rồi. - Hồng Mai chột nhin Mạnh Huy, ngập ngừng hỏi - Tôi có một chút thắc mắc, không biết có nên hỏi không ?
- Cô cứ hỏi đi !
- Có phải cô Kim Anh đã nói gì với anh ? Anh lo lắng vì những lời cô ấy nói có đúng không ?
- Phải. Điều này thì có nhưng một chút thôi. Có điều làm tôi lo lắng hơn cả là sợ cô hiểu lầm.
- Hiểu lầm. Tại sao ?
- Tại sao ư ? Tôi không muốn cô nghĩ sai về tôi, một người lớn lên từ nước ngoài. Ở Mỹ, tôi cũng phải làm việc cật lực mới có miếng ăn. Tôi cũng có nguyên tắc của tôi.
- Nhưng điều đó đâu có liên quan gì đến tôi đâu ?
Mạnh Huy nhìn Hồng Mai :
- Cô đừng tản lờ hay không biết khi tôi nói rõ quan điểm của tôi. Tôi thích cô và muốn cô trở thành bạn gái của tôi, cho nên tôi không muốn có sự hiểu lầm, cô hiểu không ?
- Hồng Mai tròn mắt nhìn Mạnh Huy :
- Nhưng đó là suy nghĩ của anh. Vậy sao anh không hỏi xem tôi có thích anh hay không hay có muốn trở thành bạn gái của anh không ? Chẳng lẽ anh bảo muốn tôi là bạn gái của anh thì nhất định thì tôi phải là bạn gái của anh sao ? Anh không cần biết tôi có muốn hay không ?
- Mạnh Huy nhìn Hồng Mai trân trối :
- Chẳng lẽ cô không hề thích tôi ?
- Hồng Mai đỏ mặt ấp úng :
- Không hẳn là có cũng không hẳn là không. Nhưng bây giờ đâu phải là lúc nói chuyện này.
- Vậy thì bao giờ mới nói được, cô cho tôi một cái hẹn được không ?
- Dĩ nhiên là được. - Hồng Mai gật nhẹ - Nhưng anh thật sự cảm thấy tôi là người thích hợp sao ? Theo tôi nghĩ, người thích hợp với anh là là tiểu thư Kim Anh ấy. Tôi mong anh đừng đem tôi làm chiếc bình phong cho anh.
- Cô nghi ngờ tôi ư ? Cô nghĩ tôi là người đùa giỡn với tình yêu ư ? Nếu con người tôi như thế thì tôi đã không từ chối tình cảm của Kim Anh, khi cô ấy nói yêu tôi.
- Nhưng anh nói với tôi điều ấy để làm gì ?
- Chẳng lẽ tôi nói như thế mà cô cũng không hiểu thành ý của tôi sao

? Tại sao cô luôn là người nhạy bén trong công việc, nhưng trong những chuyện nhu thế này cô không có một chút nhạy bén gì cả. Chẳng lẽ cô chưa từng yêu.

Hồng Mai bật dậy :

- Anh lấy quyền gì mà hỏi tôi điều ấy ? Nếu liên quan đến công việc xong rồi thì xin anh đi cho. Chuyện riêng tư của tôi xin anh đừng xen vào.

Mạnh Huy bật dậy :

- Thôi được, cảm ơn cô đã nhắc nhở. Mong những gì tôi đã dặn, cô hãy quan tâm và cho tôi biết càng sớm càng tốt. Xin chào.

Mạnh Huy chia tay ra, Hồng Mai lưỡng lự chùi tay cho Mạnh Huy bắt. Anh bồng nắm thật chặt. Hồng Mai thì cố rút ra, Mạnh Huy mỉm cười thì thầm.

- Cô bướng bỉnh thật đấy. Nhưng tôi nhất định không chịu thua bướng bỉnh của cô đâu.

Mạnh Huy buông tay ra và quay người rời phòng. Hồng Mai đứng lặng thinh với cảm xúc không thể nói. Nàng không biết mình muốn gì nữa, rõ ràng nàng thích Mạnh Huy nhưng vẫn không chịu thừa nhận. Hồng Mai mím chặt môi. Nàng mặc cảm hay nàng sợ Mạnh Huy đùa giỡn với tình cảm của mình.

Nàng không muốn trở thành món trang sức cho những ông chủ hào hoa trẻ luôn thích ve vãn các cô thu ký trẻ.

Nàng nhớ hoài lời nội nói khi cho chị em nàng lên thành phố học :

- Các cháu phải biết giữ mình. Gai đình luôn có nền tảng cho các cháu. Giẻ rách phải giữ lấy lề. Đừng để cho người khác coi thường chúng ta. Không ai cấm con chọn người yêu nhưng phải biết giới hạn của con ở đâu ? Đừng yêu vội sống cuồng để sau này phải hối hận.

Hồng Mai chột thờ dài. Nàng không biết nàng đúng hay sai, nhưng nàng cũng cảm thấy hụt hẫng khi tránh né tình cảm của chính mình.

Chuông điện thoại reo vang. Hồng Mai giật mình nhớ đến công việc của mình. Nghe điện thoại xong, nàng lao vào tìm thông tin cho Mạnh Huy, mà quên cuộc hẹn với Ánh Mai.

Tính Hồng Mai là thế đó, làm việc quên cả ngày giờ.

oOo

Chuông điện thoại reo vang, Ánh Mai nhắc ống nghe áp vào tai, chưa kịp "alo" thì có tiếng ở đầu dây nói đứt quãng :

- Bác sĩ Đức...về ngay... Bà bỗng trở bệnh. Cậu ơi, nhanh lên !

- Xin lỗi nhà bác sĩ Đức ở đâu ?

Ánh Mai hỏi nhưng bên kia đã dập máy.

Ánh Mai chau mày, nàng bỏ phòng trực xuống phòng họp, các bác sĩ

vẫn đang hội thẩm trước khi mổ, Ánh Mai băng khoăn không biết tính sao thì chợt nhìn thấy trưởng khoa ngồi sát ở ngoài. Chắc hẳn ông ấy sẽ biết nhà bác sĩ Đức, nàng len lén đến bên đưa tờ giấy có mấy chữ :

- Thưa thầy, xin cho em biết số nhà thầy Đức, lúc này người nhà nhắn bác sĩ về nhà gấp. Mẹ bệnh nặng.

Thầy trưởng khoa đưa mắt nhìn nàng, thì thầm.

- Ngôi nhà chính em giới thiệu đó. Em định đến đó à ?

- Vâng. Hẹn xong, xin thầy nhắc với bác sĩ Đức giúp. Em đi trước đây, cảm ơn thầy.

- Ủ, em đi đi ! - Ông hạ giọng - Nhớ đi đường cẩn thận.

Ánh Mai phóng xe đi. Nếu mà ngôi nhà là nàng giới thiệu thì không xa nhà nàng lắm.

Đến nơi, nàng bấm chuông. Ra mở cửa cho nàng là người phụ nữ trung niên, bà ta nhìn nàng từ đầu đến chân :

- Cô là ai ?

- Cháu là người nghe điện thoại khi này, Cháu đến đây vì bác sĩ Đức đang bận họp. Cháu đến xem có thể giúp gì được không ?

- Nhưng cô là ai, có quan hệ gì với cậu chủ nhà tôi ?

- Dạ, cháu là học trò của bác sĩ Đức, sinh viên khoa năm cuối.

- À, ra thế. Mời cô vào nhà.

- Dạ.

Ánh Mai bước theo người đàn bà. Vừa đi, nàng vừa khẽ hỏi :

- Thưa bà, mẹ của bác sĩ Đức bị bệnh gì ạ ? Hiện tại bà ấy ra sao ?

- Thật ra bà ấy bị ung thư. Tai thấy bà ấy đau đớn quá nên tôi nhắn cậu ấy, vì có cậu ấy, tôi thấy an tâm hơn.

Ánh Mai được đưa vào phòng rộng. Người đàn bà nằm trên chiếc giường rộng mền hôi bà rịn ra đầy trán chứng tỏ bà đang phải chịu đựng cơn đau dữ dội, chỉ thấy trán bà hơi cau lại :

Ánh Mai nhìn thấy cảnh này, thì trong lòng dâng lên nỗi đồng cảm với người đàn bà. Nàng quỳ xuống bên cạnh và nắm lấy tay bà.

Bàn tay mềm mại ấm áp của nàng vừa chạm vào bà Hoài Thương, bà chợt quay lại. Ánh mắt họ giao nhau. Bà chợt nắm chặt lấy tay

Ánh Mai. Ánh Mai dịu dàng hỏi :

- Bác đau ở đâu vậy ? Bác có cần cháu chích thuốc cho bác không ?

Bà Hoài Thương lắc nhẹ :

- Bác đỡ đau nhiều rồi. Nhưng cháu là ai thế ? Cháu là bạn gái của Quốc Đức nhà bác ư ?

- Dạ, không phải ! - Ánh Mai lắc nhẹ - Cháu là học trò của bác sĩ Đức. Bác sĩ đang bận họp nên cháu đi thay xem bác có cần gì

không, bác sĩ Đức sẽ về ngay bây giờ.

- Thì ra là thế ! - Bà gượng ngồi dậy - Cám ơn cháu.

- Bác cứ nằm xuống đi ! - Nàng dịu dàng đỡ bà - Bà mệt không nên cố gắng ngồi dậy làm gì ?

- Ta đỡ nhiều rồi. - Bà mỉm cười - Trông cháu quen lắm, ta có cảm giác như là gặp lại người thân.

- Thật vậy sao ? - Ánh Mai đưa khăn tay chấm những giọt mồ hôi trên mặt bà - Bác có đau thường xuyên không ?

- Đã lâu rồi ta mới đau lại ! - Bà khẽ lắc đầu - Ta biết ta chẳng còn sống được nao lâu nữa, càng sống lâu chỉ làm khổ con cái.

- Nhưng nếu mất mẹ, bác sĩ Đức sẽ đau đớn lắm. Con trai bác là bác sĩ, chắc chắn thầy sẽ có cách cứu bác. Bác hãy hy vọng chớ đừng tuyệt vọng.

- Bệnh của bác chỉ cầm cự chứ không thể khỏi được, bác biết rõ điều đó. Ngay bác sĩ ở Mỹ còn bó tay nữa là...

Ánh Mai mỉm cười :

- Nhưng sự vui tươi và lạc quan cũng là phương thuốc thần diệu. Miễn lòng bác lạc quan tin tưởng vào cuộc sống, tuổi thọ bác sẽ kéo dài thì sao ?

- Có thể như thế thật hay sao ? Tôi nghĩ điều đó khó lắm.

- Không khó lắm đâu ? Cháu nói thật đấy. Đôi khi thuốc mem không chữa được nhưng tinh thần có thể làm người ta phấn chấn sẽ lướt thắng mọi bệnh tật.

- Có thật thế không ? Cháu là bác sĩ mà cũng tin tưởng những điều như thế hay sao ?

- Bác không tin thì cứ thử nghe cháu xem sao, cũng đâu có hại gì ?

Bà Hoài Thương gật gù :

- Cũng có thể lắm. Cháu thật dễ thương. Cháu ngồi xuống đây đi ! Nghe cháu nói chuyện, ta có cảm giác cơn đau đang lùi dần.

Bà quay sang vú Hoa nói nhỏ :

- Vú Hoa ơi ! Pha dùm ly nước.

- Không cần đâu ! - Ánh Mai lắc nhẹ - Cháu không khát.

- Sao lại không khát ? Không khát, cháu cũng uống cho bác vui lòng.

Vú Hoa đưa ly nước đặt lên bàn nhìn Ánh Mai :

- Cháu uống ly cam vắt đi. Uống cam vắt, da cháu sẽ rất đẹp.

Ánh Mai mỉm cười gật đầu :

- Cám ơn vú. Vú thật vất vả.

Vú Hoa ngẩn người vì nụ cười của cô gái. Bà tự hỏi :

Không biết mình có hoa mắt không ?

Bà lắc đầu như cố thức tỉnh mình. Nhưng không thể làm lần được,

nụ cười của cô gái rất giống nụ cười của bà chủ lúc còn trẻ. Bà chợt đưa mắt nhìn đăm đăm vào cả hai thì ngay lúc đó tiếng của bác sĩ Đức chợt vang lên :

- Mẹ tôi có sao không ? Mẹ Ơi !

- Mẹ đây ! - Bà Hoài Thương quay ra nhìn con trai - Mẹ hết đau rồi, nhờ cô gái này đây.

- Em chào thầy. - Ánh Mai đứng dậy.

Quốc Đức gật đầu :

- Chào em. Cảm ơn em đã đến đây.

Bà Hoài Thương nhìn con trai :

- Mẹ không sao. Tại vú Hoa lo lắng nên gọi cho con. Mẹ nói vú rồi mà vú vẫn không chịu nghe.

- Vú làm thế là đúng. - Quốc Đức nắm lấy tay bà - Mẹ về đây rồi, mẹ không được giấu con bệnh tình của mẹ, được không ?

- Được rồi ! Con nghĩ ngơi tắm rửa rồi ăn cơm. - Bà nhìn sang Ánh Mai - Cháu cũng ở lại ăn cơm luôn nhé.

- Dạ, cháu cảm ơn, nhưng cháu phải về. Có dịp cháu sẽ ghé thăm bác.

- Nhà cháu ở mãi đâu ?

- Dạ, nhà cháu gần đây thôi.- Nàng nhìn quanh ngôi nhà - Cháu cứ tưởng ông trưởng khoa mua cho ai, không ngờ lại mua dùm cho bác sĩ Đức. Sao bác sĩ không chọn một nơi khác có hơn không ?

- Tôi thích yên tĩnh. - Quốc Đức nhìn Ánh Mai - Thì ra căn nhà này do cô giới thiệu. Nếu cô ở gần đây, thỉnh thoảng cô sang chơi cho mẹ tôi có bạn.

- Đúng rồi đấy. - Bà gật gù nhìn Ánh Mai trìu mến - Không hiểu sao mới gặp lần đầu, mẹ đã thích cô bác sĩ trẻ này một cảm giác thâm tình không diễn tả bằng lời được. Mẹ nói thật đấy.

Ánh Mai mỉm cười :

- Cháu cũng thấy mến bác lắm. Cháu sẽ đến thăm bác. Có việc gì cần, bác cứ gọi điện cho cháu. Bây giờ có bác sĩ Đức rồi, cháu xin phép về đây.

- Thôi được, cháu về đi, bác không dám giữ. Nhưng nhớ ghé thăm bác.

- Vâng, cháu nhớ. - Nàng nắm tay bà - Bác nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Được, bác biết rồi, cảm ơn cháu.

Bà Hoài Thương bịn rịn chẳng muốn rời, Quốc Đức đưa mắt quan sát cả hai, anh có cùng cảm nghĩ như bà vú Hoa. Ánh mắt Quốc Đức và vú Hoa giao nhau. Một lúc, anh chợt hắng giọng :

- Nếu cô không ở lại với mẹ con tôi được thì tôi sẽ tiễn cô về.

- Không cần đâu ! - Ánh Mai khẽ lắc đầu - Tôi ở gần đây thôi mà. Bác sĩ không phải bận lòng đâu.

- Dẫu sao tôi cũng muốn đưa cô về, xin cô đừng từ chối. Tôi cũng muốn biết nhà của cô thôi mà.

Bà Hoài Thương gật gù :

- Cháu cứ để cho Quốc Đức đưa cháu về. Dẫu sao cũng là hàng xóm.

Ánh Mai gật gù :

- Vậy thì tùy bác sĩ. Chào bác, chào vú.

- Cô về cẩn thận ! - Vú Hoa nhìn theo.

Quốc Đức nhìn mẹ :

- Con đi, một lát con về.

- Ừ, con đi đi ! Cháu về nhé.

Ánh Mai cúi chào rồi rời phòng, Quốc Đức bước theo Ánh Mai dắt xe chậm chậm đi bên anh. Đưa mắt nhìn anh, nàng chợt hỏi :

- Anh còn có mẹ thích thật.

- Nói vậy, cô không còn mẹ à !

- Tôi chưa thấy mẹ bao giờ, cả ba cũng vậy. Từ bé tôi ở với nội.

- Nhà cô có mấy người. Tại sao ba mẹ cô lại mất ?

- Tôi còn cô em song sinh nữa, nó theo ngành thương mại. Nghe nội tôi kể, ba mẹ tôi chết vì tai nạn máy bay, lúc đó chúng tôi vẫn còn bế ẵm.

Quốc Đức gật gù :

- Một mình nội nuôi hai chị em cô ăn học thành tài, như thế hẳn là nội rất yêu thương các cô.

- Dĩ nhiên rồi, chúng tôi là cháu cưng của nội mà.

- Vậy nội của cô sống cùng cô hay sao ? Bà cụ đã già chưa ?

- Nội tôi còn mạnh khỏe lắm. Chỉ có hai chị em chúng tôi ở đây học hành và làm việc thôi. Nội tôi ở dưới quê ấy. Nội nói không khí thành phố ô nhiễm, nội không chịu nổi.

- Thì ra là thế ! - Quốc Đức gật gù - Cô có hay về thăm nội không ?

- Về bất cứ lúc nào tôi rảnh.

Ánh Mai chợt tư lự nhớ đến chuyện hôn nhân của mình, nàng bỗng thấy nhớ nội.

- Cô làm sao thế ?

Giật mình ngẩng lên, nàng mỉm cười :

- Tôi có sao đâu. À ! Đến nhà tôi rồi. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Quốc Đức mỉm cười :

- Cô không mời tôi vào nhà sao ?

Ánh Mai ngập ngừng :

- Cũng được. Mời anh vào nhà, hai chị em chúng tôi, mỗi người mỗi việc nên nhà cửa không được gọn gàng cho lắm.

- Cô đừng khách sáo, để tôi dắt xe cho cô mở cửa.

Ánh Mai gạt nhẹ, đưa xe cho Quốc Đức. Nàng mở cửa đưa mắt nhìn vào nhà xem có bữa bộn không, rồi mới rộng cửa mời :

- Mời bác sĩ vào nhà.

Nói rồi, nàng dắt xe vào trong. Nhưng thấy Quốc Đức cứ đứng ở bậc cửa không vào. Nàng tròn mắt hỏi :

- Bác sĩ không muốn vào nhà ư ?

- Không phải ! Ở đây tôi muốn trở thành bạn của cô, không phải thầy cũng không phải bác sĩ.

Ánh Mai chột ngớ ra, bật cười :

- Vậy thì mời anh vào nhà. Thật ra, tôi không dám xưng hô lung tung, sợ bất kính. Nếu được cho phép thì rất sẵn lòng.

- Tôi cho phép ! - Quốc Đức bước vào nhà - Ấm cúng quá.

- Anh quá khen ! Anh ngồi đi. Anh uống gì ? À ! Nhưng để tôi coi tủ lạnh có còn gì không đã.

- Không cần đâu, cho tôi một ly nước lọc cũng được. Tôi chỉ muốn ghé thăm nhà cô cho biết thôi mà.

Nàng đưa ly nước khoáng đến mời Quốc Đức :

- Anh uống đi ! Ngôi nhà có giống như suy nghĩ của anh không ?

Quốc Đức mỉm cười, không trả lời. Anh nhìn bàn tay nàng, chột hỏi :

- Sao cô không đeo chiếc vòng, chiếc vòng ấy nó rất hợp với cô.

Ánh Mai mỉm cười :

- Vậy sao ? Hình như ai cũng nói thế. Tôi cũng cảm thấy thế. Có điều bây giờ nó bỗng trở thành áp lực đối với tôi mỗi khi tôi đeo nó và nhìn nó.

- Tại sao ?

Nàng mỉm cười đỏ mặt :

- Đó là chuyện riêng tư.

- Xin lỗi ! Tôi không phải tò mò.

- Không sao ! Sao không nói về anh nhỉ ? Nghe bác sĩ trưởng khoa nói anh và bác sĩ ở lại Việt Nam phải không ?

- Ừ. Đó là ước muốn của mẹ tôi.

- Vậy anh có muốn không ?

- Lúc đầu thì không. Nhưng bây giờ thì tôi bắt đầu yêu nó rồi. Đây mới thực sự là quê hương của tôi.

- Anh nói cũng phải, nhưng...

- Cô muốn nói điều gì ?

Ánh Mai tủm tỉm :

- Có lẽ tôi không nên hỏi thì hơn, vì có vẻ tò mò hơi riêng tư một chút.

- Thì cô cứ hỏi đi ! Chẳng phải là tôi muốn làm bạn với cô rồi sao.

Ánh Mai mỉm cười :

- Anh không cười tôi chứ ?

- Cô hỏi đi, tôi có cười thì đã sao.

- Thôi được, tôi muốn hỏi đến bạn gái của anh. Cô ấy sẽ theo anh về đây chứ ?

- Có lẽ không ! - Quốc Đức trầm ngâm - Và tôi chỉ có thể chọn một.

- Mẹ anh ư ?

- Đúng. Tôi vì chọn mẹ nên mới về đây. Mẹ tôi là một phụ nữ tuyệt vời.

- Tôi cũng thấy thế. - Ánh Mai mỉm cười - Nhưng mẹ anh biết điều này không ? Tôi nghĩ nếu bà bà biết bà sẽ không cho anh chia tay đâu.

- Sao cô nói đúng thế, y như là cô đọc được suy nghĩ của mẹ tôi vậy.

- Có gì mà đoán không ra. mẹ anh thương anh như thế, dĩ nhiên bà coi trọng hạnh phúc của con trai mình. Nếu biết vì mình mà anh hy sinh tình yêu thì nhất định bà sẽ không chịu là đúng thôi. Ước gì tôi có người mẹ như thế. Tuyệt thật đấy !

Quốc Đức nhìn Ánh Mai, càng nhìn, anh lại càng khám phá ra nét giống với mẹ anh nhất là nụ cười mỉm.

Anh không dám chắc có phải đây là cô gái, thật sự của mẹ anh không ? nhưng theo thời Ánh Mai kể thì tới nay tám mươi phần trăm là đúng.

Nếu hôm nay Ánh Mai đeo vòng thì nhất định mẹ anh sẽ nhận ra. Như thế cũng tốt, nhận ngay sợ xúc động quá cũng không tốt. Đã đến lúc phải từ giã, anh đứng dậy.

- Cám ơn cô về tình bạn. bây giờ thì tôi về đây. Lúc nào rảnh, mời cô ghé nhà chơi, rủ cả em gái cô đến. Tôi mới về đây, không có bạn mà mẹ tôi thì mong có bạn.

- Được, tôi sẽ đến thăm bác, anh yên tâm đi.

Quốc Đức định quay ra thì đụng mặt Hồng Mai vừa về tới.

Ánh Mai giới thiệu :

- Hồng Mai, em gái tôi.

- Chào cô. - Quốc Đức lên tiếng - Tôi là Quốc Đức, bạn của Ánh Mai.

Hồng Mai ngấm từ đầu đến chân :

- Trông cũng được đấy. Xin chào anh. Chị tôi giấu kỹ thật đấy. Thảo nào chị tôi cứ lo lắng về chuyện hôn ước ở dưới quê. Sao, chị có trung nhân rồi sao không nói ?

- Hồng Mai ...- Ánh Mai lườm em gái - Nó bậy nói bạ gì đó ? Anh đừng chấp nhỏ, xin lỗi anh.

- Có gì đâu. Tôi về đây, hôm khác sẽ ghé thăm hai cô.

- Nhà anh ở đâu ? - Hồng Mai hỏi nhỏ - Có gần đây không ?

- Gần đây thôi. Hôm nào rảnh, hai cô ghé chơi. Chào hai cô, tôi về đây.

Ánh Mai tiễn Quốc Đức ra cửa. Anh mỉm cười nhìn nàng :

- Cô không cần phải tiễn nữa đâu. tôi về được mà.

- Xin lỗi anh...

- Có có lỗi gì đâu. Biết đâu em cô nói đúng thì sao. Có lẽ tôi cũng bắt đầu thích cô đấy.

Ánh Mai đỏ mặt, Quốc Đức lắc đầu cười :

- Cô vào nhà đi, tôi nói đùa đấy. Hẹn gặp lại.

- Chào anh.

Quốc Đức quay đi, Ánh Mai quay vào nhà. Hồng Mai khoanh tay ngồi chờ.

- Sao chị giấu kỹ thế ?

- Giấu cái gì ?

- Anh ta. Chị đừng có giã vờ.

- Giã vờ gì ? Mi ăn nói lung tung thì có. Bác sĩ dạy khoa ngoại ở Pháp mới về, thầy của ta đấy.

- Sao anh ta giới thiệu... - Hồng Mai ngó ra - Hay anh ta thích chị ?

- Lại phát ngôn bừa bãi ! Mi có nhớ cái nhà chính mi chỉ cho ta không ? Anh ta đang ở đây với bà mẹ từ Pháp về. Bà bị ung thư ở thời kỳ cuối. Muốn về quê hương để sống những ngày còn lại. Bà ấy đẹp lắm.

- Thật không ?

- Hôm nào ta dẫn mi đến đây để biết thực hư, đừng ở đây mà nói bậy.

- Sao không dẫn đi ngay bây giờ ?

- Không dám đâu ! Mau tắm rửa nấu cơm, hôm nay đến phiên mi đấy.

- Sao lại là em ?

- Thì còn ai nữa ! Làm đi, ta sẽ phụ. Mi là chuyện gia "bán cái"...

Vừa làm vừa hát vang nhà, cả hai đâu có biết Ánh Mai quay vào đóng cửa thì Quốc Đức dừng lại khá lâu mới quay về nhà.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai chị em nàng chính là người mà mẹ anh đang tìm kiếm, vì không thể có sự trùng hợp như thế. Mọi thứ cứ ăn khớp như đã được sắp đặt trước.

Nhưng làm sao để mẹ con nhận nhau, điều này thật là nan giải. Nếu

không khéo sẽ làm mọi người đều tổn thương.
Quốc Đức cảm thấy trong lòng trần trở. Anh đã dốc sức tìm kiếm, bây giờ mẹ con họ sắp gặp nhau, anh lại cảm thấy hụt hẫng vì cảm giác phải chia sẻ tình cảm mẹ anh với người khác.
Quốc Đức chột bật cười và tự chế nhạo mình. Anh không thể có suy nghĩ nông cạn như thế. Anh không được ích kỷ. Anh nhất định tìm giải pháp lưỡng toàn cho mẹ anh gặp lại hai cô gái.
Bước vào cổng, anh tạo cho mình có gương mặt rạng rỡ khi gặp mẹ, anh muốn mẹ anh vui.
Nghĩ đến mẹ, anh thấy lòng rộn vui. Anh nhất định sẽ làm cho mẹ anh mãn nguyện.

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 4

Hồng Mai đặt hồ sơ trên bàn cho Mạnh Huy, nàng dịu giọng :

- Đây là thông tin cần cho anh, anh sẽ đi sẽ rõ.

Mạnh Huy đưa mắt nhìn Hồng Mai :

- Có như tôi dự đoán không ?

- Thì anh cứ coi đi rồi sẽ rõ. Tôi đâu biết dự đoán của anh.

Mạnh Huy khẽ lắc đầu :

- Tôi không tin. Cô là người mà cô tôi hết sức tin tưởng. Cô tôi đưa cô đến cùng làm việc với tôi để hỗ trợ tôi, có nghĩa là cô nắm rõ công tình yêu này trong lòng bàn tay. Nếu cô phản bội bà ấy thì công tình yêu này chết chắc, có đúng thế không ?

- Anh nghĩ thế sao ? Tôi đâu có tài giỏi như anh nói. Anh đừng đề cao tôi như thế ?

- Nhưng đó lại là sự thật. Nếu không như thế. Sao cô không chọn dâu là Kim Anh, mà lại chọn cô.

- Có lẽ vì bà quý mến tôi. Vả lại, bà là người nhân hậu không coi trọng môn đăng hộ đối. Nhưng đó chỉ là đề nghị của bà ấy, anh đâu cần phải nghe theo. Anh hãy cứ làm những gì anh muốn.

- Cô nghĩ thế thật sao ? Chẳng lẽ cô không hề có một chút ấn tượng gì về tôi ? Hay thích tôi chẳng hạn.

- Bây giờ là lúc làm việc, xin anh nghiêm chỉnh cho. Chẳng lẽ con người của anh lúc làm việc cũng tỏ tình hay sao ?

- Điều đó có gì là xấu.

- Nhưng tôi không muốn bị coi thường.
- Như thế là coi thường ư ?
- Phải. Ở đây không phải là nước Mỹ, người ta lại thường có quan niệm thư ký thường là bồ nhí của giám đốc.
- Thì ra là thế ! Nhưng cô dâu có phải là bồ nhí của tôi đâu mà cô sợ chứ ? Quan tâm gì đến những lời ngòi lê đôi mách.
- Anh không quan tâm nhưng tôi quan tâm. Anh không mất gì nhưng tôi thì mất đi danh dự của mình.
- Nếu thế thì tôi xin lỗi. Nhưng nếu trợ lý mà trở thành vợ giám đốc thì có được phép không ?

Cánh cửa bật mở, Hồng Mai lẫn Mạnh Huy đều giật mình quay lại, Kim Anh bước vào oang oang :

- Người ta đoán quả không sai, anh ngu muội đến độ chọn cô gái khiến anh khuynh gia bại sản ?

Mạnh Huy bật dậy :

- Ai cho phép cô tự xông vào đây ? Cô có phép lịch sự không ?
- Còn anh, có tốt đẹp gì đâu ! Anh cùng cô trợ lý ở trong đây tư tình thì sao, có lịch sự không ?
- Cô có quyền gì mà lớn lối. Thật ra , cô muốn gì ?
- Tôi muốn gì thì anh biết rồi, tôi có đủ tư cách để đòi bầu lại chủ tịch, anh có biết không ?
- Điều ấy thì chưa chắc. - Hồng Mai chột lên tiếng - Cô có chừng ấy cổ phần có thể ứng cử chức chủ tịch. Người được bầu lên phải có đức độ và kinh nghiệm. Cô không có cửa vào đâu, trừ khi..
- Trừ khi làm sao ?
- Làm kinh doanh cô phải nắm bắt nhạy bén chứ. Đến cả chuyện này, cô cũng không biết thì làm sao cô có thể thắng được.
- Nếu muốn, tôi có thể làm được những gì mình muốn, cô không phải là đối thủ của tôi.

- Điều ấy thì chưa chắc.

- Chưa chắc là sao ? Cô là ai mà dám nói với tôi như thế ?

- Tôi là một con người, ở đời có câu : "Chưa đánh được người mặt đỏ như hồng, đánh được người rồi mặt vàng như nghệ". Cô có nghe câu ấy bao giờ chưa ? Cô nên lượng sức mình, coi chừng đấy.

Kim Anh chỉ vào mặt Hồng Mai :

- Cô hãy coi chừng sẽ bị đuổi ra khỏi công tình yêu đấy.
- Tôi không để cho cô phải đuổi đâu. Cô yên tâm, nếu có ngày ấy thì việc đầu tiên là tôi từ chức.

Hồng Mai bỏ đi, cầm theo tập hồ sơ định đưa cho Mạnh Huy thì chạm mặt bà Thế Trâm ở cửa. Bà khẽ hỏi nàng :

- Có chuyện gì thế ? Cháu vừa cãi vã à...với Kim Anh phải không ?

- Dạ... - Hồng Mai đáp ứng - Cô ấy gây sự nói lung tung.

- Điều ấy ta biết, nhưng cháu không nên to tiếng với cô ta. Cháu quay lại xin lỗi cô ta đi.

- Nhưng mà cháu...

- Ta cầu xin cháu đấy, được không ? Hãy giúp ta đi !

Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm. Nàng muốn bỏ chạy đi nhưng ánh mắt bà khẩn thiết của bà khiến nàng không thể từ chối lời yêu cầu ấy.

Nàng gật nhẹ :

- Thôi được, nếu bà muốn, cháu sẽ đi. Nhưng cháu làm vì bà chứ cháu không có lỗi.

- Ta biết. Cám ơn cháu đã giúp ta. Sau này rồi cháu sẽ hiểu.

Hồng Mai quay trở vào. Vừa thấy nàng Kim Anh sấn sổ :

- Sao, cô muốn gì nữa đây ?

- Tôi chẳng muốn gì cả, chỉ muốn nói lời xin lỗi. Nếu tôi có lỗi, mong cô hãy bỏ qua.

Mạnh Huy tròn mắt không hiểu gì hết, thì bà Thế Trâm xuất hiện. Bà nhẹ nhàng :

- Cháu luôn là người độ lượng, nên cháu chấp gì cô trợ lý của bác, có đúng thế không ?

- Dạ, nếu bác nói thế thì xí xóa hết, cháu không hề quan tâm.

Bà nhìn Hồng Mai :

- Cám ơn cô ấy rồi trở về phòng làm việc đi. Lát nữa, ta sẽ nói chuyện với cháu sau.

- Vâng, thưa bà. Cháu cô.

Mạnh Huy định bước theo Hồng Mai, nhưng bà đưa mắt ra hiệu cho anh dừng lại bà đổi giọng :

- Hình như cháu có nợ một lời hứa đưa Kim Anh đi mua sắm. Hôm nay rảnh. Cháu đưa cô ấy đi đi.

Ánh mắt của bà khiến Mạnh Huy gật xuôi theo.

- Thôi được, đi thì đi !

Kim Anh cười tươi nói :

- Chỉ có bác mới hiểu được cháu. Cám ơn bác.

Bà Thế Trâm gật đầu :

- Đi chơi vui vẻ nhé.

Kim Anh tỉnh bơ khoác tay Mạnh Huy đi khỏi công tình yêu. Ở trên sân thượng. Hồng Mai mím môi ứa nước mắt. Nàng cảm thấy mình bị tổn thương nặng, không hiểu bà Thế Trâm làm thế là có ý gì. Nhưng như vậy thì Kim Anh sẽ lộng quyền và nếu cô ta cố tình xen vào công ty thì nàng sẽ khó làm việc.

- Cháu ở đây sao ?

Hồng Mai gạt mình quay lại sửng sốt :

- Ôi, bà ! Sao bà lại lên đây ?

- Ta muốn xin lỗi con việc lúc nãy. Con không giận ta chứ ?

Hồng Mai lắc nhẹ :

- Xin lỗi đã làm phải lo lắng. Cháu nghĩ chuyện đã quay rồi, xét kỹ ra cháu cũng thấy mình quá nóng nảy.

- Ta hiểu con đang suy nghĩ gì mà. Nhưng tánh khí của Kim Anh, cháu cũng biết rồi, ta làm vì bất đắc dĩ.

- Nhưng bà có biết nhún nhường quá sẽ gây tác hại. Việc xin lỗi với cháu không có vấn đề gì lớn lao. Nhưng còn bà...

- Ta đã thu xếp để khỏi bị phong tỏa. Món nợ Ở nhà Kim Anh , ta nhất định trả, nên cháu hãy cố gắng giúp ta. Qua thời kỳ này, chúng ta sẽ ổn.

- Bà cần cháu giúp gì, xin bà cứ nói, cháu nhất định sẽ làm.

- Ta biết điều ấy, nên ta hết sức tin tưởng cháu. Hãy cố theo sát Mạnh Huy và hỗ trợ cho nó. Ta tin cháu và nó sẽ vực công ty dậy.

- Bà yên tâm nhất định cháu sẽ làm được.

Bà Thế Trâm gạt đầu, nhìn Hồng Mai, chợt đề nghị.

- Chúng ta về thôi ! Hôm nay, cháu ghé nhà ta ăn cơm nhé, có được không ?

Hồng Mai định từ chối, nhưng thấy ánh mắt của bà Thế Trâm, nàng không nỡ nên gạt khế rồi cùng bà rời khỏi sân thượng. Tài xế đưa cả hai về nhà bà Thế Trâm :

Hồng Mai khẽ hỏi khi vào tới phòng :

- Thưa bà, cháu đưa bà lên phòng nhé. Hay bà muốn ở đây ?

- Lên phòng cũng được.- Bà nắm lấy tay nàng - Lên phòng đi, ta có chuyện muốn nói với cháu.

Hồng Mai theo bà Thế Trâm lên phòng, đỡ bà ngồi xuống ghế sofa, bà chợt nắm lấy tay Hồng Mai, nhỏ nhẹ :

- Cháu cũng biết là ta yêu quý cháu. Cháu hãy hứa với ta, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì xin cháu hãy giúp đỡ Mạnh Huy của ta, và dù có xảy ra điều gì, cháu cũng đừng rời bỏ công ty. Hãy hứa với ta có được không ?

Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm :

- Bà đừng nói thế ! Bà còn khỏe mạnh mà. Vả lại, công ty sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, bà đừng quá lo lắng.

- Nhưng hãy hứa với ta đi. Ta cầu xin cháu đấy, xin cháu đừng từ chối.

- Dĩ nhiên cháu sẽ không từ chối. Nhưng liệu cháu có thể giúp được

gì chứ ? Khả năng cháu cũng chỉ có giới hạn, đôi khi lòng muốn nhưng "lòng bất tòng tâm", cháu sợ sẽ không làm tròn lời hứa với bà, lại không thể giúp gì được cho anh ấy.

- Chỉ cần cháu hứa với ta là ta sẽ yên tâm hơn. Cháu vốn lanh lợi, cháu sẽ giúp được nhiều cho Mạnh Huy. Ta không nhìn lầm người đâu.

Hồng Mai ngập ngừng. Bà Thế Trâm hỏi thêm :

- Đừng đắn đo nữa. Cháu nhất định phải giúp ta.

- Nhưng cháu không làm được thì sao đây ?

- Nhất định cháu sẽ làm được.

Hồng Mai gật nhẹ :

- Thôi được, cháu hứa nếu bà đã thực sự tin cháu như thế. Vậy thì cần gì, xin bà cho cháu biết. Cháu sẽ làm hết sức mình.

Bà Thế Trâm mỉm cười :

- Vậy thì ta yên tâm rồi. Cháu hãy vào ngăn tủ của ta và đem cái hộp từ trong hộp tủ ra đây.

Hồng Mai làm theo lời bà Thế Trâm yêu cầu, nàng trao bà cái hộp trông y như hộp trang điểm. Bà Thế Trâm nhận nó rồi trao lại cho Hồng Mai :

- Cháu hãy giữ dùm ta chiếc hộp này. Hãy cất giữ nó cẩn thận !

- Sao lại đưa cho cháu ? Trông nó như hộp trang điểm đã cổ. Trong đây có chứa đựng điều gì ?

- Sau này cháu sẽ hiểu. Bây giờ ta giao cho cháu giữ nó thì cháu hãy cứ nhận đi !

Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm :

- Hẳn bà sẽ có một lời yêu cầu.

- Phải ! - Bà gật đầu - Và chiếc hộp, nó chỉ được mở khi công ty bị bế tắc mà cháu không thể xoay sở.

- Ý của bà là...

- Cháu đừng ngạc nhiên về những gì ta nói. Nhưng hãy tin ta, chiếc hộp này nó sẽ giúp ích cháu những lúc cần.

- Mạnh Huy có biết điều này không ?

- Không ! Cháu là người đầu tiên, ta cho biết chuyện này. Và cháu cũng tuyệt đối không được cho Mạnh Huy biết chuyện này. Cháu hãy hứa đi.

Hồng Mai nhìn bà Thế Trâm trân trọng :

- Tại sao bà tin cháu. Bà không sợ cháu sẽ phản bà sao ?

Bà khe khẽ lắc đầu :

- Nếu không tin cháu ta đã không giao chiếc hộp này cho cháu giữ, còn nếu cháu có ý phản thì coi như họ "Mai" này đã đến thời cạn kiệt.

Nhưng nhất thiết bản thân ta phải tin ai đó và ta đã chọn cháu.

Môi khẽ mím lại, Hồng Mai trầm ngâm :

- Cháu không biết cháu có thể giúp gì được cho bà, nhưng cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức mình. Bà hãy yên tâm đi.

Bà mỉm cười, ngã người trên ghế sofa gật gù. Hồng Mai khẽ hỏi :

- Bà uống nước nhé !

- Được, cháu nói người làm dọn cơm rồi cùng ăn cơm luôn. Hôm nay ta vui lắm.

Hồng Mai đưa nước cho bà uống rồi gọi người dọn cơm. Mặc dù bề ngoài không thể nói gì nhưng trong lòng nàng luôn canh cánh lo lắng, sợ có điều gì không ổn xảy ra.

Hồng Mai thấy lòng trấn trở...

oOo

Ánh Mai đặt đĩa rau câu trước mặt bà Hoài Thương, nàng cười hồn nhiên :

- Cháu mời bác ăn thử xem sao ?

Ngắm nghía đĩa rau câu rồi đưa mắt nhìn Ánh Mai, bà Hoài Thương gật gù :

- Trông bắt mắt lắm, chắc là ngon.

- Thì bác thử dùng coi có ngon không đã. Chưa ăn làm sao bác biết ngon.

Bà Hoài Thương bật cười gòn tan :

- Cảm giác ngon sẽ làm cho mọi thứ ngon hơn. Cháu cũng có tài nấu nướng đấy chứ ! Bác không ngờ đấy, để bác thử coi xem thế nào.

Nhìn bà Hoài Thương ăn thử miếng rau câu rồi gật gù. Ánh Mai khẽ hỏi.

- Không tệ chứ hờ bác ?

- Tuyệt lắm ! - Bà gật gù - Không ngọt quá, vừa ăn, có mùi thơm như cỏ dại. Vú Hoa ăn thử coi !

Vú Hoa ăn thử cũng gật gù :

- Khá lắm ! Không thua gì món kho tộ lúc nãy. Cô học nhiều thứ như thế có thì giờ đâu mà học nấu ăn ?

- Nội cháu dạy ! - Ánh Mai cười hồn nhiên - Nhưng cháu vẫn còn vụng lắm, vú Hoa à. Cháu còn phải học vú nhiều.

- Cô đừng có khiêm tốn, tôi khen thật lòng đấy.

Ánh Mai chột nhìn đồng hồ. Bà Hoài Thương tủm tỉm :

- Cháu phải về sao ?

- Dạ, cháu phải về thôi. Lúc khác cháu sẽ ghé thăm bác.

- Nói là nhớ đấy.

- Vâng, nhất định cháu nhớ mà. Lúc nào bác khỏe cháu sẽ đưa bác

qua nhà cháu chơi.

- Ta sẽ đến. Ta cũng muốn gặp cô em của cháu. Nếu rảnh, cháu đưa nó đến đây chơi được không ?

- Em cháu bận lắm. Để thử xem, nó chỉ cò thể đi ban tối thôi.

- Tối cũng được. Cháu nhớ đưa em cháu đến nhé.

- Vâng, cháu về đây.

- Ủ, thôi cháu về đi. Vú Hoa tiễn Ánh Mai về dùm.

- Không cần đâu cháu về được mà.

Ánh Mai cúi chào bà Hoài Thương một lần nữa rồi mới ra về. Nàng chạm mặt Quốc Đức ngay giữa sân. Anh vừa đi làm về. Bên cạnh anh một cô gái rất đẹp, nàng đoán là người yêu của anh.

Ánh Mai cúi chào cả hai :

- Chào thầy cô.

Quốc Đức mỉm cười :

- Ánh Mai đây là Hải Phượng, bạn của tôi. Ánh Mai cùng làm ê kíp với anh.

Hải Phượng chia tay :

- Hân hạnh được làm quen, chào.

- Chào chị. Hồng làm phiền, em xin phép về đây. Em ở chơi với bác từ chiều đến giờ.

- Thật vậy sao ? - Hải Phượng tròn mắt - Cô không đi học sao ?

- Dạ có. Nhưng hôm nay em được nghỉ nửa buổi nên ghé chơi với bác. Bây giờ em xin phép về đây.

- Để tôi đưa cô về ! Quốc Đức chợt đề nghị, anh đưa mắt nhìn Hải Phượng - Em vào nhà với mẹ đợi anh. Anh đưa cô ấy về là quay lại ngay.

- Cô ấy ở đâu ? - Hải Phượng chợt hỏi.

Ánh Mai vội từ chối :

- Không cần đâu ! Em ở gần đây thôi, xin thầy đừng đưa tiễn. Thầy bận rộn cả ngày rồi, xin thầy nghỉ ngơi.

- Nhưng tôi muốn đưa cô về, vì có chuyện muốn trao đổi. Mình đi thôi !

Quốc Đức bước đi trước, Ánh Mai đưa mắt nhìn Hải Phượng cúi chào rồi bước theo Quốc Đức ngẩn ngại. Ra hẻm đường, Ánh Mai hỏi nhỏ :

- Sao anh lại làm thế ? Anh không thấy thái độ của chị ấy sao ?

- Cô đừng quan tâm đến thái độ của kẻ khác làm gì ? Thật ra tôi muốn tiễn cô về là để cảm ơn cô thôi.

- Cảm ơn...cảm ơn về chuyện gì ? Mà nếu có cảm ơn thì để lúc khác chứ đâu phải ngay lúc này.

- Nhưng tôi có lúc nào gặp được cô đâu. Hình như cô luôn tránh mặt tôi thì phải, có phải đã xảy ra chuyện gì không ?

Ánh Mai đáp ứng :

- Thật tình không phải thế. Tôi chỉ cố tranh thủ để ghé mẹ anh chơi với bà và an ủi bà thôi mà.

- Có thật thế không ? Hay có lý do gì khác nữa ? Hay vì Hải Phượng ?

Ánh Mai tròn mắt :

- Sao anh lại nghĩ thế ? Chị Hải Phượng là vợ sắp cưới của anh thì có liên quan gì đến tôi ? Anh nghĩ gì mà nói thế ?

Quốc Đức chợt dừng lại :

- Vậy thì tôi xin lỗi. Từ nay, cô đừng có tránh mặt tôi nữa, có được không ?

- Nhưng tôi có bao giờ tránh mặt anh đâu. Tôi chỉ tranh thủ gặp mẹ anh. Không hiểu sao gần bà, tôi thấy thật ám áp, y như tôi gặp thật sự chính mẹ của mình.

Quốc Đức nhìn Ánh Mai, anh chỉ muốn nói cho nàng biết bà ấy chính là mẹ của nàng. Nhưng anh cố kìm nén, vì không thể nói cho Ánh Mai biết chuyện ấy trong lúc này.

Thấy Quốc Đức lặng thinh, Ánh Mai giượng cười đùa :

- Anh thấy tôi vô duyên quá phải không ? Tôi chưa bao giờ có được cảm giác vòng tay mẹ tôi ôm ấp vỗ về, nên khi được mẹ anh dành tình cảm cho, tôi mới đa sầu đa cảm như thế.

- Điều ấy tự nhiên thôi. Và cũng chính vì điều này mà tôi muốn cảm ơn cô đây. Mẹ tôi nhờ cô mà khỏe hơn nhiều. Mong cô thường xuyên đến thăm mẹ tôi hơn.

- Anh không nói, tôi cũng sẽ làm mà. Bây giờ không còn gì nữa, anh nên về đi, kéo chị ấy lại hiểu lầm.

- Cô yên tâm. Giữa chúng tôi cũng rất rõ ràng, sẽ không có sự hiểu lầm đâu.

- Đó là về phía anh. Nhưng phụ nữ chúng tôi thì khác. Anh nên hiểu chị ấy một chút.

- Ánh Mai này ! Cô nghĩ tôi là thế ?

Ánh Mai ngớ ra đáp ứng :

- Anh hỏi thế là có ý gì ?

Quốc Đức khẽ lắc đầu :

- Tôi không có ý gì cả. Tôi chỉ hỏi cô nghĩ gì về con người tôi.

Ánh Mai lặng thinh. Nàng không biết anh ta hỏi như thế để làm gì.

Nhưng nhất thiết nàng không nên trả lời về bất cứ điều gì cả.

Thấy không nên tiếp tục im lặng và cũng gần nhà, Ánh Mai đánh

trống vắng :

- Tới nhà tôi rồi, cảm ơn anh, anh về đi và không cần phải tiễn nữa đâu.

- Tôi sẽ đưa cô về tận nhà. Nhưng cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi ?

- Tôi nghĩ không cần thiết phải trả lời anh. Có những điều không nên nói nên lời, mà chỉ là sự cảm nhận, anh có hiểu không ?

Quốc Đức gật gù :

- Tôi hiểu. Câu trả lời ấy cũng đủ cho tôi rồi. Cảm ơn cô về tất cả, chúc cô ngủ ngon. Tôi có thể bắt tay cô chứ ?

Ánh Mai chia tay ra, Quốc Đức khẽ nắm tay, anh chợt hỏi :

- Cô không đeo chiếc vòng sao ? Tôi có thể biết nguyên nhân được không ?

- Được. - Nàng gật nhẹ nhàng rút tay về - Nhưng lúc nào tiện, tôi sẽ kể cho anh nghe. Bây giờ thì chào anh, chúc anh ngủ ngon, đến ngay cửa nhà tôi rồi.

- Cô vào đi - Quốc Đức đưa tay vẫy - Hẹn gặp lại.

Ánh Mai bước lên thềm, nàng mở cửa bước vào nhà không quay lại, tựa lưng vào cánh cửa khi trái tim nàng đập liên hồi. Một lúc lâu, nàng khẽ vén màn nhìn ra ngoài, bóng Quốc Đức đã đi xa.

Ánh Mai vào tủ lạnh rút chai nước và tu một hơi, đưa mắt nhìn xuống bàn tay, sự ấm áp vẫn còn đấy, Ánh Mai thấy lòng băng khuâng tự hỏi :

- Hay mình đã yêu anh ấy.

Chữ "yêu" đi qua suy nghĩ của nàng khiến nàng rung mình. Từ bé, nàng lo học làm sao cho thành đạt, nên không quan tâm đến chuyện yêu đương. Ngay cả chuyện lời hứa hôn của ai đó, nàng cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến. Bây giờ cảm xúc kỳ lạ đến với mình, nàng cũng không biết cảm xúc gì ? Yêu, thích, hay chỉ là sự cảm động hay sự cảm xúc nhất thời vì cảm phục.

Ánh Mai mím môi đưa mắt lên trần nhà. Nàng thấy mình ngốc thật, ngốc như chưa có ai ngốc bằng. Rõ ràng nàng biết "người ta" có bạn gái, "người ta" đã hứa hôn. Vậy mà nàng lại đi dao động trước một "con người" như thế.

Trong khi Võ Tân đeo đuổi nàng suốt những năm dài đại học, thì nàng lại không chút động tâm, mà nàng động trước người nàng chỉ gặp có vài tháng.

Ánh Mai chợt thở dài. Còn người đàn ông với người lớn đã tự ý hứa hôn, nàng không biết anh ta là ai, nhưng nàng cũng phải gặp mặt một lần. Một lần nghĩ đến, ruột nàng lại rối "tơi bời".

Có tiếng gõ cửa, Ánh Mai bật dậy :

- Ai đấy ?

- Em đây. - Tiếng Hồng Mai.

Mở cửa cho Hồng Mai, Ánh Mai đưa mắt nhìn em gái :

- Sao giờ này mới về, ăn gì chưa ?

Hồng Mai cũng nhìn chị gái :

- Hình như chị cũng mới về có phải không ? Chắc chưa nấu cơm chứ gì

- Ừ. - Ánh Mai gật gù - Chưa ăn thì làm mì ăn, ta ăn rồi.

- Em cũng ăn rồi.

Hồng Mai dắt xe vào nhà, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi :

- Xe của chị đâu ?

- À...

Chợt nhớ ra lúc nãy vì về vội, nên đã để lại nhà Quốc Đức, nàng chợt ấp úng :

- Lúc nãy ghé thăm bà Hoài Thương ...

Hồng Mai nheo nheo mắt nhìn chị nói hớt :

- Chắc là anh chàng bác sĩ đó đưa chị về, nên chị để quên xe luôn chứ gì ? Xem ra, chị thích anh ta rồi phải không ?

- Nói bậy ! - Ánh Mai đưa mắt nguýt - Anh ta đã có vợ đính hôn rồi. Vả lại, ta là học trò của anh ta, mi đừng có nói lung tung, lỡ có ai nghe thấy.

- Học trò thì học trò chứ ? Anh ta cũng chỉ mới dạy thực tập mấy tháng nay. Chỉ chị thích anh ta và anh ta thích chị là đủ rồi.

Ánh Mai nhìn em gái :

- Chuyện mi, mi đi lo đi đừng xía vào chuyện của ta. Thế con mi, cái anh chàng ấy sao rồi ?

- Chẳng sao cả. Em đi tắm đây.

- Hai người lại xảy ra chuyện gì đấy rồi phải không ? Hay lại cãi nhau ? Hôm nay trông mặt mi hình sự thế.

Đặt chiếc túi xách lên đầu tủ, Hồng Mai dài giọng.

- Để em tắm rồi ra kể chuyện này hay lắm. Không biết là nên vui hay buồn nữa.

Dứt lời, Hồng Mai phóng vào phòng tắm. Ánh Mai hỏi vọng vào :

- Mi có cần ăn thêm gì thêm gì không ?

- Em nó rồi, ăn ở nhà bà chủ. Chị có đói thì tự làm ăn một mình đi.

Nhưng em nghĩ chắc là chị đã ăn ở nhà bà Hoài Thương rồi.

- Ừ. - Ánh Mai xác nhận - À ! Bà ấy nói hôm nào đưa bà đến chơi, bà muốn gặp em đấy.

- Đã biết thế nào đâu mà mong đợi chứ. Bà ấy có đẹp không ? Bị ung

thư, tóc bà ấy đã rụng chưa ?

- Chị cũng không để ý nhưng chắc cũng có. Em nên đến thăm bà ấy với chị. Bà ấy dễ gần lắm.

- Được rồi, được rồi, em sẽ đi.

Hồng Mai phóng ra khỏi phòng tắm :

- Bà vào tắm đi, rồi ra đây mình ngồi nói chuyện.

Ánh Mai vào phòng tắm. Hồng Mai lau tóc, nàng đưa mắt nhìn chiếc túi xách nhớ tới những gì bà Thế Trâm đã gởi gắm, có điều gì đó khiến nàng khó hiểu, không biết trong hộp đựng những gì ?

Hồng Mai lấy ra cất vào tủ. Dù tò mò nhưng nàng đã hứa chỉ mở ra những lúc thật cần thiết.

Bật quạt thật mạnh cho mau khô tóc, nàng ngủ thiếp đi trên ghế lúc nào không biết :

Ánh Mai tắm xong, thấy Hồng Mai ngủ ngon lành không nỡ đánh thức, định quay về phòng làm việc một chút, nhưng chưa đi được mấy bước thì chuông điện thoại reo vang. Ánh Mai quay lại nhấc máy thì Hồng Mai cũng giật mình thức dậy. Áp máy vào tai, nàng khẽ hỏi :

- Alô.

- Anh đây...

- Anh là ai ?

- Là ai em phải biết chứ, anh muốn gặp em một lát. Anh chờ ở dưới sân, em xuống nhé.

Tiếp theo là tiếng tắt máy. Ra cửa sổ vén màn lên, Ánh Mai suýt bật cười.

- Nhà mình mới mọc một cây si, mi ra đây xem này.

Hồng Mai cau mày :

- Ai gọi thế ?

- Thì cứ ra đây sẽ rõ ! Chị đoán đâu có sai, hai đứa giận nhau nên bộ mặt mới đăm ma.

Hồng Mai tròn mắt :

- Chị nói Mạnh Huy ư ?

- Thì còn ai vào đây nữa ! Có xuống không, người ta đợi đấy.

- Chị đừng có đùa.

- Ai đùa làm gì, ra mà coi.

Hồng Mai bật dậy, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, đúng là bóng Mạnh Huy đang đứng đợi ở dưới sân, Hồng Mai nhìn chị :

- Chị đã nói gì ?

- Có nói gì đâu. Anh ta cứ tưởng là em. Còn chị, trong khi chưa kịp phân trần thì anh ta đã dập máy.

- Em có nên đi không ?

- Tùy, nếu em cảm thấy thích anh ta, nhưng cũng phải biết giữ khoảng cách.

Hồng Mai trầm ngâm :

- Vậy thì em không xuống đâu.

- Tại sao ?

- Xin đừng hỏi em tại sao, có lẽ không xuống thì tốt hơn.

Dứt lời. Hồng Mai phóng lên giường, Ánh Mai chau mày :

- Nguyên nhân từ đâu thế ?

- Chẳng từ đâu cả. - Hồng Mai úp mặt xuống gối - Em không thích gặp, thế thôi. Chị gác máy đi rồi ngủ. Em ngủ trước đây.

- Có thật không muốn gặp không ?

Hồng Mai lặng thinh, Ánh Mai gác máy nhìn em gái :

- Đừng có cố chấp ! Nếu cảm thấy tha thứ được thì cứ tha. Xem ra đêm nay sẽ có người mất ngủ.

Hồng Mai không trả lời. Ánh Mai lắc đầu. Trở về giường chỉ một lát là đã ngủ say. Đúng như lời Ánh Mai nói Hồng Mai không tài nào ngủ được. Mãi đến gần sáng. Hồng Mai mới thiếp đi trong giấc ngủ muộn màng.

- Nhanh tay lên, em còn phải đưa chị đến bệnh viện rồi còn quay về công ty.

Tiếng Hồng Mai thúc giục. Ánh Mai la vọng lên :

- Mi dậy trễ rồi cứ cuống lên. Ta dọn xong ngay đây thôi. Nếu mi cứ nhu thế thì mi đi trước đi.

Hồng Mai nguyền dãi dắt xe ra sân :

- Nói cái giọng nghe thật khó chịu, em chờ chị cho đã đời rồi bây giờ lại nói đi là đi hay sao ? Em đi rồi đừng có trách.

- Thì mi cứ đi đi, ta có chân mà. Mi đừng có chờ ta một chút rồi cảm râm.

Hồng Mai mở cổng, nàng thấy xe của bác sĩ Quốc Đức đậu gần đấy.

Giàu nụ cười trên môi, nàng thầm nghĩ :

- Chắc là đi rước chị mình đây, vậy mà bà chị cứ chối leo lẻo.

Quay vào trong nàng nói với Ánh Mai :

- Em đi trước đây. Có ai chờ chị ngoài cổng ấy.

- Ai thế ?

- Ai thì chị rõ mà, ra mà coi. Em đi trước đây, vì đã có người đưa chị đến bệnh viện rồi.

Nghe tiếng máy xe của em gái khởi động, Ánh Mai gọi với theo :

- Chờ đã, ta xong rồi.

- Sẽ có người chờ chị đi. Em đi trước đây.

Hồng Mai phóng xe đi luôn. Ánh Mai phóng ra tới cửa nhưng không

kip. Nhìn theo em gái, khẽ lắc đầu. Ánh Mai khóa cổng rồi quay ra.

Tiếng Quốc Đức vang lên :

- Cô lên xe đi, tôi đưa cô đến bệnh viện.

Ánh Mai mỉm cười :

- Tôi định đến nhà anh lấy xe rồi đi luôn. Anh đi trước đi !

- Nhưng trễ rồi, cô lên tôi đưa đi tôi và cô cùng đường mà. Chiều nay tôi đưa cô về ghé lấy xe luôn.

Quốc Đức mở cửa xe.

- Cô mau lên đi, còn chần chờ gì nữa, trễ rồi đấy.

Ánh Mai miễn cưỡng lên xe, Quốc Đức cho xe chạy từ từ, khẽ hỏi :

- Cô ngủ ngon chứ ?

- Cám ơn anh. - Nàng gật nhẹ - Thế còn anh, anh và chị ấy không sao chứ ?

- Cô đừng quá lo lắng, cô ấy sắp trở về Pháp rồi.

- Trở về Pháp ? - Ánh Mai tròn mắt - Thế còn anh, anh có trở về Pháp không ? Thế còn chuyện của hai người ?

Quốc Đức lặng thinh, Ánh Mai đỏ mặt vì câu hỏi hớ hênh của mình, nên vội vã lãng chuyện :

- Xin lỗi anh, lẽ tôi không nên hỏi như thế. Tôi không có tư cách hỏi anh như thế. Xin lỗi anh.

- Không sao đâu. - Quốc Đức lắc nhẹ- Tôi và cô là bạn mà. Hải Phượng trở về Pháp là sự lựa chọn của cô ấy. Tôi sẽ ở lại đây như tôi đã từng nói với cô, vì mẹ tôi và cũng...vì một ai đó.

Ánh Mai nhìn Quốc Đức. Nàng chột khựng lại khi nhìn ánh mắt là lạ của anh. Nàng quay đi nói lãng.

- Mẹ anh khỏe chứ ? Anh nên cưới vợ cho mẹ anh có cháu bồng anh không thấy mẹ cần cháu nội bồng hay sao ? Anh nên giữ chị Hải Phượng lại.

Quốc Đức lắc nhẹ :

- Không ai có thể giữ được cô ấy đâu. Cô ấy yêu sự nghiệp của mình hơn bất cứ thứ gì. Cô ấy là con người của công việc hơn là một người vợ.

- Nhưng anh và chị ấy...

- Chúng tôi đã từng yêu nhau, nhưng có lẽ vì những tham vọng thành đạt giống nhau, yêu công việc giống nhau.

- Thế còn bây giờ ?

- Có những lỗi rẽ trong cuộc đời mà không ai hiểu nổi, nó đến thật bất ngờ, mà không thể giải thích. Tôi và cô ấy tôn trọng sự lựa chọn của nhau, không ai nợ ai cả.

Ánh Mai trầm ngâm :

- Anh không hối tiếc khi chia tay với chị ấy à ?

Quốc Đức mỉm cười không trả lời. Mãi nói chuyện, xe tới cổng bệnh viện lúc nào không biết. Khi Ánh Mai nhận ra thì xe vào bãi. Thấy thái độ luống cuống của Ánh Mai Quốc Đức mỉm cười :

- Cô ngại à ?

Ánh Mai gật nhẹ xuống xe :

- Cám ơn anh đã cho quá giang.

- Chờ tôi với ! Anh sánh vai với Ánh Mai - Có gì mà cô phải ngại.

Chiều nay, tôi sẽ đưa cô về đây. Nhớ đợi !

- Da....nhưng mà...

- Tôi sẽ chờ đây.

Quốc Đức rảo bước, Ánh Mai đưa mắt nhìn theo. Phong Nhiêu ở đâu nhào ra vỗ vai Ánh Mai :

- Bắt được quả tanh nhé, lắm ngàm mà quật chết voi. Mi đồn thầy ngả rồi hả ?

- Đừng nói bậy ! Quay nhìn bạn Ánh Mai nguýt dài - Xe tao hư, cũng may thầy cho quá giang. Nhà của ông ấy gần khu nhà tao ở.

- Có thật không đấy ?

- Không tin, mày đi hỏi thầy đi.

- Ai dám hỏi ! - Phong Nhiêu trề môi - Xem ra ông ấy thích mày thật rồi. Tội nghiệp nhỏ Thu Minh , nhỏ si ông ấy như điên đảo.

Ánh Mai nín tay bạn :

- Mi đừng có nói lung tung. Đó là mi suy diễn chứ làm gì có. Mi đừng nói chuyện này cho tụi bạn. Tao không thích tụi nó nói lung tung gây chuyện hiểu lầm.

Phong Nhiêu tròn mắt nhìn Ánh Mai :

- Gì mà hiểu lầm, cho dù tao không nói, nhưng mày có bảo đảm giữ kín được không ? Đâu phải chỉ mình tao nhìn thấy mày cùng thầy xuống xe và vào đây. Mày hãy chuẩn bị tinh thần mà gặp đi !

- Gặp ai ?

- Gặp tụi nó để giải thích.

- Vậy thì cứ bỏ đi, coi như chưa nghe và chưa thấy. Vào mau thôi, kéo lại bị mắng bây giờ.

Phong Nhiêu nắm tay Ánh Mai kéo đi. Vừa vào đến phòng thay đồ, Kiều Trinh thấy cả hai đã oang oang :

- Sao kỳ này tụi bây đến trễ ? Lại hò với hẹn có phải không ?

Cất giỏ vô tủ. Ánh Mai thay vội áo, nói nhanh :

- Lát nữa nói chuyện. Bây giờ đi làm việc đây, trễ rồi.

Dứt lời, Ánh Mai bước nhanh khỏi phòng, vừa lúc Võ Tân đang đi tới.

Trông thấy nàng, Võ Tân giục :

- Mau lên, thầy đã đến rồi đấy.

Ánh Mai gật nhẹ không trả lời. Cả hai tới khu vực mồ. Võ Tân chột hỏi Ánh Mai :

- Hình như nhà bạn gần nhà thầy Đức có phải không ?

Ánh Mai gật nhanh :

- Ủ, thì làm sao ?

- Thì đâu có làm sao, nhưng tớ còn nghe nói căn nhà ấy chính bạn giới thiệu mua giúp cho thầy thông qua thầy trưởng khoa và...

- Và còn thường xuyên đến nhà thầy nữa chứ gì ? - Ánh Mai giận dữ ngắt lời - Bạn muốn xác minh để làm gì đây ?

- À...ờ...tôi...- Võ Tân ấp úng - thật ra, tôi cũng chỉ muốn hỏi những gì tôi nghe được.

- Bạn còn nghe được điều gì. Bạn nói hết đi !

- À...hết rồi.

Ánh Mai nhìn Võ Tân :

- Những gì bạn nghe đều có, nhưng có ở mức độ nào thì tôi là người rõ hơn ai hết. Và đó là việc riêng của tôi, tôi có cần phải giải thích rõ ràng với bạn không ?

- À ! Dĩ nhiên là không, nhưng mà tôi...

- Tôi hiểu anh vì tình bạn mà quan tâm đến tôi. Nhưng tôi cũng đã nói rõ cho anh biết rồi, ai muốn nói gì mặc kệ họ và tôi cũng chẳng cần giải thích.

- Thôi được rồi, nếu bạn đã nói thế thì tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Ánh Mai nhìn Võ Tân.

- Xin lỗi mình đã gắt gỏng với bạn. Nhanh lên, kéo trễ. Lần này mà bị mắng là không oan đâu nhé.

Võ Tân khẽ mỉm cười. Cả hai vội vã rảo bước, mỗi người mang theo trong người những suy nghĩ riêng tư, và những ước mơ thầm kín.

oOo

Ánh Mai thừ người, đưa mắt nhìn ra bầu trời. Phong Nhiêu thấy vẻ tự lự của Ánh Mai vội vã hỏi ngay :

- Có phải mày ngại lát nữa về với thầy Đức không

- Ủ. - Ánh Mai thành thật trả lời - Hay mày cho tao đi quá giang nhé.

- Cũng được, dẫu sao thế nào thì cũng báo cho thầy Đức biết. Nếu không, ông ấy chờ đấy.

- Thế thì được, để tao đi tìm ông ấy. Hay mày cùng đi với tao.

Thu Minh đẩy cửa bước vào nhìn cả hai, hỏi lớn.

- Hai đứa bây cứ thì thì thăm thăm, có gì giấu tao thế

- Có gì đâu. ta chuẩn bị đi về đây. Tụi bây có đi về không ?

- Có chứ nhưng chờ tụi tao một chút. Tao đi công chuyện rồi quay về

liền. Nếu không chờ thì cứ về trước đi.

- Ủ, thì đường ai nấy đi, chân ai người ấy chạy. Bây giờ tụi bây đâu còn quan tâm đến bạn bè nữa.

- Trời ạ ! Nói gì lạ vậy. Lại nghe ai nói vậy nói bạ.

- Không phải vậy bạ mà là có thật.

Ánh Mai nhìn Thu Minh :

- Để lúc khác tớ sẽ giải thích. Bây giờ đi thôi, kéo không kịp.

Thu Minh nhìn cả hai :

- Tụi bay đi đâu thế, tìm thầy Đức hả ? Lúc này, tớ thấy thầy đi cùng thầy trưởng khoa ra bãi đậu xe.

- Vậy sao ? - Ánh Mai tròn mắt hỏi - Vậy thì tốt rồi. Mình về thôi.

Cả bốn xuống bãi đậu xe, Ánh Mai dừng lại chờ ở cổng, Thu Minh khẽ giục :

- Còn chờ gì nữa mà đứng đấy.

- Hôm nay tao không đi xe, nên bây giờ quá giang nhờ Phong Nhiều.

- Sáng nay đi xe gì đến ?

- À...- Ánh Mai đáp ứng - Tao đi nhờ xe của bác sĩ Đức.

- Có thể chứ ! - Thu Minh gật gù - Ít ra đối với tụi tao, mày cũng dám nói thật. Nếu mày nói dối, tao sẽ nghĩ chơi mày luôn.

- Mày không buồn ư ?

- Có gì mà phải buồn. Tao thích ông ấy, nhưng ông ấy có thích tao đâu. Ông ấy lại thích mày, điều này tao đâu có cảm được.

Ánh Mai đắm vào vai bạn :

- Mày nói thế tao yên tâm rồi, tao sợ mày giận nên tao e dè. Lúc nào rảnh, tao rủ tụi bây đến nhà thầy chơi, mày sẽ biết hoàn cảnh của thầy rõ hơn và sẽ hiểu vì sao tao làm thế.

- Được thôi.

Thu Minh nhướn miệng cười. Tiếng Kiều Trinh léo nhéo :

- Nhanh lên, ở đây mà cà kê dê ngỗng. Có lấy xe không thì bảo !

- Lấy chứ. - Thu Minh bước nhanh dắt xe từ tay Kiều Trinh ra.

- Cám ơn

..

- Ờn nghĩa gì.

Cả bốn tung tăng dắt nhau ra cổng Thu Minh nắm tay Ánh Mai :

- Hình nhì xe thầy Đức vẫn đậu ở cổng. Hay thầy chờ mày ?

Ánh Mai luống cuống :

- Hay để tao đi nói với thầy.

Kiều Trinh nhìn Ánh Mai :

- Thì hãy cứ tỉnh bơ đi, quá giang việc gì phải sợ. Lúc sáng có gan đi, bây giờ không có gan về hay sao ?

Ánh Mai đỏ mặt, Phong Nhiều khẽ nguýt Kiều Trinh :

- Mày nói thế mà nghe được à !

- Không đúng như thế hay sao ?

Ngay lúc ấy, Quốc Đức giơ tay chào :

- Chào các em. Các không phiền cho thầy đoán Ánh Mai chứ ?

Ánh Mai nói nhanh.

- Thưa thầy, em đi xe với Phong Nhiều về rồi.

- Nhưng thầy chủ nhiệm muốn gặp em, đang chờ ở xe đấy.

Cả bốn tròn mắt bật thốt :

- Thầy trưởng khoa ?

- Ủ. - Quốc Đức gật đầu.

Phong Nhiều đẩy vai bạn :

- Vậy thì mày cứ đi đi. tụi tao về trước đây, không sao đâu.

Nghe Phong Nhiều nói thế cả ba cùng đồng thanh :

- Chào thầy ạ.

Rồi phóng xe lên đi luôn. Ánh Mai không kịp nói câu nào, chỉ biết đứng trông theo.

- Ta đi thôi ! - Quốc Đức khẽ lên tiếng - Có gì mà em phải ngại chứ !

Ánh Mai nhìn Quốc Đức :

- Có thật thầy Trầm Hoàng ở trong xe của thầy không ?

- Tôi gặt em làm gì ? Nếu em không muốn đi xe này về cũng được, tôi không ép.

Ánh Mai dịu giọng :

- Em xin lỗi. Em không có ý đó đâu. Em không muốn tụi bạn hiểu lầm.

Quốc Đức lặng thinh, Ánh Mai cúi chào khi thấy Trần Hoàng. Ông mỉm cười nhìn Ánh Mai :

- Lên xe thôi ! Hôm nay thầy muốn thăm mẹ của bác sĩ Đức mộ chút.

Nghe nói Ánh Mai thường xuyên đến giúp đỡ bà ấy, cò đúng không ?

- Dạ. - Ánh Mai lên xe ngồi cạnh Quốc Đức đáp ứng - Em rất thích mẹ thầy ấy, không biết vì sao ?

Quốc Đức cho xe khởi động rời bến, anh nói vọng xuống :

- Có thầy làm chứng. Cô ấy chỉ thích có mẹ của em thôi.

Ánh Mai nhìn Quốc Đức :

- Em chỉ nói sự thật thôi mà.

- Thì "anh" cũng có nói gì đâu.

Thấy Quốc Đức tỉnh bơ xưng anh trước mặt bác sĩ Trần Hoàng, Ánh Mai nhắc nhở :

- Kìa thầy !

- Ở đây đâu còn là thầy trò nữa. Chúng ta đã chẳng thỏa thuận là gì

?

- Nhưng...

- Em ngại thầy Hoàng ư ?

Bác sĩ Trần Hoàng lên tiếng :

Quốc Đức đã cho thầy biết tất cả rồi. Cậu ấy rất mang ơn em đấy. ta không hiểu lắm, mà đang muốn cố vũ cháu tiếp tục giúp đỡ bà ấy, được chứ ?

Ánh Mai gật nhẹ, khẽ nói :

- Bà ấy thật sự không cứu được sao, thưa bác sĩ.

- Khó lắm - Ông lắc nhẹ - Các chân rế đã ăn lan ra hết rồi, ngăn chặn đã quá trễ vì bà ấy trong giai đoạn cuối. Bây giờ còn tinh thần vui tươi lạc quan, bà ấy có thể kéo dài sự sống nhờ nhân tố này thôi.

Ánh Mai nhìn Quốc Đức :

- Sao anh không nói trực tiếp với em mà phải nhờ đến thầy trưởng khoa ? Anh cũng biết là em rất quý bà ấy.

- Tôi biết. - Quốc Đức gật gù - Nhưng tôi sợ em hiểu lầm. Tôi còn rất nhiều điều muốn nói với em nhưng chưa thể nói.

Ông Trần Hoàng nhìn cả hai :

- Xem như ta nhiều chuyện vậy, hãy bỏ qua mọi hiểu lầm. Thật ra, ta cũng muốn cùng cháu đến thăm bà ấy, để xem bà ấy quý cháu đến mức nào mà nghe Quốc Đức ca ngợi lắm.

Ánh Mai nhoẻn miệng cười ngược nhìn Quốc Đức khẽ lắc đầu :

- Anh ấy nói xạo đấy, thầy đừng tin.

Cả ba cùng bật cười, Ánh Mai đỏ hồng đôi má, khi chiếc xe đang rẽ vào sân.

oOo

Mạnh Huy đưa tay gõ cửa phòng Hồng Mai. Tiếng Hồng Mai vọng ra :

- Mời vào.

Mở rộng cánh cửa anh hỏi lớn :

- Em chưa về sao ?

Nhận ra Mạnh Huy nàng lạnh lùng.

- Giám đốc về đi, tôi còn bận chút việc sẽ về sau.

- Giám đốc ?- Mạnh Huy bật cười- Em xa lạ với tôi từ thuở nào thế ?

- Xin lỗi giám đốc, đây là công ty.

Mạnh Huy đến gần nắm lấy tay Hồng Mai :

- Vậy thì ra khỏi đây. Tôi với em nói chuyện.

- Anh làm gì thế ? Hồng Mai gần tay về - Anh làm tôi đau.

- Vậy em làm tôi đau, em có biết không ? Sao em có thể lạnh nhạt với tôi như thế. Mấy ngày nay em làm gì mà lánh mặt tôi ?

- Tôi không hề lá Ngọc Huyền mặt anh, tôi đi làm công chuyện của tôi do chính bà chủ tịch chỉ thị. Chẳng lẽ chủ tịch không cho anh biết hay sao ? Hay anh vui chơi bên người đẹp, bây giờ mới nhớ ra tôi ?

Mạnh Huy bực bội :

- Cô đang khiêu khích tôi đấy à. Đúng là cô ta đề nghị cưới tôi đấy. Cô ta sẽ giao toàn bộ số cổ phần đó cho tôi.

- Vậy thì anh mau chóng cưới cô ấy đi. Đó là cơ hội tốt cho anh để vực công ty dậy, anh đỡ tốn công tốn sức để khỏi phải đấu trí với họ.

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai.

- Cô muốn thế thật sao ? Cô thật sự muốn tôi cưới cô ấy ?

Hồng Mai tròn mắt.

- Đó là sự lựa chọn của anh, tôi có muốn hay không thì có liên quan đâu. Anh nên hỏi chính anh thì đúng hơn.

- Nếu tôi không lấy cô ta, tôi có thể mất công ty không ?

- Đâu ai biết trước được, nhưng anh phải đấu trí thì mới giành được. Điều đó xem anh có đủ bản lĩnh không đã.

- Hình như cô coi thường tôi. Cô có vẻ xem tôi không có một chút năng lực nào cả, có đúng không ?

- Làm sao tôi dám nghĩ thế. - Hồng Mai cau mày - Tôi biết anh là người có bản lĩnh. Hãy chứng minh bản thân của mình đi. Cô của anh muốn nhìn thấy anh thành đạt, anh có hiểu không ?

- Điều này tôi cô muốn nhiều hơn là cô của tôi. Nhưng thôi được, tôi sẽ cho cô thấy, với một điều kiện.

- Điều kiện gì ?

- Chúng ta cưới nhau đi.

Hồng Mai tròn trĩnh đôi mắt :

- Giờ này mà anh vẫn còn có thể đùa được hay sao ?

- Tôi không đùa, mà nói rất là nghiêm túc đấy. Cô bằng lòng đi !

Hồng Mai khế lắc đầu :

- Tại sao anh lại muốn lấy tôi, anh không có lợi ích gì khi cưới tôi cả.

- Về vật chất tôi không cần. Tôi cần một người ở bên cạnh và hỗ trợ tôi, tôi thấy cô hợp nhất. Còn một điều quan trọng, đó là vì cô tôi. Cô tôi muốn cô là cháu dâu của bà ấy. Cô ấy muốn thầy tôi thành gia lập thất, cô là người vừa mắt nhất trong mắt cô tôi.

- Anh đồng ý lấy một người mà anh không hề yêu làm vợ sao ?

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai :

- Nếu tôi nói tôi yêu cô rồi thì sao ?

- Anh... - Hồng Mai tròn tròn đôi mắt - Tôi không tin. Điều này...

- Cô đừng tự dối lòng nữa. - Mạnh Huy ngắt lời nàng - Chẳng phải là cô cũng thích tôi sao. Hãy giúp tôi đi. Tôi phải nói sao cho cô hiểu tôi

đây.

- Nhưng hôn nhân là chuyện hệ trọng không thể vội vã được. Tôi chấp nhận lấy anh nhưng cũng với một điều kiện.

- Cô nói đi.

- Anh phải vực công ty dậy, lúc đó tôi chấp nhận đám cưới.

- Nhưng đám cưới nằm trong kế hoạch làm cho công ty đứng dậy.

- Anh nói gì, tôi không hiểu.

- Đúng là tôi không thể nói rõ cho cô hiểu nhưng cô phải tin tôi.

Hồng Mai lặng thinh. Nàng có nên tin lời Mạnh Huy không ? Còn cái hộp của bà Thế Trâm gửi gắm nữa, nàng phải làm sao đây.

Hồng Mai nhìn Mạnh Huy :

- Hãy cho tôi có thời gian suy nghĩ, tôi sẽ trả lời anh sau.

- Nhưng không được lâu đâu nhé.

- Được, tôi sẽ trả lời sớm cho anh.

- Cám ơn em. - Mạnh Huy nắm lấy tay nàng - Anh coi em như đã đồng ý rồi. Chiều anh sẽ đưa em về.

- Không cần đâu. Tôi muốn chuyện này phải được giữ bí mật, cho đến khi tôi chính thức trả lời.

- Thôi được, tùy em. Nhưng nếu anh có đi với bất cứ ai, em cũng không được hiểu lầm, được chứ ?

- Đó là quyền tự do của anh, nhưng anh không được vượt quá giới hạn.

Mạnh Huy bật cười :

- Em cũng ghen mà, sao em không dám bộc lộ mình. Em thích thì cứ nói thích, sao cứ tự dối lòng.

- Việc ấy không liên quan đến anh. Tôi là tôi, nếu anh thích những người như thế thì anh nên chọn Kim Anh.

- Thôi được rồi, coi như anh chưa nói ! Anh về phòng đây.

- Vâng !

Mạnh Huy quay ra, Hồng Mai đưa mắt nhìn theo. Trong lòng nàng rối bời khi nghĩ Mạnh Huy lại muốn bày tỏ gì đây.

Mạnh Huy từ chối không lấy Kim Anh có nghĩ là anh nhìn ra vấn đề Kim Anh muốn thôn tính công ty. Nhưng tại sao anh lại bày tỏ cưới nàng và còn nói đám cưới nằm trong kế hoạch chống lại Kim Anh, xem ra Mạnh Huy thông minh hơn nàng tưởng.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, Hồng Mai thu dọn ghé một số đại lý rồi sẽ ghé thăm bà Thế Trâm, nàng đang lên kế hoạch cho chính nàng.

oOo

Hải Phượng rời nhà bà Hoài Thương. Quốc Đức tiễn nàng ra tận xe, nàng chột hởi giọng ngại ngùng :

- Anh có thể đi uống một chút với em không ?

- Được chứ ! - Quốc Đức gật nhẹ - Nhưng bỗng dưng sao đòi uống rượu ?

- Tại sao lại không ? Đâu phải đây là lần đầu tiên em mời anh uống rượu. Đã lâu rồi mình không uống với nhau, anh có nhớ không ?

- Ủ. - Quốc Đức gật gù - Đúng là đã lâu mình không uống. Vậy thì mình đi uống đi. Thật ra, từ lúc về nước đến giờ, anh đã quá bận nên không có thời gian cùng em đi uống rượu.

- Ở Pháp, anh cũng đâu có rảnh, nhưng anh vẫn có thời gian cùng em đi uống rượu là gì. Anh lên xe đi. Em sẽ đưa anh đi..

Chiếc xe lăn bánh trực chỉ phi trường, Quốc Đức ngạc nhiên :

- Em ra phi trường làm gì vậy ?

- Ở đó có quán rượu trang trí như ở Pháp. Em muốn được uống với anh ở đây không được sao ?

- Dĩ nhiên là được. Xem ra em rảnh phong cảnh ở đây hơn anh, anh về đây chỉ lao vào công việc chưa đi đâu.

- Vậy anh nên đi một lần cho biết.

Hải Phượng cho xe quẹo qua bãi, xéo phía phi trường , Quốc Đức đưa mắt nhìn cảnh ban đêm, anh gật gù :

- Đẹp thật đấy ! Em thật là biết hưởng thụ.

Hải Phượng mỉm cười :

- Anh xuống xe đi ! Chẳng phải em luôn với anh ngoài công việc mê nghiên cứu khoa học ra, em còn có cái thú tìm cảnh đẹp để hưởng thụ là gì ?

Quốc Đức sánh vai cùng Hải Phượng vào quán, anh khẽ hỏi.

- Chắc nơi này em thường đến ?

- Dạ không. Thỉnh thoảng thôi, nhưng em thường đi một mình.

- Một mình ư ?

Hải Phượng gật nhẹ :

- Ngoài uống rượu với anh ra thì em không uống với ai cả.

- Hải Phượng ...

- Anh ngồi xuống đi ! - Nàng quay lại gọi rượu- Hôm nay anh nhất định phải uống rượu với em đây.

Quốc Đức lặng thinh nhìn Hải Phượng rót rượu. Nâng cao ly, nàng dịu dàng :

- Chúc mừng anh đã tìm được những đứa con thất lạc của mẹ anh.

- Em biết rồi sao ?

- Cô ta giống mẹ anh như đúc làm sao em lại có thể không nhận ra chứ.

Quốc Đức gật gù :

- Nhưng anh không biết làm cách nào cho mẹ con họ chính thức nhận nhau.
 - Cô ấy yêu mẹ anh lắm mà.
 - Chính vì thế mà anh sợ cô ấy bị tổn thương. Đối với cô ấy thì mẹ cô ấy đã chết. Cô ấy khó có thể chấp nhận một bà mẹ đã bỏ rơi cô ấy vì danh vọng bao nhiêu năm trời mới chịu nhận, chịu đi tìm cô ấy ư ?
 - Vậy anh cứ để như thế sao ?
 - Anh cũng không biết, anh cũng đang tìm cách đây.
 - Anh đã yêu cô ấy rồi phải không ?
- Quốc Đức đặt ly rượu xuống bàn trầm ngâm :
- Thì anh cứ trả lời em đi, có phải anh đã yêu cô ấy rồi có đúng không ?
 - Hải Phượng em bình tĩnh đã nào !
 - Bình tĩnh ư ? Em đã quá bình tĩnh. Em biết anh không thật yêu em như em yêu anh. Anh đến với em chỉ vì nhu cầu. Anh cần có một người bạn, một người yêu, một người tình, nhưng anh không bao giờ nghĩ đến sẽ cưới em làm vợ.
 - Hải Phượng ! Em sao thế ? Chẳng phải em đã từng nói không thích nói đến hôn nhân. Em ghét hôn nhân mà chỉ thích làm người tình.
 - Đúng là em đã từng nói thế, nhưng đó chỉ là anh muốn thế.
 - Hải Phượng !
 - Em biết tình yêu không thể miễn cưỡng, từ lúc anh nói anh sẽ đưa mẹ về Việt Nam cùng sống với mẹ và ở lại đây. Em đã mất anh từ đó và em đã thấm thía cái từ "mất anh" khi biết cô gái ấy là con gái của mẹ anh.
 - Hải Phượng !
- Hải Phượng bật cười gạt nước mắt, giọng cao ly rượu :
- Hãy uống với em lần cuối cùng này, trước khi chúng mình chia tay.
 - Em nói gì ? - Quốc Đức tròn mắt - Em say rồi có phải không ?
 - Không, em đã uống bao nhiêu đâu mà say, anh biết tửu lượng của em mà.
- Quốc Đức chau mày :
- Em nói là em sẽ trở về Pháp tối nay ư ? Có đúng không Hải Phượng ?
 - Anh vui hay buồn khi nghe tin này ? Anh hãy nói thật lòng mình đi.
 - Dĩ nhiên là anh buồn, anh làm sao có thể vui khi xa người mà anh gắn bó nhiều năm chứ.
 - Một người bạn thôi ư ?

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 5

- Em ngốc thật đấy...- Nàng uống cạn ly rượu - Việc dứt khoát với anh thế này, lòng em đau như xé. Nhưng em phải tự mình dứt khoát, chứ em không thể cứ ngốc nghếch chạy theo anh khắp nơi, cuối cùng em chẳng được gì cả.

- Hải Phượng ! Anh xin lỗi, anh thật sự không có ý làm em đau lòng. Nhưng muốn ở bên anh, em khổ sở như thế thì chia tay cũng tốt chứ sao ? Rồi em cũng sẽ tìm được một người tốt để em thương yêu. Anh mong cho em được hạnh phúc như em mong muốn.

- Cám ơn anh. - Hải Phượng đưa tay nhìn đồng hồ - Chuyến bay sắp cất cánh rồi. Chào anh, em đi đây. Chúng ta có thể hẹn ngày gặp lại không ?

- Dĩ nhiên là có chứ.

Hải Phượng mím chặt môi, cố ngăn giọt nước mắt :

- Bao giờ anh cưới cô ấy, anh sẽ cho em biết chứ ?

Quốc Đức gật đầu :

- Có lẽ sẽ có như thế. Nhưng có những chuyện xảy ra không ai lường trước được. Anh cũng không thể biết tương lai sẽ ra sao ? Anh thực sự không biết, nhưng có chuyện gì anh cũng sẽ cho em hay.

- Cám ơn anh. Thôi, em đi đây. Hãy trả xe về trung tâm giúp em. Chào anh.

- Chào em. Hãy giữ gìn sức khỏe, tới nơi nhớ gọi điện báo cho anh biết.

- Em biết rồi.

Hải Phượng quay đi. Quốc Đức đưa mắt nhìn theo. Hải Phượng đột ngột bỏ đi, anh hết sức hoang mang. Hải Phượng chưa hết hạn nghiêng cứu ở đây mà.

- Chẳng lẽ vì tôi mà cố ấy bỏ đi..

Quốc Đức cau mày suy nghĩ. Bỗng Hải Phượng quay lại, ôm siết Quốc Đức :

- Em yêu anh. Em sẽ chờ anh quay về Pháp đấy.

Quốc Đức nén tiếng thở dài. Anh chỉ còn biểu im lặng trước sự lựa chọn của Hải Phượng. Còn Hải Phượng thì mong anh lên tiếng giữ nàng lại, nàng nhất định sẽ ở lại ngay. Nhưng Quốc Đức chỉ đứng im nhìn nàng khóc. Gạt những giọt nước mắt Hải Phượng rời khỏi vòng tay anh, gượng cười :

- Em xin lỗi. Tạm biệt anh, em đi đây. Nhưng dẫu thế nào thì em vẫn mãi yêu anh.

Hải Phượng bỏ đi một mạch không quay lại. Quốc Đức lặng thinh nhìn nàng đi khuất dần nơi cầu thang phòng cách ly, anh thì thầm :

- Chúc em hạnh phúc. Chúng mình đã thực sự mất nhau rồi.

Lòng Quốc Đức chột quặn đau. Từ nay anh mất đi một người bạn tâm tình chia sẻ, một người đồng nghiệp tận tâm và một người tình không tính toán.

Có lẽ anh cũng yêu Hải Phượng, nhưng tình yêu ấy không hướng anh đến sự gắn bó suốt đời cô ấy. Vì có lẽ cả hai chỉ có thể là bạn.

Quốc Đức lái xe quay về nhà. Lòng bỗng nhớ Ánh Mai.

oOo

Quốc Đức kéo ghế cho Ánh Mai ngồi ngồi. Vừa ngồi xuống, nàng đã hỏi ngay :

- Có chuyện gì mà anh đưa tôi đến tận đây. Đây là đâu ?

Không trả lời câu hỏi của Ánh Mai, anh khẽ hỏi :

- Em uống gì ?

- Uống gì cũng được. - Nàng đáp khẽ - Có chuyện gì mà anh không nói ở nhà ?

Quốc Đức trầm ngâm :

- Anh vừa chia tay với Hải Phượng.

- Chia tay ? - Nàng sửng sốt - Sao lại chia tay ? Tại sao ?

- Cô ấy về Pháp rồi. Anh cảm thấy buồn, từ nay anh không còn ai để đối ẩm, để tâm sự.

- Anh với chị ấy chỉ có thể thôi sao ?

- Phải. Tội anh là bạn cùng nghiệp cứu khoa học.

- Nhưng ngoài điều đó ra không còn vấn đề khác hay sao ?

- Em muốn hỏi đến vấn đề gì ?

- À...không ! Chị ấy đi Pháp bao giờ thì trả lại.

- Anh không biết , chắc có lẽ không bao giờ đâu ? Cố ấy luôn có chủ kiến của mình.

- Có phải vì em không ?

- Sao em lại hỏi thế ?

Ánh Mai ngập ngừng :

- Vì có lúc chị ấy hỏi em có thích anh không ? Em là phụ nữ, dĩ nhiên em hiểu chị ấy muốn gì ?

- Em trả lời sao ?

- Em chỉ cười và coi anh như bậc đàn anh của mình. Còn việc chăm sóc mẹ anh không phải vì anh mà vì tình cảm em dành cho mẹ anh.

Tình cảm ấy em không thể nói bằng lời mà đó là sự cảm nhận.

- Anh cũng hiểu được điều ấy và anh rất cảm ơn em.
- Nhưng em đâu làm để anh cảm ơn. Đó là em tình nguyện mà.
- Dẫu sao anh vẫn muốn cảm ơn em. Nhờ có sự chăm sóc của em mà anh có vẻ tươi tắn trở lại.
- Em không biết có phải như thế không ? Nhưng mẹ anh khỏe lại em rất vui. Có điều em đang thắc mắc, sao anh không giữ chị ấy lại. Chị Hải Phượng rất xứng với anh.
- Em nghĩ thế thật sao
- Phải. - Nàng chợt đỏ mặt - Anh nghĩ gì mà hỏi em như thế ?
- Không, anh chỉ hỏi để mà hỏi. Ánh Mai này ! Đã có lần anh hỏi về chiếc vòng, em hứa sẽ kể cho anh nghe, có đúng không ?
- Sao anh lại quan tâm đến nó ?

Ánh Mai gật gù :

- Em cũng chẳng biết gì hơn do lời nội kể. Vì chiếc vòng ấy, nội đã mất từ lâu, nội không biết ai đã lấy để tặng cho người ngoài. Tôi đã đeo chiếc vòng ấy khi tôi bắt đầu trưởng thành. Cho đến một hôm nội nhắn về và cho biết có người đã đem chiếc vòng nhắc lại lời hứa hôn.
- Cô chấp nhận nó hay sao ?
- Dĩ nhiên là không ? Bây giờ là thế kỷ thứ bao nhiêu rồi mà còn chấp nhận chuyện hôn ước như thế này.
- Biết đâu họ có lý do nào đó.
- Tôi cũng nghĩ thế. - Ánh Mai bật cười - Có thể anh ta không được bình thường hay bản thân anh ta có vấn đề.

Quốc Đức nhìn Ánh Mai , khẽ hỏi :

- Nếu anh ta là người bình thường, có sự nghiệp hân hoan thì cô nghĩ sao ?
 - Không có chuyện ấy đâu. - Ánh Mai khẽ lắc đầu - Nếu anh ta như thế thì thiếu gì người để lựa chọn, làm gì về tận đây cưới cưới một cô gái lạ hoắc như tôi.
 - Có thể với cô cho là lạ kỳ, nhưng vì quá yêu gia đình, anh ta muốn làm cho mẹ hay cha anh ta vui lòng. Nhưng cô đã gặp anh ta chưa ?
 - Dĩ nhiên là chưa. Nhưng sớm muộn gì thì tôi cũng gặp anh ta.
- Nhưng sao hôm nay anh lại hỏi và nói nhiều về chuyện về tôi thế ?
Thế còn anh, sao anh không cưới vợ đi ? Dẫu sao đối với người mẹ.
Nhìn thấy con yên ổn gia đình, mẹ anh cũng sẽ yên tâm hơn.
- Nhưng mẹ tôi không thích ai ngoài cô cả. Cô thấy sao ?

Ánh Mai đỏ mặt :

- Anh nói gì lạ thế ? Tôi không chối mẹ anh đã thích tôi. Nhưng người mà anh yêu quý thực sự đó là chị Hải Phượng. Mẹ anh muốn anh

cười Hải Phượng.

- Nhưng Hải Phượng không phải là mẫu người hướng về gia đình.
- Như thế là anh chia tay cô ấy hay sao ?
- Không phải anh, mà là tự cô ấy chọn lựa. Chính anh cũng không biết trước việc này cô ấy trở về Pháp.

Ánh Mai lặng thinh nhìn Quốc Đức, chợt hỏi :

- Anh sao thế ? Hình như anh muốn nói gì với em phải không ?
- Có lẽ thế... - Quốc Đức gật gù - Anh chỉ muốn kể cho em nghe câu một câu chuyện, em có muốn nghe không ?
- Anh kể đi chắc là hấp dẫn lắm.
- Về một bà mẹ ?
- Về bà mẹ ư ? Bà ấy làm sao ?

Quốc Đức tư lự, hắng giọng đang định kể thì có ai đó xông đến bàn Ánh Mai, gọi lớn :

- Hồng Mai ! Thì ra nói bận lại có giờ ra đây uống rượu ư ? Em từ chối tình cảm của anh vì anh ta ư ?

Ánh Mai ngó ra, nhìn kỹ là ai. Nhận ra Mạnh Huy, nàng bỗng bật cười. Tiếng Mạnh Huy quát :

- Cô còn cười được hay sao ? Có gì để cười ?

Ánh Mai vỗ vai Mạnh Huy :

- Anh nên nhìn kỹ rồi hãy nói. Hay anh hoa mắt nên nói bậy ? Tôi không phải là Hồng Mai.
- Bây giờ cô thay tên đổi họ ư ? Không là cô thì là ai ?

Quốc Đức nhìn Mạnh Huy :

- Anh buông cô ấy ra, cô ấy không phải là Hồng Mai.
- Nhưng can chi đến anh ? Anh coi chừng cũng bị cô ấy lừa như tôi, không phải cô ấy thì là ai ?
- Hồng Mai là em gái của tôi. - Ánh Mai nói nhanh - Xem ra, anh và nó có phải đang giận nhau không ?

Mạnh Huy ngó ra chỉ Ánh Mai :

- Cộ..cô là chị của Hồng Mai ư ? Cô là người mà cô ấy hay nhắc ư ?
- Vậy...hai người là chị em sinh đôi ư ?

Ánh Mai bật cười nhìn Mạnh Huy :

- Phải. Anh hãy nhìn cho kỹ đi, sẽ có cái khác đấy.

Mạnh Huy lắc nhẹ :

- Giống lắm. Nếu thế cho tôi xin lỗi, tôi có thể ngồi chung được không ?

- Được, anh cứ ngồi đi. Anh không biết em gái tôi đi công tác sao ?

- Bao giờ ? Mới gặp, cô ấy có nói gì đâu. Xem ra, cô ấy cố tình giấu tôi.

- Có lẽ nó có lý do nên mới giấu không cho anh biết đó thôi. Anh yêu em gái tôi thật sao ?

- Lại còn thật với giả nữa hay sao ? Nếu không yêu cô ấy, tôi đâu cần cầu hôn với cô ấy.

- Cầu hôn ư ? Bao giờ. Sao tôi không nghe em gái tôi nói gì cả.

Mạnh Huy lắc đầu :

- Tôi xin lỗi, có lẽ tôi không nên nói gì cả. Thời gian gần đây, cô ấy luôn né tránh tôi, giữa chúng tôi có sự hiểu lầm nghiêm trọng.

- Hiểu lầm thì anh nên cố gắng giải thích cho cô ấy hiểu. - Quốc Đức nhìn Ánh Mai - Hay em giúp đỡ cho cậu ấy đi. Cậu ấy là người tốt đấy.

Mạnh Huy giơ tay bắt :

- Chắc anh là bác sĩ có đúng không ? Tôi nghe nói chị của cô ấy sắp tốt nghiệp y khoa. Tôi là Mạnh Huy.

- Tôi là Quốc Đức. Còn cô ấy là Ánh Mai. Nếu anh cần sự giúp đỡ, chúng tôi rất sẵn lòng, chỉ cần anh thật lòng yêu em gái của cô ấy.

Ánh Mai nguýt dài :

- Anh làm như Hồng Mai là em gái của anh không bằng.

- Cũng có thể lắm chứ. Nếu anh cũng ngỗ lời cầu hôn với em.

Ánh Mai tròn mắt :

- Thời đại bây giờ lạ thật đấy, ai lại cầu hôn cách trắng trợn như thế, chẳng có một chút lảng mạn nào cả.

Quốc Đức nhìn Ánh Mai :

- Vậy trước sự chứng kiến của Mạnh Huy , nếu em đồng ý, anh sẽ hét lớn cho mọi người ở đây anh xin được cầu hôn em.

- Anh điên rồi à ! Chuyện đó bây giờ, không thể được.

- Bao giờ mới có thể được ?

- Bao giờ em giải quyết xong chiếc vòng đính hôn. Dẫu sao, em cũng phải gặp người ấy nói cho rõ ràng. Lúc đó, em mới có thể trả lời anh được.

- Em có thể từ chối không gặp cũng được mà.

- Nhưng em đã hứa với nội. Vả lại, ba mẹ em mất rồi, em phải đứng ra giải quyết vụ này.

- Vậy em nhất định phải gặp họ sao ?

- Em nhất định phải gặp. Ngoài chuyện đính ước ra, em có cảm giác như còn có một bí ẩn nào đó.

Quốc Đức sửng người. Câu chuyện mỗi lúc đi quá xa, anh không thể quay đầu lại được nữa. Anh không thể nói với Ánh Mai rằng chính anh là con người đã đưa chiếc vòng đính hôn đến và đúng như cô nghĩ, anh đến không để đính hôn, mà đó chỉ là cái cớ để anh tìm ra

hai đứa bé gái sinh đôi mà mẹ Hoài Thương đã thật thất lạc. Nhưng cuộc không theo sự sắp xếp của con người. Anh đã gặp được người con gái đó trong công việc thật ngẫu nhiên tình cờ. Và anh đã yêu và muốn gắn bó.

Trong lúc Quốc Đức rối bời với những suy tính thì Mạnh Huy ngỡ ngàng với câu chuyện vừa được nghe. Anh cuống quýt phá tan im lặng, hỏi nhanh.

- Vậy còn Hồng Mai thì sao ? Cô ấy có mắc vào lời hứa gì không ? Có phải vì thế mà cô ấy lánh mặt tôi không ?

- Không có chuyện ấy đâu. - Ánh Mai khẽ lắc đầu - Anh ta chỉ có một người thì làm sao cưới cả hai, cho nên một trong hai, trong đó là tôi.

- Có thiệt thòi cho cô với cuộc hôn nhân ấy không ?

Ánh Mai lắc đầu :

- Tôi có thể từ chối, nhưng cũng có thể chấp người ấy, nếu tôi cảm thấy vừa mắt.

- Thế còn bác sĩ Đức ?

- Chúng tôi cũng chỉ ở trong giới hạn của tình bạn. - Ánh Mai mỉm cười - Anh đừng nghe anh ấy. Anh ấy chỉ đùa với tôi thôi. Anh ấy có người yêu rồi và mới tiễn cô ấy về Pháp.

Mạnh Huy gật gù :

- Anh thật tốt số. Nhưng tôi nghĩ ấy hướng về cô nên mới ở lại đây. Tôi không nói sai đấy chứ ?

Ánh Mai nhún vai :

- Vậy là anh sai rồi. Anh ấy ở lại đây vì mẹ anh ấy. Bà cụ muốn về sống ở Việt Nam.

- Còn như thế nữa ư ? Vậy thì anh ấy thật có hiếu đấy. Cô hãy yên tâm về với anh ấy, vì con trai có hiếu với mẹ thì cũng sẽ " có hiếu" với vợ.

Cả hai chột bật cười, Ánh Mai khiêu Quốc Đức :

- Anh có nghe nói gì không ?

Quốc Đức gật mình nhìn cả hai :

- Hai người nói gì ?

Ánh Mai trề môi :

- Anh không nghe thì thôi. Mau về đi, trễ rồi đấy ! Còn Mạnh Huy , anh về chứ ?

- Ừ, nhưng tôi có xe. Hai người về đi. Nếu Hồng Mai về, nói cô ấy hãy gọi điện cho tôi.

- Được rồi. Chúc anh ngủ ngon.

Cả ba rời quán. Quốc Đức đưa Ánh Mai về tận nhà, mở cửa xe cho nàng và tiễn nàng vào tận cửa.

Ánh Mai quay lại nhìn anh :

- Anh về đi, chúc anh ngủ ngon.
- Chúc em ngủ ngon. Quốc Đức chợt gọi tên nàng :
- Ánh Mai !

Nàng khẽ quay lại, anh vươn tay nắm lấy tay nàng và kéo nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt. Anh thì thầm :

- Anh yêu em...Ánh Mai à. Anh yêu em thật sự mất rồi.

Ánh Mai lặng thinh nép sát vào vòng tay anh. Đó là câu mà nàng mong được nghe anh nói hơn bao giờ hết.

Giọt nước mắt ứa ra ở khóe mắt, nước mắt của hạnh phúc, của tình yêu.

Phải một lúc lâu, nàng mới rời khỏi vòng tay anh và chỉ nhìn anh, mỉm cười :

Anh lau nước mắt trên má nàng, thì thầm :

- Hãy cho anh một cơ hội yêu em, có được không ?

Chớp nhẹ rèm mi rồi gật đầu, rút tay khỏi bàn tay anh, nàng chạy vội vào nhà với trái tim rộn rã.

Quốc Đức ngẩn người nhìn theo từng bước chân của nàng, tim anh cũng đang đập rộn rã như mới yêu lần đầu.

Hạnh phúc khi được yêu thấm vào cơ thể anh rồi lan tỏa khắp châu thân cho anh cảm giác lâng lâng. Quay xe lại, anh huýt sáo một bản nhạc vui, cho xe chạy chậm chậm về nhà.

Bên cửa sổ. Ánh Mai đứng nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất dạng, nàng mới quay về phòng...

oOo

Hồng Mai vươn vai bật dậy, khi mùi thơm từ dưới bếp bay lên. Làm vệ sinh cá nhân thật nhanh và lao nhanh vào bếp, Hồng Mai la lớn :

- Em đói quá ! Hôm nay trên máy bay về không được ăn gì cả.
- Vậy thì ăn đi. - Ánh Mai đẩy đĩa trứng ốp la đến trước mặt Hồng Mai
- Ta biết thế nào mi cũng nó như thế, nên ta làm món ruột cho mi ăn ngon miệng.

Với tay lấy ổ bánh mì còn nóng giòn, Hồng Mai kẹp với trứng ốp la ăn ngon lành. Đưa mắt nhìn tờ báo Hồng Mai đang xem, Ánh Mai ra hiệu :

- Đưa tờ báo lại gần đây đi.

Ánh Mai nguýt dài :

- Ăn đi rồi đọc. Vừa đọc vừa ăn đau bao tử đấy.
- Nhưng em đâu có thời giờ rảnh. Coi các tin chính một chút rồi đi làm.
- Vậy thì coi đi ! - Ánh Mai kéo tờ báo lại gần em gái - Sau này có đau

bao tử thì cũng đừng than.

- Ai thèm than chứ ?

Hồng Mai vừa ăn vừa chúi mũi vào tờ báo. Nàng chột bật lên sững sốt :

- Sao lại thế này ?

Ánh Mai nhìn em gái :

- Chuyện gì thế ?

- Chị coi đi ! - Hồng Mai đưa tờ báo - Em mới đi có mấy ngày.

Ánh Mai đưa mắt nhìn xem. Ngay ở trang nhất, tên của Mạnh Huy và Hồng Mai được lồng ghép báo ngày lễ đính hôn, giới thiệu Hồng Mai là cháu cưng của nhà doanh nghiệp nổi tiếng Hưng Thịnh ở thập niên sáu mươi, nay muốn trở lại thương trường vì cháu gái của mình.

Ánh Mai hết sức ngạc nhiên trước mẫu tin ấy. Chẳng lẽ ông bà nội của nàng ngày xưa chính là nhà doanh nghiệp nổi tiếng một thời hay sao?

Khác với Ánh Mai , Hồng Mai giật tờ báo trên tay chị, giọng gay gắt :

- Để em đi hỏi anh ta làm như thế có dụng ý gì ? Ai moi tin này ở đâu đây ?

Ánh Mai nhìn em gái :

- Em đừng nói vội. Bây giờ thì không dừng lại được nữa. Nếu cần, sau này sẽ đính chính lại.

- Nhưng tại sao anh ta làm thế, em đã đồng ý đâu.

Ánh Mai nhìn em gái :

- Biết đâu có một lý do nào đó nên anh ta mới tự tiện làm mà không hỏi ý em. Hay sợ bị từ chối nên làm chuyện đã rồi để em phải chấp nhận.

Hồng Mai lặng thinh. Nàng nhớ lại những gì nàng và anh đã trao đổi. Nhìn lại tờ báo, nàng có cảm giác đây là một quân cờ cho Mạnh Huy dùng. Xem ra về mưu trí, anh ta hơn hẳn nàng một cái đầu. Nhưng sao nàng vẫn ảm ức bị anh ta qua mặt.

Hồng Mai bỏ dở bữa ăn, nhét tờ báo vào túi xách. Ánh Mai nhìn em gái, cau mày :

- Em làm cái gì thế ? Ăn cho xong bữa đi, chuyện đâu còn có đó.

- Em không ăn nữa đâu. Em đến nhà anh ta để làm cho ra lẽ. Em không thể để cho anh ta đem chuyện hôn nhân của em ra mà đùa cợt được.

- Mạnh Huy không phải là loại người ấy đâu ? Đừng giận quá mất khôn.

- Nhưng chị biết gì về anh ta mà nói chứ.

- Chị đã gặp anh ấy và trò chuyện rất lâu. Anh ta đã nhận làm chị là em, chị không rành kinh doanh lắm, nhưng ít ra nếu chị đoán không lầm thì anh ta đang đấu trí với một ai đó. Nếu em cũng thực sự thích anh ta thì em nên đứng về phía anh ta và ủng hộ anh ta.

Hồng Mai cau mày giọng vẫn giận dữ :

- Nói sao thì nói, em cũng phải nói với anh ta cho ra lẽ. Em ghét anh ta.

Ánh Mai bật cười nhìn em gái ăn cho xong bữa. Hồng Mai hỏi nhanh :

- Làm gì mà chị nhìn em cười, bộ trông em ngầu lắm à ?

- Ủ, rất ngầu. Em nói em ghét anh ta, chị lại nhớ bài hát "con gái" của Ngọc Lễ : "Con gái nói ghét là thương..." có đúng không nào ?

Hồng Mai đỏ mặt :

- Anh ta hỏi lộ chị cái gì mà chị bênh anh ta chằm chập thế. Xem ra việc đứng về phía anh ta là chuyện đã rồi.

- Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ. Thật ra, chị chỉ muốn tốt cho em, vì dễ gì tìm được người vừa ý như thế. Chị làm như thế cũng vì em gái của mình thôi mà.

Hồng Mai bật dậy :

- Em đi làm đây ! Hình như hôm nay chị nói hơi nhiều.

- Uống hết ly sữa rồi mới được đi ! Muốn làm việc nhiều phải có sức khỏe chứ.

- Nhưng chị không thấy em béo phì hay sao ?

- Như con mần mà béo phì gì chứ ? Uống nhanh đi rồi đi làm, nhớ là cứ bình tĩnh.

- Cám ơn chị. - Hồng Mai nhìn Ánh Mai - Hôm nay chị không đi làm ư ?

- Có chứ. Em đi trước, chị sẽ đi sau thôi, còn thu dọn một chút đã.

- Sao bỗng dưng chị lạ lắm.

- Thì cũng phải thu dọn chứ cứ để bữa bãi hay sao ? Nhưng xem ra vì có người thu dọn nên mi bê bối bày ra thì phải.

- Làm gì có ! - Hồng Mai khúc khích - Tại lúc này em bận quá.

- Thì ngày xưa chị cũng thế. Mệt quá là lăn ra ngủ ai dọn thì dọn.

Thôi, đi làm đi, cà kê cà ngỗng mãi thế. Ta cũng đi bây giờ.

- Em đi đây.

Hồng Mai dắt xe ra sân. Nàng định ghé bà Thế Trâm, nhưng nghĩ sao lại đi thẳng đến công ty.

Ánh Mai thu dọn xong quay về phòng. Nàng cũng chuẩn bị để đến bệnh viện. Có lẽ thi xong, nàng sẽ về nội, cho nội biết dự định của nàng. Đưa mắt ngắm chiếc vòng nằm trên đầu giường, nàng cầm lấy

và đeo vào tay.

Nó là vật gia bảo của gia đình, nàng có quyền đeo nó, nhưng vì nó vướng vào một người nên nàng không muốn đeo. Khi nào việc của nàng giải quyết xong, nàng sẽ luôn đeo nó bên mình.

Đưa tay nhìn đồng hồ. Ánh Mai cuống cuống phóng đi, vì nếu đến trễ nàng sẽ bị trừ điểm.

oOo

Vừa thấy Ánh Mai, Kiều Trinh nheo mắt nói ngay :

- Hôm nay hên cho mi đi trễ mà không bị trừ điểm.

- Có chuyện gì thế ?

- Thầy Đức của mi xin nghỉ, mi biết tin chưa ?

- Nghĩ ư ? - Ánh Mai sửng sốt - Nghĩ để về Pháp sao ?

- Làm gì có ! Mẹ thầy mệt đi nghỉ mát, nên thầy phải đưa đi.

Ánh Mai cau mày trầm nghĩ : Sao anh ấy không nói với mình về chuyện này nhỉ ? Cứ thế mà đi hay sao ?

Kiều Trinh húc hông bạn :

- Ê, sao mi không nói gì hết vậy ? Thầy đi hẩn người là người biết đầu tiên, có đúng không ?

Ánh Mai bồng nổi cáu :

- Việc gì đến tao mà trước với sau. Tao cũng như tụi bây, có khác gì đâu.

- Khác chứ ! - Thu Minh từ đầu chạy đến nói chen vào - Ở đây, ai mà không biết thầy Đức quan tâm đến ý đến mi.

- Lại nói lung tung gì thế ? Ta là phụ tá của ông ấy, nên vị trí của ta ở đây tụi bây biết rõ chứ. Việc đi chung là có vấn đề sao ?

- "Stop" cho tôi nhờ. - Phong Nhiều hắng giọng - Lên phòng học đi, thầy trưởng khoa gặp chung đấy.

Cả bốn lục tục kéo nhau lên phòng học. Căn phòng sinh viên đã có mặt khá đông, tiếng ồn ào trao đổi như cái chợ vỡ.

Ánh Mai cao giọng :

- Ngộp quá ! Sao bữa nay nắng như thế nà, vừa nắng vừa nóng.

Phong Nhiều nhướng mày nhìn Ánh Mai :

- Xem ra hôm nay nhỏ Ánh Mai không muốn học rồi, hay "cúp cua" đi chơi một bữa đi.

- Giỡn chơi sao bà ! Thu Minh tròn mắt - Bây giờ mà đi là bị cắt cổ đấy.

- Hôm nay mày lạ lắm đó nghe ! Chưa bao giờ tao thấy mày từ chối lời đề nghị đi chơi cả. Thế mà hôm nay..ôi trời ! Chắc tinh tú trên bầu trời sẽ đổ xuống đây quá.

Thu Minh nhướng mày :

- Thì cũng có lúc tao cũng siêng một chút chứ. Mà đừng có chê bai tao nhé. Mà cứ nói tao lười nhưng có kỳ thi nào tao phải thi lại đâu.

Phong Nhiêu gõ vào trán Thu Minh :

- Thôi, đừng có lớn lối. Không có tụi tao thì mày cũng trắng mắt ra đấy. Đừng có lên mặt dạy đời.

- Thôi đi ! - Ánh Mai nguyệt các bạn - Nói là nói thế thôi, chứ những ngày tháng cuối cùng này, ai cũng bận tối mắt tối mũi. Còn chuyện thầy trưởng khoa gặp là có vấn đề rồi đấy, bỏ đi chơi là tiêu luôn đấy. Võ Tân len mãi tới được chỗ bốn cô gái. Vừa thấy thấy anh, Phong Nhiêu hỏi ngay :

- Có thăm dò gì được không ?

Vô Tân gật gù :

- Có. Nghe nói đưa năm cuối về trung tâm cấp cứu. Công việc sẽ vất vả đấy.

Kiều Trinh thở hắt ra :

- Ôi ! Mới nhàn nhã được mấy ngày, bây giờ thì bắt đầu tạt bột, chán quá.

Phong Nhiêu nguyệt dài :

- Như thế mới có nhiều kinh nghiệm để học hỏi. Người gì đâu mà nói ra là biết lười rồi, lười có tầm cỡ quốc tế.

Kiều Trinh trề môi :

- Ta vậy đấy. Ta muốn "lấy bằng cấp lười" mà, không được sao ?

Võ Tân nhìn Ánh Mai :

- Thầy Đức đưa mẹ đi nghỉ mát. Ánh Mai có biết không ?

- Ờ, mình cũng vừa mới biết. Xem ra, tớ và cậu phải xuống khâu cấp cứu rồi, nơi đấy có rất nhiều việc để làm đấy.

Võ Tân khẽ lắc đầu :

- Hình như Ánh Mai đến phụ mổ cho bác sĩ Chấn Hoa. Ông ấy nổi tiếng là khó khăn đấy.

- Thế là sao ? Thế còn bác sĩ Quốc Đức, ông ấy đâu có đi luôn đâu ?

- Tôi cũng không biết , nhưng đây là quyết định của bác sĩ giáo sư trong thời chúng ta thực tập. Hình như với bác sĩ nào, ta cũng phải làm việc ít nhất là một tuần.

- Thế cũng tốt chứ sao. - Ánh Mai mỉm cười - Ta sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm.

- Thầy đến kìa ! Kiêu Trinh khẽ khiêu Ánh Mai - Hấn làm gì mà cứ rù rì với mi thế ?

Võ Tân kéo tay Kiêu Trinh :

- Tôi nói với Ánh Mai là tôi thích cô đấy. Thật nhiều chuyện !

Kiều Trinh há hốc miệng. Cả bọn phá ra cười. Tiếng cười cả nhóm tứ

quái khiến mọi người quay xuống nhìn.

Cả nhóm vội im thin thít, ngay lúc đó thầy trưởng khoa bước vào phòng. Hội trường im phẫn phất khi nghe thầy phổ biến lịch trình thực tập của nhóm sinh viên.

Ánh Mai chợt nhớ đến bà Hoài Thương với nỗi lo lắng trong lòng, không biết bà ấy đang ở đâu ? Có phải anh sợ cho nàng biết nàng sẽ xao lãng việc học không ? Nhưng anh đâu có biết làm như thế nàng sẽ còn lo lắng hơn.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, tan học lúc nào Ánh Mai cũng không hay.

Phong Nhiêu hích vô hông bạn. Ánh Mai giật mình choàng tỉnh. Nhìn thấy mọi người lục tục rời phòng, nàng hốt hoảng.

- Hẹn xong rồi à ?

- Mà sao thế ? Nếu không đánh thức, mọi người đi hết, chắc mà cũng không biết gì có đúng không ?

Ánh Mai cười lấp liếm không trả lời. Kiều Trinh hỏi nhỏ :

- Có phải mi yêu rồi, đúng không ?

Ánh Mai tròn mắt định cãi, Thu Minh bồi thêm :

- Không còn chối cãi gì nữa. Hôm nay không có thầy Đức. Ánh Mai như người mất hồn. Tụi bây cứ nói tao si tình, tụi bây nhìn đi. Nhỏ Mai suy tình hơn tao nữa kìa.

Phong Nhiêu nhìn Ánh Mai :

- Có đúng không hả ? Chẳng lẽ mà đã thích thầy Đức ?

- Mau nói đi ! Ta chia vui thôi mà, mi giấu cũng không được lâu đâu.

Ánh Mai tròn tròn mắt :

- Tụi bây đừng có nói bậy có được không ? Tao vẫn còn đi học mà.

- Vậy sao mà cứ như người mất hồn thế ? Chẳng ai tin mà nữa đâu.

- Tao nói thật mà. - Ánh Mai nhìn các bạn - Thật ra, tao đang lo bệnh tình của mẹ bác sĩ. Bà ấy đang ở giai đoạn cuối của ung thư. Không biết bác sĩ Đức nghĩ gì mà đưa mẹ đi đâu đó.

- Mà đúng là lo bỏ trắng răng. Anh ta là bác sĩ rõ bệnh mẹ của mẹ mình hơn ai hết. Một người có hiếu như anh ta, chắc chắn đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới đưa đi.

- Vẫn biết thế, nhưng à tao cứ lo làm sao ấy.

- Mà lo thì được gì ? Phong Nhiêu cau mày - Mà nên để nỗi lo vớ vẩn vô lối ấy sang một bên, làm xong bản luận án tốt nghiệp đi. Đừng có tốn thời giờ vào những việc không đâu.

Ánh Mai nhìn các bạn:

- Làm gì mà sĩ vả dữ vậy, tụi bây bao vây tao như hàng rào chiến xa ấy, ghê gớm thật. Đi thôi.

- Đi đâu !
- Đi làm việc, bộ muốn ở đây ăn vạ à.
- Ừ nhỉ !

Cả nhóm bật dậy nháy nhau cười, đồng thanh nói :

- Bắt đầu những bận rộn đây. Đi nào !

Ai cũng biết rằng ở trung tâm cấp cứu có lúc chẳng có thì giờ để ăn nữa, nhưng họ vẫn yêu nghề đã chọn.

oOo

Quốc Đức cho xe rẽ vào ngôi nhà cổ. Anh đã đến mấy lần nhưng chưa lần nào vào, mà chỉ đóng vai tài xế chở người tới.

Nhưng anh vẫn nhớ như in nét đẹp rêu phong của nó. Có lẽ chính cái vẻ cổ kính ấy, anh mới tìm ra họ.

Bà Hoài Thương nhìn con trai :

- Đã đến chưa con ?
- Đến rồi ! - Anh chỉ ngôi nhà.
- Ở đây ư ?
- Vâng, họ Ở đây.
- Họ Ở tất cả đây sao ?
- Không. Hai cô gái song sinh ở thành phố. Chỉ có bà cụ, bà vú và những người giúp việc làm vườn.

Bà Hoài Thương đưa mắt nhìn ngôi nhà, khẽ gật gù :

- Gia đình này vẫn còn bề thế lắm cho dù ông ấy có mất đi. Cám ơn con đã giúp mẹ tìm ra họ.

Quốc Đức đưa tay nắm lấy bàn tay bà Hoài Thương, nhỏ nhẹ :

- Mẹ à ! Con tìm thấy rồi. Mẹ phải chuẩn bị tinh thần để nghe con nói, nhưng mẹ không được xúc động. Mẹ có hiểu con nói không ?
- Con đừng quá lo cho mẹ, mẹ không sao thật mà. Mẹ tin mẹ sẽ chịu đựng nổi, cho dù có xảy ra bất cứ điều gì. Mẹ chỉ cần gặp được con gái của mẹ, rồi có chết mẹ cũng an lòng.

Quốc Đức nhìn bà Hoài Thương :

- Con xin lỗi mẹ.
- Xin lỗi mẹ ? Về chuyện gì ?
- Con đã giấu không cho mẹ biết một chuyện.

Bà Hoài Thương nhìn con trai :

- Chuyện con thích Ánh Mai chứ gì. Mẹ đã biết cả rồi. Mẹ đâu bắt con cưới con gái của mẹ đâu, vì đó là cái cớ để mẹ tìm con gái. Con đừng quá lo lắng, mẹ hiểu mà.

- Nhưng không phải là chuyện ấy. - Quốc Đức cau mày -. Thật ra, mẹ đã từng gặp gỡ con gái của mẹ và cô ấy đã từng gần gũi chăm sóc cho mẹ.

Bà Hoài Thương sững sốt :

- Con nói sao ? Con muốn nói...Ánh Mai ...Ánh Mai chính là con gái của ta ư ? Có đúng thế không ?

Quốc Đức gật nhẹ. Bà Hoài Thương gật gù. Cảm xúc khi gần Ánh Mai mà bà không giải thích được, có lẽ nó đã xuất phát từ tình mẫu tử.

Lòng bà luôn ao ước và hình dung ra hai cô con gái yêu của mình.

Bà đưa mắt nhìn Quốc Đức, khẽ hỏi :

- Vậy đứa con gái ở chung với Ánh Mai có phải là chị em song sinh không ?

- Đúng là chị em song sinh với cô ấy tên Hồng Mai, con đã từng gặp.

Bà nắm tay con trai :

- Con biết được từ bao giờ và dựa vào đâu ?

- Từ lúc gặp cô ấy, từ chiếc vòng mà mẹ thường đeo.

- Mà đâu thấy nó đeo đâu ?

- Sau này cô ấy mới không đeo, vì có ý không chấp nhận cuộc hôn nhân ấy.

- Ý của con hay của Ánh Mai ?

- Cô ấy nói với con như thế. Chính vì thế mà con giấu mẹ, để cô ấy có dịp gần gũi mẹ tự nhiên. Dù sao thì con cũng lo cho sức khỏe của mẹ, có những điều xảy ra ngoài ý muốn. Con rất lo.

- Con lo Ánh Mai sẽ không nhận mẹ sao ?

- Có khả năng ấy lắm. Mẹ có hiểu cho tấm lòng của con không ?

Bà nhìn Quốc Đức với tấm lòng đầy yêu thương rồi từ tốn hỏi :

- Con đã giữ kín với mẹ lâu như vậy bây giờ sao con lại nói cho mẹ lúc này ? Con muốn gì đây ?

- Con yêu cô ấy...- Quốc Đức nắm chặt tay bà Hoài Thương - Con muốn cưới cô ấy. Mẹ muốn con muốn gì phải không ?

- Con muốn mẹ đến đây với danh nghĩa cưới vợ cho con ư ? Con thật sự muốn thế thật sao ?

- Mẹ không giận con chứ ?

Bà Hoài Thương vuốt cánh tay con trai :

- Dâu cũng được, con gái cũng được, miễn làm sao mà mẹ nhìn thấy con của mẹ những ngày cuối đời, như thế là mẹ đã mãn nguyện rồi.

- Mẹ đừng nói thế. Mẹ sẽ nhìn thấy con cháu của mẹ. Rồi con sẽ tìm cách nói cho cô ấy hiểu, xin mẹ hãy hiểu cho lòng con.

- Mẹ biết con lo cho mẹ. Mẹ sẽ làm theo ý của con, chỉ cần con thực sự yêu thương Ánh Mai là mẹ cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

- Con hứa với mẹ.

- Vậy thì mình vào nhà đi.

Hai mẹ con mở cửa xuống xe. Một cậu bé chạy lại hỏi :

- Bà và cậu tìm ai ?

Bà Hoài Thương mỉm cười :

- Tôi tìm bà chủ của ngôi nhà này. Bà ấy có nhà không ?

- Dạ có. Mời bà vào nhà, để con đi mời. Thằng bé chạy một mạch.

Bà Hoài Thương mỉm cười nhìn con trai, cả hai mẹ con trái bước trên lối đi toàn trái đá trắng.

Đôi mắt bà hướng về cõi xa xăm, kỷ niệm như tràn về với một cô thiếu nữ xinh đẹp đầy mộng ước...

Trong buổi dạ hội của trường tổ chức, cô gái đã phải lòng một người đàn ông đã có vợ.

Tình yêu đầu đời đã làm cho người con gái mù quáng. Mặc bạn bè cản ngăn, cha mẹ cảm đoán, cô ta cứ lao tình yêu như con thiêu thân, biết ngọn lửa đốt chết mình mà vẫn cứ lao vào.

- Mời bà và cậu vào.

Giật mình choàng khỏi cơn suy nghĩ, bà Hoài Thương nắm tay con trai bước vào phòng khách, đưa mắt nhìn quanh.

Bà Thành Trì ngồi nơi chiếc ghế sofa đưa mắt quan sát người phụ nữ bước vào. Bà khẽ nhíu mày. Người phụ nữ này bà có cảm giác như rất quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu. Bà Thành Trì hắng giọng nói :

Chào bà. Mời bà và cậu ngồi.

Đưa mắt nhìn nơi phát ra tiếng nói, bà Hoài Thương cúi chào :

- Chào bà, tôi đã không gọi điện trước mà mạo muội đến thăm, xin bà thứ lỗi.

Vẫn ngồi im ở ghế, bà Thành Trì gật gù nhỏ giọng :

- Không sao ! Hai vị ngồi đi. Mục đích tìm tôi có việc gì ?

- Thưa bà...- Quốc Đức chột lên tiếng - Anh đỡ bà Hoài Thương ngồi xuống, còn mình vẫn đứng để thưa chuyện - Cháu và mẹ cháu đến vì chiếc vòng.

- Chiếc vòng ư ? Làm sao cậu có nó, cậu mua hay ai tặng ?

- Nó là vật đính ước.

- Tôi thừa nhận điều ấy, vậy nó là vật gia bảo của tổ tiên ta mấy đời truyền lại, nhưng nếu bất cứ ai cầm đến và cũng đòi lấy cháu ta thì thật phi lý. Nếu cháu nói là vật đính ước thì cháu phải biết ai đã trao và ai đã nhận, tên họ cha mẹ cháu là gì, và con trai của ta đã trao cho người từ bao giờ ?

Quốc Đức nhìn bà Hoài Thương. Bà Hoài Thương khẽ hắng giọng :

- Con xin đỡ lời cho cháu. Từ ở Pháp về, tìm đến đây đã thành tâm thành ý lắm rồi. Chẳng lẽ không đủ cho bà chấp nhận lời cầu hôn của

con trai con hay sao ?

- Nhưng điều đó đâu tùy thuộc tôi, mà tùy thuộc ở cháu gái tôi, tôi phải hỏi ý của nó. Nếu nó không bằng lòng thì tôi cũng đành bó tay.

- Nhưng cô ấy luôn nghe lời bà.

- Sao cậu biết ?

- Cháu có thể đoán được điều ấy.

- Cậu ngồi đi ! - Bà chỉ ghế - Ta hỏi, cậu hãy nói thật. Cậu làm nghề gì ?

- Cháu là bác sĩ.

- Nếu là bác sĩ, cậu dễ dàng lấy vợ, vì điều ấy đối với cậu đâu có khó. Vậy mà cậu lặn lội về đây cưới vợ hẳn là cậu có mục đích. Vậy mục đích của cậu là gì. Vì gia tài của giòng họ này ư ? Cậu sẽ phải thất vọng vì chỉ có bề ngoài thôi. Còn vì yêu vì cả hai đã biết nhau lâu mà yêu.

Đưa mắt nhìn ba Hoài Thương, bà cao giọng :

- Còn cậu ấy đến đây vì bà, thì bà chính là Trúc Mai. Vì chỉ có Trúc Mai mới là chủ nhân thực sự của chiếc vòng.

Bà Hoài Thương toàn thân run lên, giọng bà ấp úng :

- Làm sao...làm sao bà biết ?

- Chính con tra tôi đã nói cho tôi biết vào ngày nó và vợ nó đi mãi mãi không về.

- Vĩnh Thịnh đã nói gì ?

- Nó nói người mà nó thực sự yêu thương chính là Trúc Mai. Nó đã tặng một chiếc cho cô ấy. Còn một chiếc nó giữ lại, dặn tôi hãy trao một trong hai đứa con gái của cô ấy, vì chắc chắn cô ấy sẽ trở về tìm con mình.

Bà Hoài Thương bật khóc và chột ngất đi, Quốc Đức cuống quýt :

- Mẹ ! Mẹ Ơi ! Tỉnh lại đi mẹ.

- Cô ấy sao thế ? Hãy mang cô ấy vào giường.

Quốc Đức bế bà Hoài Thương vào phòng. Anh ra xe lấy cặp táp, tìm thuốc và chích cho bà. Lấy khăn thấm những giọt mồ hôi trên trán bà Hoài Thương, anh thấy thương mẹ vô cùng.

Tiếng bà Thanh Trí chột vang lên :

- Hãy để vú Hoàng chăm sóc cho cô ấy. Ta muốn gặp cậu một chút.

Nhìn bà Hoài Thương, anh ngần ngừ, Bà Thanh Trí cao giọng :

- Yên tâm đi. Có vú Hoàng ở đó cậu không phải lo. Có gì thì vú sẽ gọi. Ta ra ngoài phòng khách đi !

- Vâng.

Anh đứng lên theo bà ra phòng khách. Rót cho Quốc Đức ly trà, bà khẽ hỏi :

- Bà ấy là gì của cháu ?
 - Là mẹ. Bà ấy nuôi cháu từ bé, Lúc cha mẹ cháu bị tai nạn qua đời. Ngoài cái tên Hoài Thương ra, cháu không biết tên cúng cơm của mẹ, chỉ biết mẹ cháu rất thích hoa mai.
 - Cô ấy không có gia đình sao ?
 - Không. Bà là diễn viên múa, sau này dạy múa, con đi học nên mẹ con cũng ít gặp nhau. Nếu không có biến cố xảy ra thì có lẽ con cũng không được biết dĩ vãng của bà ấy đâu.
 - Biến cố gì ?
 - Mẹ con bị ung thư ở giai đoạn cuối, nên muốn gặp con gái một lần. Đó là ước nguyện của bà.
 - Ung thư giai đoạn cuối ư ? Từ bao giờ, sao cháu không nói rõ cho ta biết ? Và tại sao cho tới bây giờ mới tìm đến ?
- Quốc Đức nhìn bà Thanh Trì :
- Theo cháu được biết thì mẹ cháu không hề biết con trai và con dâu của bà đã qua đời, hai con nhỏ phải để pại cho bà nuôi. Nếu mẹ cháu biết điều ấy thì đã đoán họ đi lâu rồi chứ không để gần đến chết mới tìm gặp lại.
 - Nhưng hai đứa nhỏ cũng là cháu nội của ta, cũng nhờ chúng nó mà ta sống được cho tới bây giờ. Nhưng nói sao thì nói, ta cũng cảm ơn cô ấy đã cho ta hai đứa cháu gái thật dễ thương xinh xắn. Nhưng có nhận lại con, ta cũng không để cho cô ấy đưa các cháu ta qua Pháp đâu.
 - Mẹ cháu không có dự định về Pháp mà sẽ ở lại đây luôn. Bà cho mẹ cháu nhận con chứ ?
 - Dĩ nhiên, ta không thể từ chối, nhưng hãy cho ta thời gian để chuẩn bị tâm lý cho tụi trẻ. Vậy còn chuyện đính hôn thật hay giả.
 - Theo bà thì thật hay giả ?
 - Cậu hỏi các cơ đấy ư ? Lúc đầu tôi nghĩ đây chỉ là cái cơ. Nhưng chẳng lẽ bây giờ là thật ư ? Cậu có biết cháu tôi thế nào đâu mà đòi cưới ? Nó cũng theo y khoa đấy và cũng sắp trở thành bác sĩ.
- Bà Thanh Trì nhìn Quốc Đức :
- Xem ra thì cậu biết cả cháu gái tôi rồi, có đúng không ?
 - Chuyện này...
 - Thôi được rồi, chuyện này để nói sau. Ta chỉ muốn hỏi một điều này.
 - Xin bà cứ hỏi.
 - Nếu ba mẹ của bọn trẻ còn sống thì cậu và bà ấy sẽ làm gì ?
 - Cháu sẽ cưới hỏi cô ấy với bất cứ giá nào. Cháu không thể để cho mẹ cháu sắp chết mà không thấy được con gái của mình.

- Cậu thật là có hiếu. - Bà Thanh Trí gật gù - Ta có thể hiểu và cảm thông với cháu và mẹ cháu. Ta cũng đã suy nghĩ rất lâu khi nhận lại chiếc vòng. Nhưng muốn cả hai bên không bị tổn thương thì cần phải có thời gian sắp xếp, việc này không thể nóng vội.

- Cháu hiểu mà. Bà bảo cháu làm gì, cháu nhất định sẽ nghe theo.

- Thừa bà...- Tiếng vú Hoàng vang lên.

- Chuyện gì thế ?

- Dạ, bà ấy tỉnh rồi.

Bà Thanh Trí nhìn Quốc Đức :

- Ta cùng đến xem sao ? Để ta nói mọi người chuẩn bị gì cho mẹ cháu và cháu ăn.

- Dạ, cảm ơn bà. Cháu không đói.

- Đừng có khí khái ! Ta không thích khách sáo.

- Nếu vậy thì cháu nhận lời.

- Có thể chứ ! - Bà quay sang vú Hoàng - Vú đi nói dì Hai chuẩn bị mọi thứ.

- Dạ thưa bà đã xong rồi.

- Thế thì tốt ! - Bà gật gù - Mình đi thôi, xem mẹ cháu sao rồi.

Cả hai rẽ vào phòng. Vừa thấy bà Thanh Trí, bà Hoài Thương định ngồi dậy, nhưng bà Thanh Trí giơ tay ra ngăn :

- Cô cứ nằm đi ! Cô nên ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi. Mai ta sẽ nói chuyện.

- Con xin lỗi. Con thật lòng xin lỗi vì để cho bà vất vả vì hai cháu.

- Cô không có lỗi gì cả. Lúc khác ta sẽ nói chuyện này. Thật lòng ta cũng phải cảm ơn cô. Nếu không có hai đứa nhỏ, ta cũng không thấy ý nghĩa của cuộc đời này là gì. Hai đứa trẻ là niềm hạnh phúc là niềm vui, là niềm tự hào hạnh diện của ta. Chính ta là người mang ơn cô đấy. Hãy nghỉ ngơi và giữ gìn sức khỏe. Hãy coi đây như nhà của mình cô muốn ở đây hay hay muốn đến đây lúc nào cũng được.

- Con có thể nhận chúng chứ ?

- Thì nó vẫn là con của cô. Cô không thấy hay sao, bọn trẻ nó rất giống cô. Nên khi cô xuất hiện, tôi có cảm giác cổ rất quen thuộc. Hãy cứ bình tâm, cô phải khỏe lên để chứng kiến các con cô lấy chồng, con cháu đầy nhà.

- Bà...Cảm ơn bà. Con thật lòng cảm ơn bà. Con nhất định sẽ khỏe lại. Con nhất định không chịu thua số phận.

Quốc Đức quì trước mặt bà Hoài Thương :

- Mẹ hãy nghỉ ngơi đi ! Bà hiểu và rất thương mẹ. Mẹ an tâm rồi chứ ?

- Ừ, mẹ an tâm rồi. - Bà xoa đầu con trai - Cảm ơn con, con trai của

mẹ. Mẹ cảm ơn con.

Cả hai mẹ con nhìn nhau, nước mắt lăn tròn trên má. Bà Thanh Trí cũng quay nhanh đi để giấu giọt nước mắt sắp lăn ra. Khép nhẹ cửa lại, bà để mặc cho mẹ con Quốc Đức tâm sự, Trở về phòng dựa trên ghế sofa, kỷ niệm chợt ùa về khi bà nhớ lại...

Giữa đêm khuya, vú Hoàng đưa bà chiếc bọc có cuộn chặt hai đứa bé sơ sinh, sau hồi chuông cửa dài.

- Nó được bỏ ngay cổng. - Vú Hoàng nói với bà - Nó đẹp quá.

Lúc đó, bà thêm được có cháu để bồi dưỡng, vú được đứa bé như vú được của quý, bà đã sẵn lòng yêu thương chúng mà không biết đó là máu mủ ruột thịt của bà. Vì lá thư đi kèm theo với hai đứa bé đã được vú Hoàng dấu đi đưa cho con trai bà.

Cũng từ đó, con dâu con trai bà lục đục cải vã, "chiến tranh lạnh".

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 6

Cho đến một hôm, bà vô tình nghe được cái tên Trúc Mai, tên của mẹ hai đứa trẻ đã giao cho Vĩnh Thịnh - con trai bà. Một điều bà không ngờ tới nữa là Mỹ Tâm con dâu bà không thể có con, nên đã ép buộc mẹ của hai đứa bé phải ra đi.

Biết được điều bí mật, bà càng thương hai đứa bé hơn và tội nghiệp cho cô gái phải dứt tình, dứt bỏ con đi như thế :

Trước lúc xảy ra tai nạn máy bay đi không ngày về ấy. Vĩnh Thịnh con trai bà đã kể cho bà nghe hết về chiếc vòng về cô gái nó yêu thương đã chấp nhận sinh con cho nó, vì sợ nó không thể có con, rồi chấp nhận ra đi vì hạnh phúc của người mình yêu.

Sau cái chết của con trai và con dâu, bà ra công tìm kiếm nhưng không thấy, không ngờ cô ấy trôi dạt sang tận bên Pháp.

Nước mắt bà chảy dài trên má. Ước mong gặp được cô ấy bằng xương bằng thịt bao nhiêu năm giờ trở thành hiện thực. Bà phải làm gì để có thể bù đắp cho cô gái ấy.

Nhưng xem ra cô gái ấy chẳng cần gì cả, có lẽ điều cô ấy cần là bây giờ nhận lại con gái của mình.

Bà Thanh Trí chợt thở dài. Bà nhất định phải làm cho mẹ con họ sớm đoàn tụ. Bà bỗng nhớ con trai muốn khóc.

Ở bên phòng của bà Hoài Thương, Quốc Đức dỗ dành mẹ. Mẹ vừa

thiếp đi. Anh ra ngoài gọi điện về cho Ánh Mai. Anh không muốn để cho Ánh Mai phải lo lắng.

Anh bỗng thấy nhớ nàng...

oOo

Kéo ghế ngồi đối diện với Hồng Mai, Mạnh Huy năn nỉ :

- Sao em không nói gì với anh thế ? Em định cấm khẩu cho tới bao giờ ? Em nói hay không nói là chuyện đã rồi. Chuyện chúng ta đính hôn cũng là chuyện có thật. Anh không mang ra làm trò đùa như em nghĩ đâu, đừng hiểu lầm anh.

Hồng Mai lặng thinh, kín như bưng. Từ lúc đọc tờ báo gần tháng nay, nàng không hề nói với Mạnh Huy nửa lời. Có gì cần nàng viết giấy hay nói thư ký truyền đạt lại.

Lúc đầu, nàng cũng giận. Nàng biết Mạnh Huy thật sự muốn cưới nàng , nhưng đem chuyện hôn nhân ra đối đầu kinh doanh thì nàng không sao chịu được.

Sau mẫu tin ấy, Kim Anh cũng đăng tin rút vốn toàn bộ, giá cổ phần của công ty tụt một tuần, bỗng dưng công ty đa quốc gia muốn hợp tác. Người có cổ phần lớn trong công ty ấy nói đã từng hợp tác với nhà doanh nghiệp Hưng Thịnh, giá cổ phần bỗng tăng vọt và hợp đồng tới tận công ty không xuể.

Hồng Mai không ngờ cái tên Hưng Thịnh một thời của gia đình lại có giá đến thế. Nàng vui vẻ, vì cái mẹo con ấy của Mạnh Huy thoát khỏi sự kiểm chế của Kim Hưng mà làm cho công ty đi lên, xem ra thì Mạnh Huy đáng sợ hơn nàng tưởng.

Nhưng chiến thắng ấy nàng không thể vội mừng, vì nàng biết Kim Anh con gái của tập đoàn Kim Hưng không dễ dàng bỏ qua, mà có thể phản công bất cứ lúc nào. Điều nàng lo nhất lo vốn, nếu không làm theo đúng hợp đồng thì bồi thường sẽ rất thiệt hại lại mất uy tín, sau này sẽ khó lấy lại được.

Hồng Mai đưa mắt nhìn Mạnh Huy. Chỉ chờ có thế, anh khẽ hỏi :

- Em muốn hỏi điều gì, em hỏi đi ! Có phải em lo chuyện vốn không ?

Hồng Mai gật nhẹ. Mạnh Huy mỉm cười :

- Điều này thì em không phải lo, chỉ cần em tin tưởng anh chuyện đính hôn phải làm đúng như dự định là được.

Hồng Mai tròn mắt buột miệng :

- Anh không dính với xã hội đen đấy chứ. Nếu không nguồn tiền từ đâu ra, anh nói đi.

- Em chịu mở miệng rồi sao. - Mạnh Huy nheo mắt - Đó là bí mật không thể nói ở đây. nhưng sự lo lắng của em cũng không thừa đâu. Cám ơn em đã lo cho công ty. Anh cám ơn em.

- Em làm tất cả vì cô Thế Trâm chứ không phải vì anh đâu.
 - Vì ai cũng được, anh thật sự cảm kích, em đã chịu nói chuyện với anh rồi. Bây giờ thì chúng ta đi thôi.
 - Đi đâu ?
 - Đi sắm nhẫn đính hôn, rồi về cho cô anh hay rằng em đã bằng lòng.
- Hồng Mai tròn mắt nhìn Mạnh Huy :
- Anh đặt mọi chuyện trong chuyện đã rồi. Cô anh cũng đã biết cả. Anh định giờ trò gì đây ?
 - Nhưng cô biết anh tự ý làm, còn em chưa đồng ý, Vả lại , anh cũng muốn biết bà nội của em nữa chứ. Anh cần phải đi trình diện. Em không thấy như vậy hay sao ?
 - Đi bây giờ ư ?
 - Càng sớm càng tốt.
 - Nhưng công ty bây giờ thì không thể bỏ đi đâu được. Anh hiểu rõ chúng ta đang ở trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng. Anh không thấy hay sao mà còn bày trò ?
- Mạnh Huy cười bí mật :
- Chính trong lúc này ta cứ ung dung, bình tĩnh tự tại mới đánh gục được đối phương. Em có thích không ?
 - Anh mỗi lúc một khó hiểu.
 - Em hãy chịu khó hiểu anh đi. Hãy tươi tắn như chúng ta đang rất hạnh phúc. Em làm được chứ ?
- Chuông điện thoại reo, Hồng Mai nhắc máy :
- Alô.
 - ...
 - Bà bị sao ?
 - ...
 - Được, tôi về ngay.
- Mạnh Huy hỏi ngay khi Hồng Mai trả máy về chỗ cũ :
- Có chuyện gì thế ?
- Bật người khỏi ghế, Hồng Mai nhìn Mạnh Huy :
- Ta đi thôi. Cô anh bỗng trở bệnh. Chúng ta đi nhanh lên !
 - Cô có sao không ?
 - Em không biết, nghe nói hình như bị ngất.
- Cả hai vội vàng phóng xe về, lên thẳng phòng bà Thế Trâm. Bác sĩ đã khám xong. Thấy Mạnh Huy, ông gật nhẹ :
- Cháu khỏe chứ ?
 - Ta ra ngoài nói chuyện.
- Cả hai ra phòng khách, Hồng Mai nắm lấy tay bà Thế Trâm :
- Bà thấy đau ở đâu ?

- Ta chỉ mệt, rất mệt, hai đứa đã làm hòa chưa ?

- Dạ rồi. Vậy bà có đau ở đâu không ? Sắc mặt bà xuống quá.

- Đừng lo cho ta ! - Bà nắm tay Hồng Mai - Hai đứa hãy cưới nhau đi. Cưới nhanh đi, để ta được nhìn thấy Mạnh Huy đã "thành gia lập thất".

- Bà đừng làm cháu sợ. Bà nhất định phải sống. Bà sẽ không sao đâu. Chúng cháu sẽ chữa trị cho bà, y học bây giờ tiến bộ lắm.

- Ta biết chứ ! Ta cũng muốn sống mãi với đứa cháu ta yêu quý, nhưng không ai biết được số phận sẽ ra sao ?

- Nhất định sẽ không sao đâu ! Bằng bất cứ giá nào thì chúng cháu nhất định sẽ đưa bà đi chữa. Bà hãy an tâm về chuyện công ty. Mạnh Huy đã có cách vực công ty lên rồi. Bà nhất định mạnh mẽ lên để nhìn công ty sống thịnh vượng trở lại.

Hồng Mai nắm chặt tay bà Thế Trâm. Bà Thế Trâm nhìn Hồng Mai , gật nhẹ. Bà nở một nụ cười hạnh phúc. Hồng Mai vỗ về :

- Bà ngủ đi một lát. Bà uống thuốc hay ăn cháo nhé, ăn một chút sẽ đỡ mệt hơn.

Bà Thế Trâm lắc nhẹ :

- Cám ơn cháu. Ta không muốn ăn gì cả. Nhưng có lẽ nên uống một ly sữa rồi uống thuốc. Cháu đã vất vả vì ta quá.

- Có gì đâu, để cháu pha sữa.

Hồng Mai pha sữa, nàng đỡ cho bà Thế Trâm uống sữa, thuốc thuốc rồi đặt cho bà nằm nghỉ.

Mạnh Huy bước vào, Hồng Mai sụt nhỏ. Nàng nắm tay Mạnh Huy kéo ra ngoài, khẽ hỏi :

- Bác sĩ nói gì thế ? Có nguy hiểm gì không ?

Mạnh Huy gật nhẹ :

- Ông ấy nói khá nghiêm trọng đấy, nên đưa cô ấy đi bệnh viện Ngọc Huyền như thế sẽ an toàn hơn.

- Đến như thế thật ư ?

- Em sợ cô sẽ hoang mang, như thế sẽ cũng không ổn.

- Nhưng nếu để ở nhà lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ hối không kịp đấy.

Hồng Mai cau mày, suy nghĩ :

- Hay nói với cô ấy đến để kiểm tra sức khỏe, khám tổng quát.

- Như thế cũng được. - Mạnh Huy gật gù - Em nhờ chị em được không ?

- Điều này thì anh không lo. Em sẽ nhờ chị ấy chăm sóc dùm cô anh cũng tiện nếu chúng ta bận.

Mạnh Huy nắm lấy Mạnh Huy :

- Anh cám ơn em. Không có em, anh không biết mình sẽ ra sao ?

Bây giờ thì anh mới hiểu tại sao cô anh lại chọn em cho anh.

Hồng Mai khẽ lắc đầu :

- Đừng cho em đi tàu bay giấy chứ ! Không phải em nói ra để cho anh phân tâm lo lắng, nhưng bệnh tình của cô anh đã có từ lâu. Cô anh cố giấu vì không muốn cho người ta thấy sự yếu mềm của mình. Xin anh hãy đặc biệt chăm sóc cô, để sau này anh không phải hối hận.

- Anh hiểu rồi. Bây giờ đối với anh, gia đình bỗng trở nên quan trọng. Lúc trước gia đình là một gánh nặng, buồn chán. Bây giờ nó trở thành nguồn hạnh phúc an ủi động viên anh. Hồng Mai à ! Có lẽ anh có những cảm xúc như thế là vì ở gần bên em đấy. Mình hãy cười nhau đi !

Hồng Mai mỉm cười :

- Em là người không dễ thay đổi, nhưng cũng không vội vàng chấp nhận bất cứ điều gì nếu không suy nghĩ cân nhắc kỹ lưỡng, anh có hiểu không ?

Mạnh Huy vuốt má nàng :

- Vậy thì anh chờ cái gạt đầu của em. Anh sẽ không thúc giục em nữa. Em yên tâm đi !

- Cảm ơn anh đã hiểu em. Anh yên tâm đi ! Em không để cho anh chờ đợi lâu đâu. Thôi, cũng không còn sớm nữa, em về đây.

- Để anh đưa em về.

- Không cần đâu, em tự về được mà. Anh ở lại với cô đi.

- Cô ngủ rồi. Hãy để anh đưa em về, đừng từ chối anh. Dẫu sao thì chúng ta cũng nên có những giây phút bên nhau trong thời gian tiền hôn nhân chứ.

- Anh thật nhiều chuyện. Anh đưa em về thì có sao đâu, em chỉ muốn anh có nhiều thời giờ tranh thủ nghỉ ngơi thôi mà. Nếu anh muốn đi cũng được chứ sao, nhưng với một điều kiện.

Mạnh Huy phì cười :

- Anh biết điều kiện gì rồi.

Hồng Mai nguýt dài :

- Anh biết gì chứ ?

- Đưa em về tới cổng là về ngay chứ gì ? Anh vẫn không được phép vào nhà em sao ?

- Không phải thế ! Ý của em, anh biết mà, anh đừng gây khó khăn cho em, có được không ?

- Em ngại chị em ư ? Anh đã gặp rồi, rất ấn tượng. Sao em giấu anh về cô chị song sinh của em.

Hồng Mai tròn mắt :

- Sao lại nghĩ là em có ý giấu. Muốn nói thì cũng phải có cơ hội, có dịp chứ. Mà có gì em phải giấu ?
- Anh đùa thôi mà. Em có biết người yêu của chị em là ai không ?
- Em không biết, nếu chị ấy không nói. Nhưng anh đừng cho hể đi cùng ai là thì người đó là người yêu đấy nhé. Nghĩ thế dễ sai lầm, dễ ngộ nhận lắm.
- Anh biết chứ, nhưng cũng có thể phân biệt bạn thường bạn thân chứ.

Hồng Mai dài giọng :

- Em không nói chuyện với anh nữa. Em về đây.
- Nhưng em hãy trả lời anh , có phải em chờ chuyện hôn nhân của chị em rồi mới nhân lời anh chứ gì ?
- Em là em, chị em là chị em, đâu có thể lẫn lộn được. Anh đã nói chờ em rồi còn gì ? Bây giờ còn thúc giục sao ?
- Anh chỉ hỏi vì thắc mắc thôi. Bây giờ thì anh không hỏi nữa. Ta đi thôi, anh sẽ đưa em về tận nhà.
- Cậu và cô không ăn cơm sao ?

Mạnh Huy nhìn Hồng Mai :

- Hay em ở lại ăn cơm tối về, cơm cũng đã xong rồi.
 - Em còn bụng dạ gì ăn được chứ. Em chỉ muốn ngủ thôi. Em sẽ ăn sau khi ngủ một giấc.
 - Nhưng ăn uống thất thường sẽ không tốt cho sức khỏe của em đâu. Làm việc như em phải cố mà không bồi dưỡng ăn uống điều độ. Nếu không, có ngày sẽ đổ bệnh ra đấy. Em có hiểu không ?
- Em biết lo cho em mà. Anh có biết bên cạnh em thường trực có bác sĩ không ?
- Anh biết chị em là bác sĩ rồi, nhưng dù sao em cũng phải tự chăm sóc cho em chứ. Chị em bận như thế, đâu có thời giờ để lo cho em.
 - Nhưng em có ốm đau bao giờ đâu. Anh đừng quá lo như thế có được không ?
 - Không ốm ! Không ốm ! Em đừng có ý vào sức khỏe của mình như thế.

Hồng Mai xách bóp quay đi :

- Em đi đây. Anh thật đáng ghét.

Hồng Mai đừng đừng bỏ đi, Mạnh Huy vội vã đuổi theo :

- Hồng Mai à, chờ anh với...Hồng Mai.

Mặc cho Mạnh Huy gọi, Hồng Mai nàng vẫn rảo bước. Nàng biết Mạnh Huy yêu nên lo lắng cho nàng thì nàng cảm thấy khó chịu. Nàng có cảm giác như phiền phức. Nếu lấy chồng mà phiền phức như thế thì nàng sẽ suy nghĩ lại lời cầu hôn của Mạnh Huy. Hồng Mai

tự hỏi :

"Mình có thực sự yêu anh ta chưa ?"

oOo

Ánh Mai giật mình khi nghe tiếng chuông cửa. Đang làm bữa cơm, nàng lau vôi tay, lau bầu :

- Nhỏ quên chìa khóa hay sao mà lại bấm chuông ? Cái tật hay nhớ của nhỏ bỏ quên đâu mất rồi.

Ra mở cổng, nàng sững sốt khi thấy Quốc Đức chờ ngay ngưỡng cửa chăm chú nhìn nàng. Ánh Mai không thốt lên lời. Thời gian như ngừng lại. Mãi một lúc lâu. Quốc Đức chợt hỏi :

- Em không mời anh vô nhà sao ?

Ánh Mai luống cuống :

- À. Em xin lỗi. Anh vào đi.

Quốc Đức bước vào nhà. Ánh Mai khép cổng bước theo, nàng hỏi lớn :

- Anh ngồi đi em đi pha nước.

Ánh Mai quay đi, anh chợt nắm lấy tay nàng giữ lại. Nàng tròn mắt nhìn anh, khẽ hỏi :

- Có chuyện gì không ?

- Anh rất nhớ em. - Anh thì thầm.

Ánh Mai chớp nhẹ rèm mi :

- Để em đi pha nước đã.

Quốc Đức vuốt nhẹ bàn tay nàng :

- Em có nhớ anh không ?

Nàng đánh trống lảng :

- Em gái em sắp về. Em đang bận rộn với bữa cơm chiều, anh ngồi đây chờ em một chút được không ?

- Vậy anh có thể vào bếp cùng em được chứ ?

- Tùy anh, nhưng em sẽ mau thôi mà. Anh vào bếp không sợ dơ bộ đồ hay sao ?

- Anh chỉ muốn nhìn em nấu nướng thôi cũng không được hay sao ?

Ánh Mai nhìn Quốc Đức khẽ lắc đầu :

- Chịu thua anh thôi. Vậy thì anh ở lại ăn cơm luôn nhé.

- Anh chỉ chờ có câu nói ấy thôi. Anh cũng muốn thưởng thức tài nấu nướng của em có đúng như mẹ anh khen hay không ?

Ánh Mai mỉm cười :

- Tại mẹ anh thương em nên bà nói thế. Mẹ anh có khỏe không ?

Anh về tự bao giờ ?

- Vừa về tới là anh đến đây. Mẹ anh vẫn thế. Anh để mẹ anh nghỉ ngơi vài bữa rồi anh đi đón.

- Liệu có ổn không ?

- Ổn. Mẹ anh có thuốc mang đi. Anh cũng không muốn để bà ở lại, nhưng đó là ý của bà, anh đành phải chịu.

Ánh Mai mỉm cười xắn tay áo làm cho xong đĩa rau xào. Mùi thơm xộc vào mũi Quốc Đức, anh gật gù :

- Thơm thật đấy, anh ăn thử nhé !

Ánh Mai gật gù :

- Ừ, nhưng coi chừng phỏng miệng, em không chịu trách nhiệm đâu đấy.

Nói thì nói nhưng Ánh Mai cũng gấp cho Quốc Đức ăn thử. Anh xuýt xoa :

- Ngon thật đấy ! Anh thấy bụng đói cồn cào.

Ánh Mai nguýt dài :

- Đói thì cũng phải chờ em gái em về mới ăn được. Anh đã tắm rửa gì chưa ?

- Chưa. Anh về là tới đây ngay.

- Vậy thì anh anh đi rửa mặt đi, em vô ý quá. Cũng tại anh xuất hiện quá bất ngờ làm em sững sờ quên mất. Lẽ ra anh nên gọi cho em hay.

- Anh muốn tạo bất ngờ mà. Nếu không thì đâu có nhìn được đôi mắt kinh ngạc mở to của em khi thấy anh.

Ánh Mai trao chiếc khăn mới vào tay Quốc Đức, gục :

- Anh mau đi rửa mặt, rửa tay đi rồi ăn cơm.

Quốc Đức nắm lấy tay nàng thì thầm :

- Mình cưới nhau đi. Ánh Mai. Anh đã suy nghĩ rất lâu rồi, anh và mẹ anh đều cần em. Anh cầu hôn em đấy.

- Anh Đức à ! Để lúc khác nói chuyện này đi. Anh mau rửa mặt đi, lỡ em gái về nhìn thấy thì kỳ lắm.

- Em nhìn thấy rồi. - Hồng Mai bước vào cười khanh khách - Xin anh chị cứ tự nhiên.

Cả hai cùng quay lại. Ánh Mai đỏ mặt đáp ứng :

- Về từ bao giờ mà không lên tiếng ? Anh ấy cũng mới đến. Anh ấy sẽ ở lại dùng cơm với chị em mình.

- Chào Hồng Mai. - Quốc Đức lên tiếng - Tôi ở lại không phiền chứ ?

- Xin cứ tự nhiên anh là bạn của chị tôi mà. Nếu chị tôi không thấy bất tiện thì tốt chứ sao !

- Em đi tắm đi rồi dùng cơm, mọi thứ xong hết rồi.

Hồng Mai gật gù nhưng không bước đi. Ánh Mai cau mày hỏi :

- Còn chuyện gì thế ?

Hồng Mai gãi tay đáp ứng :

- À...em muốn giới thiệu với chị một người, anh ấy đang ở phòng khách.

- Ai thế ? - Ánh Mai bước ra - Em làm gì ấp a ấp úng thế ?

Vừa thấy Ánh Mai, Mạnh Huy bật dậy, khẽ chìa tay :

- Chào cô !

- Chào anh. - Nàng đưa tay bắt - Chúng ta đã từng gặp mặt. Anh ngồi đi.

- Cám ơn. Cô đang làm gì đấy ?

- Hòa đầu quân. - Nàng mỉm cười - Anh uống gì, tôi sẽ đi pha.

- Tôi không uống gì đâu. Tôi chỉ muốn ăn cơm thôi, có được không ?

- Cơm ư ? - Ánh Mai nhìn em gái.

Hồng Mai níu tay Mạnh Huy :

- Anh nói ghé một chút rồi đi mà. Cơm ở đây anh ăn sao nổi.

- Hai chị em ăn được thì anh cũng ăn được. Sao em lại nói thế với chị ấy chứ ?

Ánh Mai mỉm cười nhìn Mạnh Huy :

- Nếu anh nói thế thì được rồi. Tôi mời anh ở lại dùng cơm luôn.

- Kìa chị ! - Hồng Mai tròn mắt - Có bao nhiêu cơm rồi ai ăn ai đừng.

- Thì nhiều no ít đủ. Hội ngộ như thế này. Ăn một bữa cơm thiếu một chút cũng đâu có sao ?

- Em nói đúng đấy. - Quốc Đức xuất hiện - Chào anh, chúng ta đã từng gặp.

- Chào bác sĩ. - Mạnh Huy siết tay bắt cười - Mình có duyên đây.

Xem ra bữa cơm hôm nay tôi được ở lại ăn là nhờ anh đấy.

Quốc Đức nhìn Ánh Mai :

- Hay để anh đi mua thêm đồ ăn về nhé.

Ánh Mai lắc đầu :

- Thôi, anh ngồi chơi đi, hãy để em ! Hồng Mai à, em đi tắm đi !

- Để em đi với chị. - Nàng nhìn Mạnh Huy và Quốc Đức - Hai anh ở nhà, tụi em đi rồi về liền.

Ánh Mai nhìn em gái :

- Em phải ở nhà với các anh ấy chứ ?

- Kệ cho các anh ấy tự do, em đi với chị.

Hồng Mai khoác tay chị gái ra tận dãy trên mới có siêu thị. Ánh Mai nhìn em gái, khẽ nói :

- Định cưới hả ?

- Không biết ! - Hồng Mai lấp lửng - Công ty còn bữa bọn chưa biết thế nào ?

- Nhưng lễ đính hôn đã được đăng báo em tính sao ?

- Thì đành phải như dự kiến.

- Nếu thế thì phải cho nội hay chứ. Chuyện quan trọng như thế không cho nội biết thì không xong đâu.
- Nhưng em bận quá, không thể về nói rõ cho nội hay được.
- Thì điện cho nội lên. Làm gì thì làm, đừng hành động như coi thường nội. Chúng ta lớn lên cũng từ một tay nội nuôi nấng đấy.
- Em biết rồi. Nhưng công việc em em chưa ổn, em chưa thể nhắn nội lên được.
- Dành một hay hai tiếng cho nội thì có là bao. Bận gì đi nữa thì cũng phải thu xếp cho nội hay. Để đến sát ngày mới báo thì nội giận chết. Hồng Mai lặng thinh. Cả hai chị em mua những thứ cần thiết rồi quay về nhà. Hồng Mai chợt hỏi chị :
 - Thế còn chuyện của chị, chị tính sao ? Mọi thứ đã ổn chưa ? Chuyện chiếc vòng, chị có định gặp họ không ?
 - Chắc là phải gặp họ rồi. Chị sẽ đưa anh Đức về gặp nội, chắc nội sẽ thông cảm cho chị.
 - Chị sẽ lấy anh Đức ư ?
 - Có lẽ thế.
 - Sao lại có lẽ. Em cứ tưởng...
 - Tưởng cái con khỉ mốc ! Chuyện của chị, đợi đến lúc chị lấy bằng bác sĩ đã. Còn vài tháng nữa thôi mà.
 - Hay chúng ta cùng đi gặp nội để thưa chuyện. Liệu nội có cho chúng ta cùng cưới một lúc không ?
 - Em muốn cưới một lúc ư ? Đừng có mơ. Em cưới thì cưới đi, chị thì chưa muốn cưới đâu.
 - Chị nói thật lòng đấy chứ ?
 - Ừ, chị đã có gì đâu mà vội vàng nói cưới chứ. Em cưới thì cứ cưới đi.
 - Em cũng đâu có vội vàng gì. Có điều cô anh ấy không được khỏe, nên...em thì chỉ muốn đền ơn.
 - Chứ không phải em yêu anh ta ư ?
- Hồng Mai tròn mắt mỉm cười :
 - Ừ, thì có mới lấy, nhưng em cảm thấy lúc nào cũng bị phiền phức khi anh ấy quan tâm. Bực bội lắm.
 - Sao lại thế ? Người ta quan tâm mà lại thấy bực bội ư ?
 - Ừ, nên đã có lúc em tự hỏi không biết em có yêu anh ấy không nữa.
- Ánh Mai nhìn em gái lắc đầu :
 - Em thì lúc nào cũng rắc rối cuộc đời. Đừng quá đòi hỏi, mà phải tự bằng lòng với những điều mình đang có. Mạnh Huy có yêu em thì anh ta mới quan tâm đến em. Em cứ làm khó, có lúc mất anh ta rồi

hối hận không kịp đấy.

- Thì em sẽ lấy người khác. - Hồng Mai bật cười khanh khách nhìn chị gái - Làm gì mà nhìn em ghê thế ? Em có nói sai đâu, không lấy người này thì lấy khác.

- Nói thế mà cũng nghe được. Nếu nói thế thì tình yêu, chỗ đứng của nó ở đâu ? Em nói thế là hơi quá rồi đấy.

- Coi chị kìa, chị đề cao tình yêu quá, chị sẽ khổ vì nó đấy. Thoáng thoáng một chút, chị sẽ thấy dễ chịu hơn.

Ánh Mai lắc đầu nhìn em gái :

- Ta không cãi vả đấu lý với người nữa đâu, nói cái gì mi cũng cãi lý cho bằng được. Mau về thôi, nói đi một chút, mà ra ngoài đã khá lâu rồi đấy, ai lại để cho khách ngồi ở nhà chờ. Mau về thôi !

- Thì cứ để cho mấy anh ấy vui vẻ trò chuyện với nhau, không khéo có mình, các anh ấy khó cởi mở. Không có mình có lẽ tốt hơn.

- Thôi, đừng có lời thôi nữa. Cả hai chị em bỏ đi như thế này thì đã quá bất lịch sự rồi.

- Nhưng em cũng thấy hay hay đấy. Có thể, em mới có thể chia sẻ thẳng thắn với chị chứ. Chị yêu Quốc Đức chứ ?

- Em hỏi để làm gì ? Nếu không yêu thì chị đâu để anh ấy vào nhà như thế. Nhưng nói thì nói thế thôi, tình cảm của chị cũng chưa bộc lộ.

- Không bộc lộ mà khi vào nhà em đã thấy rồi. Em xin lỗi nhé, nhưng như thế là không bộc lộ sao ?

- Thật ra, lúc đấy anh ấy ngỏ lời cầu hôn thôi, chứ có chuyện gì đâu, ngay lúc đó thì em bước vô.

Hồng Mai cười hồn nhiên :

- Vậy chị trả lời làm sao ?

- Cái con bé này ! - Ánh Mai nguyền dãi - Có kịp nói gì thì mi thò đầu vào.

- Xem ra em là người phá đám hai người, có đúng không ? Em xin lỗi vậy. Nhưng chị nên nói cho nội hay, để nội còn trả lời họ nếu người ta đến hỏi về chiếc vòng và lời hứa.

Ánh Mai nhìn em gái :

- Chị cũng nghĩ đến chuyện ấy, nhưng bận quá không thu xếp được để về thăm nội.

- Thì gọi điện thoại cho nội.

- Chuyện như vậy mà gọi điện cho nội thì bất kính lắm, phải đưa anh ấy về chỉ nội thấy mặt rồi trình bày với nội.

- Em cũng phải làm như thế hay sao ?

- Chứ còn gì nữa ! Bà là bà nội, nhưng cũng như cha mẹ, nuôi chị

em mình từ bé. Chị em ta còn có ai ngoài bà nội là người thân thích đâu.

- Vậy hôm nào cả hai chị em ta cùng thu xếp về một ngày, em nghĩ như vậy sẽ tốt hơn.

Ánh Mai gật gù :

- Cũng nên như thế. Nhưng chị em chúng ta giờ giấc khác nhau, thu xếp đi cùng nhau cũng căng lắm.

- Thì chị và chàng của chị cứ thu xếp đi. Em và chàng của em sẽ cố thu xếp, rồi sẽ được thôi mà.

Cả hai đã về đến sân, tiếng cười rộn rã của hai người đàn ông vọng ra. Hồng Mai nhìn Ánh Mai khẽ nháy mắt :

- Đấy, chị coi, họ có chờ mong gì chị em mình chứ ! Không chừng có mình, họ lại khó nói chuyện với nhau đấy.

- Em nói chuyện lung tung gì thế ? Vào thôi.

Cả hai chị em đẩy cửa bước vào. Mạnh Huy nhìn hai chị em, nói ngay :

- Hai người đi đâu thế ? Anh em tụi này ăn hết cơm rồi. Công nhận chị vợ nấu cơm ngon thật đấy.

Hồng Mai nguýt dài :

- Ai là chị vợ của anh chứ ? Ai đã là vợ của anh chứ ?

- Ai thì ai...anh có nói đến tên ai đâu mà em giật mình thế ? - Mạnh Huy bật người dậy - Để anh phụ.

Quốc Đức chột trêu :

Đồ anh nhận ra người yêu anh đấy.

Mạnh Huy gãi tai :

- Bất ngờ thì khó đấy, nhưng bây giờ không thể lộn.

- Tại sao ?

- Vì bộ đồ của cô vẫn chưa thay ra. - Mạnh Huy chỉ - Không đúng hay sao ?

Hồng Mai đấm mạnh vào vai Mạnh Huy, đỏ mặt nguýt :

- Cái anh này, ăn với nói !

Ánh Mai tủm tỉm sắp mọi thứ ra bàn :

- Xin mời thôi. Mời các anh dùng bữa. Xin lỗi đã để các anh chờ lâu.

- Nhưng các anh đã ăn hết cơm của hai người rồi.

- Thì có sao đâu. Tụi em bỏ cơm tối là thường. Em nghĩ hai người ăn như thế chưa đủ no đâu. Các anh lại đây ăn thêm đi. Em sẽ đi làm thêm trứng ốp la. Xin cứ tự nhiên.

Ánh Mai đứng lên để vào bếp. Quốc Đức đứng lên theo :

- Để anh phụ em.

- Không cần đâu, em làm một mình cũng được mà.

- Nhưng anh muốn phụ em.
 - Vậy thì tùy anh.
 Mạnh Huy nhìn cả hai chị Hồng Mai :

- Em coi chị gái em kìa !
 - Chị gái em làm sao ? - Hồng Mai tròn mắt nguýt dài - Anh định so sánh chứ gì ? Em là thế đấy. Em đã ượng lấy anh đâu.
 - Anh có ý nói thế đâu. Em làm gì mà nổi giận bùng bùng lên. Anh chỉ muốn nói hai chị em sinh đôi thì phải giống nhau y chang chứ.
 - Nhưng anh không nghe người ta nó : "Cha mẹ sinh con trời sinh tính" hay sao ? Mỗi người trên thế gian này là một kiệt tác của thượng đế, không thể lẫn lộn. Dù có là sinh đôi thì cũng không thể giống nhau hoàn toàn, anh hiểu không ?
 Ánh Mai quay lại cười giòn em :
 - Anh Huy không thể cãi lý với con nhỏ đó đâu. Nhỏ giỏi lý sự lắm. Thua trước bót ồn ào.
 Mạnh Huy lắc đầu :

- Sao lại có thể dễ dàng thua như thế được chứ ? Tôi nói có sai đâu.
 - Vậy anh đứng ở chỗ nào ? Hồng Mai cao giọng - Mặc cho có chị em và anh rể tương lai, em cũng không nhượng bộ anh đâu.
 - Vậy em định làm gì ?
 - Đấu lý với anh cho tới cùng.
 - Vậy sao ?
 Mạnh Huy khẽ lắc đầu, nhìn Ánh Mai và Quốc Đức.
 Cả hai nhìn điệu bộ của Mạnh Huy bật cười giòn tan. Hồng Mai đỏ mặt ngớ ra đâm thùm thụp vào lưng anh khiến Mạnh Huy la oai oái.
 Quốc Đức nhắc chừng người yêu :
 - Em coi chừng mãi nhìn người ta rồi để chu trứng cháy đấy.
 Ánh Mai dụi đầu vào vai anh, nàng cảm thấy hạnh phúc như đang tràn ngập ngôi nhà vốn rất riêng tư của chị em nàng.
 Lần đầu tiên có hai người đàn ông xuất hiện, đã phá vỡ riêng tư của hai chị em nàng. Nhưng lại mang đến cho chị em nàng sự ấm áp lạ kỳ.
 Nàng thấy mình ngập tràn hạnh phúc...
 oOo

Cái tin nhắn hai chị em về gấp. Hồng Mai đưa mắt nhìn chị gái :
 - Chị gọi điện lại cho nội chưa ? Nhắn về gấp cũng phải biết một chút lý do chứ ?
 - Chị có gọi lại, nhưng nội không nói gì chỉ bảo về gấp thôi. Xem ra có lẽ là do chuyện hôn nhân nên mới nhắn cả hai về gấp như vậy ?
 Chị nghĩ nội không muốn nói những chuyện tế nhị như thế trong điện

thoại.

- Nhưng nếu vì chuyện ấy nội nhần em làm gì ? Chị về là được rồi, cần em về làm gì ? Chị có nghe lộn không ?

- Lộn gì mà lộn ! - Ánh Mai cau mày - Em không tin thì gọi lại cho nội, nhưng coi chừng bị mắng đấy.

- Tại sao ?

- Vì nội nói : nói về là về, đừng có hỏi lời thôi. Gọi lại bị mắng thì đừng có trách đấy. Nội nói thế đấy !

Hồng Mai rút người xuống ghế :

- Nội nói như thế thật sao ? Vậy bốn người hẹn cuối tuần đi chơi thì sao ?

- Thì đành hẹn lại chứ sao ? Nội đã nói thế, lời thôi sẽ không xong đâu. Vả lại, không đi chơi lần này thì lần khác. Còn chuyện gặp nội không phải chuyện đùa rồi coi thường đâu.

- Em biết rồi, khổ lắm, nói mãi ! Nhưng chị sẽ nói sao với anh ấy đây ? Sẽ nói thật ư ?

- Không thể nói thật, để đi về rồi hẵng tính. Ta có thể tìm một lý do nào đó, như nội ốm chẳng hạn.

- Chị nói lý do ấy, hai anh ấy sẽ đòi đi theo về quê liền. Nói như thế không được đâu.

- Vậy thì em nói làm sao đây ?

- Hiện tại em chưa nghĩ ra, nhưng nếu đi thì chúng ta thu xếp đi ngay thôi. Nếu không có chuyện gì thì cũng sớm quay trở về. Đến nơi, em sẽ gọi điện xin phép cũng được.

- Còn chị, để nhờ nhờ Phong Nhiều vậy. Dẫu sao thì cũng phải về một chuyến. Vậy thì thu dọn nhanh lên, ta đi thôi.

Cả hai chị em lo thu xếp. Ánh Mai gọi điện nhờ Phong Nhiều xin phép dùm. Hồng Mai gọi nhần xe quen đến đoán hai chị em đi chuyến xe tốc hành trở về quê.

Chuyến về quê lần này đầy lo lắng suy tư.

oOo

Bà Thanh Trí lau những giọt mồ hôi rịn ra trán bà Hoài Thương, nhìn người phụ nữ quần quai đau đớn, nước mắt bà chọt ứa ra không kìm nén được.

Bà Hoài Thương nắm lấy tay bà Thanh Trí, thì thầm :

- Bà đi nghĩ đi ! Con không sao đâu. Bà đừng lo lắng cho con quá.

- Ta biết có lo cũng không được, nhưng nhìn con đau đớn, ta không thể chịu đựng được. Có cần ta gọi Quốc Đức lên hay không ? Cứ như thế này làm sao con chịu nổi.

- Con không sao thật mà. Quốc Đức có để lại thuốc nếu cần, con sẽ

chích. Con muốn ở đây với bà thêm một thời gian nữa, dẫu sao thì con đã được bà nhận như thế này, có chết con cũng cam lòng.

- Con đừng nói thế, phải cố khỏe mạnh để có ngày vui sống với con cái chứ. Bọn trẻ rất ngoan và ta cũng rất thương tội nó. Nếu hai đứa biết mình có một bà mẹ chắc chắn chúng nó sẽ mừng lắm.

Bà Hoài Thương cố cười :

- Con chỉ sợ chúng không thèm nhận con. Khi biết con đã dứt bỏ chúng từ khi còn đỏ hỏn. Cho dù con đau đớn dứt ruột ra đi, nhưng chúng nào hiểu được điều ấy, và con cũng không có quyền trách chúng vì chính con là người có lỗi.

- Thôi, con đừng nghĩ ngợi lung tung ! Bọn trẻ lớn rồi, sẽ hiểu vì hoàn cảnh bắt buộc con mới làm thế, bản thân con nào có muốn thế.

- Cảm ơn bà đã cảm thông cho con. Nếu con biết như thế này con đã về kiếm con của con sớm hơn.

- Có lẽ số kiếp con người luôn chông chéo những oan gia, không ai nắm bắt hay biết trước số phận của mình. Ta cảm ơn ông trời vì đã cho ta gặp lại con để ta có thể bày tỏ lòng biết ơn đã cho giòng họ ta có dòng dõi thừa tự. Cho dù chúng không phải là con trai. Nhưng cũng là giọt máu của Vĩnh Thịnh. Ta vô cùng cảm kích và cảm ơn con.

Đôi mắt cả hai nhìn nhau đầy cảm thông với những hàng lệ đọng đầy. Vú hOàn đến bên bà Thanh Trí, thì thầm :

- Xin bà nén bi thương, nếu không bà ôm ra đây, rồi bà ấy con lo hơn nữa. Bà nên về phòng nghỉ đi.

- Ta muốn ở đây một lát. Ước gì ta có thể gánh cái đau cho cô ấy. Ta đã già rồi. Ước gì ta được gánh hết bệnh tật cho cô ấy.

- Bà đừng nói thế ! - Bà Hoài Thương nhìn bà Thanh Trí, khẽ lắc đầu

- Số phận con như thế, con không oán trách gì. Điều ao ước gặp được con giờ đã thành, con lại được bà chấp nhận, con không ước muốn gì hơn nữa.

Bà Thanh Trí gạt gù :

- Ta biết điều ấy nên đã nhấn bọn trẻ về. Chúng nó sẽ về trong vài ngày nữa.

- Bà nói sao ? - Bà Hoài Thương sững sốt hỏi - Bà đã cho bọn trẻ biết...

- Không ! - Bà Thanh Trí khẽ lắc đầu - Ta chỉ nhấn về gấp thôi.

Chuyện như thế không thể nói qua điện thoại được. Bọn trẻ về nhà nói cũng không muộn.

- Nhưng như thế có bất ngờ quá không, con sợ....

- Ta sẽ nói rõ cho chúng hiểu, mặc dù ta chưa hình dung phản ứng

của bọn trẻ ra sao, chấp nhận hay phản đối, nhưng sự thật vẫn là sự thật, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến. Và bọn trẻ cần phải biết mẹ chúng nó còn sống, đang đứng giữa cái chết và cái sống. Ta không thể nhìn thấy con mòn mỏi héo hon trước cái chết mà vẫn chưa nhận được con. Cứ nghĩ đến chuyện ấy, ta thật đau lòng.

- Cám ơn bà đã hiểu cho con. Nhưng con sợ bọn trẻ sẽ bị tổn thương vì có một người mẹ như con.

- Con đừng mặc cảm tự ti như thế. Hành động của con là hành động quên mình vì hạnh phúc của người khác. Bọn trẻ sẽ hiểu và thông cảm cho con, khi cho chúng biết sự thật.

- Nhưng còn con trai của con ?

- Con muốn nói đến Quốc Đức ư

- Vâng, con đã hứa với nó.

- Chuyện của Quốc Đức con cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu. Thằng bé không phải là con ruột của con thì con gái của con lấy nó cũng đâu có vấn đề gì. Con đừng quá lo lắng. Mau nghĩ đi, mọi việc cứ để ta lo.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Bà Thanh Trí quay lại.

- Chuyện gì thế ?

- Dạ thưa bà, hai cô nhỏ mới về.

- Ủ. Ta ra ngay. Sao về khuya vậy kìa ? Coi chuẩn bị cơm cho hai cô, hai cô tắm rồi sẽ ăn.

Bà Thanh Trí nhìn bà Hoài Thương :

- Hai đứa nhỏ về rồi đấy. Ta ra chỗ bọn trẻ một chút. Con cố ngủ đi, đừng lo lắng gì nhé !

Dứt lời, bà Thanh Trí đứng lên định quay ra thì Hồng Mai Ánh Mai lao vào hét lớn :

- Nội... nội, cháu đã về !

Cả hai ôm hai vai bà Thanh Trí ríu rít như chim non. Bà Thanh Trí sụt nhỏ :

- Nhỏ nhỏ thôi, cho người khác nghĩ ngợi. Chúng ta ra ngoài thôi !

- Ai thế nội ? - Hồng Mai khẽ hỏi - Nội có khách à ? Vậy con phải đi chào họ chứ.

- Có lẽ họ ngủ ngon rồi. - Ánh Mai đỡ lời bà Thanh Trí - Ngày mai chào cũng được, phải không nội.

Bà Thanh Trí nhìn hai cháu gái :

- Ủ. Mai chào cũng được. Hai cháu ăn uống gì chưa ? Mau đi tắm đi rồi ăn cơm. Nào ra ngoài này !

Hồng Mai khoát tay bà nhõng nhẽo :

- Cháu nghe nội dặn mọi người rồi mà, nội dặn thêm lần nữa cháu

trốn luôn đó, cháu sợ thành thùng phi lăn.

Bà nguyệt yêu cháu gái :

- Trông cháu ốm như có ma mà mập như thùng phi làm thế nào được. Trông bé giống con bé đói ăn lâu ngày, như thế này thì ai mà dám lấy.

- Không ai lấy thì ở với nội càng sướng. - Hồng Mai vénh mặt chỉ Ánh Mai - Thế còn chị cháu, chẳng bao giờ nội chịu khen cháu.

Ánh Mai lè lưỡi nhìn em gái :

- Mi chỉ giỏi ganh tỵ không ai bằng. Đừng có nói những chuyện không đâu, chẳng phải mi là đứa được nội cưng nhất là gì.

- Nội... - Hồng Mai dài giọng.

Bà Thanh Trí nhìn hai cháu gái :

- Thôi được rồi, hai cháu cưng của nội đi tắm đi rồi tính toán sau.

Hình như nội nhớ không lầm thì nội đều cưng cả hai đứa như nhau mà.

Cả hai cô gái nhìn nội, cười giòn tan rồi cùng nhau nhìn, chột hô to : "tắm" rồi cùng ù chạy.

Bà Thanh Trí nhìn theo rồi khẽ lắc đầu cười, vì bà biết cả hai bây giờ đang tranh nhau cái nhà tắm. Bọn trẻ vẫn thế từ lúc nhỏ, nhưng chính vì thế mà vắng tui nó là bà nhớ quay quắt, nhưng rồi vì tương lai của bọn trẻ nên đành để bọn trẻ đi xa. Lúc đầu bà cũng không chịu đựng nổi, nhưng riết cũng quen dần. Mỗi khi có cả hai đứa cùng về là bà đều cảm thấy vui, thấy hạnh phúc.

Quay lại bà Hoài Thương bà Thanh Trí khẽ hỏi :

- Cô ngủ chưa ?

- Dạ chưa ! - Bà Hoài Thương đáp khẽ. Bọn trẻ đâu rồi, thưa bà ?

- Chúng nó đi tắm hết rồi. Tôi định cho bọn trẻ biết rồi mới cho gặp con, con thấy thế nào ?

- Tùy bà, bà muốn sao cũng được. Nhưng có nên cho bọn trẻ biết không ? Con chỉ sợ....

- Sợ gì. Cứ để chuyện ấy cho ta lo. Ta muốn báo cho con biết để chuẩn bị tinh thần. Con đừng quá lo lắng.

- Cám ơn bà đã thương con. Con vô cùng cảm kích, không bao giờ con quên ơn bà. Ơn này nặng như núi Thái Sơn, con biết khó mà trả nổi.

- Con đừng nói thế. Là rưng về cội, sớm muộn gì cũng cho chúng biết sự thật. Có sống chết đếm từng ngày nên ta không thể để cho con chờ theo kiểu ấy. Con cần phải đoàn tụ với các con. Ta cảm điều này con cần hơn bao giờ hết.

- Nhưng còn Quốc Đức. Con phải làm sao ? Tình cảm của bọn nó

đang tiến triển tốt, nếu vì con mà tội nhỏ...

- Con lo nhiều thứ quá ! - Bà Thanh Trí khẽ ngắt lời - Con còn sống được bao lâu nữa để lo chuyện bọn trẻ. Bọn trẻ có thời giờ lo cho tương lai của nó. Nhưng con còn thời gian đâu. Hãy biết tận dụng những gì còn lại, con có hiểu ta nói gì không ?

Bà Hoài Thương nắm lấy tay bà Thanh Trí :

- Cám ơn bà đã lo cho con. Vậy mọi sự con xin nhờ bà vậy. Dẫu có xảy ra chuyện gì, con cũng sẵn sàng chấp nhận.

- Ta nói là nói cho bọn trẻ hiểu con, nhưng nếu không như dự kiến của ta thì con cũng hiểu là ta đã làm hết sức mình, vào con cũng đừng quá bất ngờ để đừng bị sốc.

- Con hiểu mà, bà yên tâm. Được bà đối xử như thế, con không dám ước mơ gì hơn. Bởi vì nó quá sự mong ước của con.

- Thôi được rồi. - Bà vỗ nhẹ vào tay bà Hoài Thương - Con mệt thì cứ nghỉ đi. Tạm thời, con không nên lộ mặt, để ta nói chuyện với bọn trẻ đã, rồi ta sẽ cho bọn trẻ gặp con.

- Cám ơn bà, con vô cùng cám ơn bà.

- Thôi, con nghỉ đi, ta đi gặp bọn trẻ đây. Con ngủ đi nhé.

- Vâng.

Bà Thanh Trí rời phòng và khép cửa lại. Bà chợt nhớ ra bà vú của bà Hoài Thương không biết Ánh Mai đã gặp chưa, nếu đã gặp thì con bé sẽ biết bà Hoài Thương ở đây.

Định quay lại phòng bà Hoài Thương, nhưng bà lại chợt nghĩ :

- Nếu là định mệnh thì tránh cũng không khỏi :

Nghĩ như thế, bà quay về phòng mình với những đắn đo suy nghĩ, làm thế nào để mọi người đừng tổn thương. Bà thấy điều ấy quá không dễ.

oOo

Cả hai chị em sống người khi nghe câu chuyện chính miệng bà nội nói ra, hai chị em nghe bà nội kể mà như bà bà nội kể chuyện cổ tích hay câu chuyện của ai đó, mà không nghĩ là chính mình liên quan đến người phụ nữ mà cả hai chưa bao giờ gặp mặt, nhưng lại là người đã cứu mang hai chị em, chín tháng mười ngày, đã hy sinh hai chị em trong hoàn cảnh khó khăn nhất.

Câu chuyện của bà nội đã dứt, nhưng cả hai chị em đang ở trong trạng thái như vẫn đang mơ bàng hoàng lẫn kinh ngạc.

- Mẹ còn sống ư ?

Đó là điều mà cả hai không thể tin, cũng không thể ngờ rằng người mẹ mà cả hai luôn hướng về lại còn sống. Họ không tin người mẹ sinh con vất vả như thế lại có thể bỏ con vì hạnh phúc của người

khác. Cho là hy sinh vì người yêu, để lại con cho người yêu, nhưng bao nhiêu năm không tìm con, sao bây giờ lại bỗng đi tìm chứ ?

Cả hai chột nhìn bà Thanh Trí, bật thốt :

- Nội à ! Bà ấy bây giờ đang ở đâu ?

Bà Thanh Trí nhìn cả hai cô cháu cưng :

- Ta biết các con chưa thể chấp nhận những gì ta vừa kể. Nhưng những gì bà kể là đúng sự thật. Hãy tin nội. Mẹ cháu là một phụ nữ đáng kính trọng.

- Nội... - Hồng Mai tròn xoe mắt - Thật ra nội muốn nói gì đây, có phải bà ấy đến đây nhận những đứa con của bà ấy bỏ rơi sao ?

- Nhưng bà ấy có thể tìm gặp chúng con sớm hơn mà, sao tới tận bây giờ mới tìm chúng cháu nghĩa là sao ?

Bà Thanh Trí nhìn hai cháu gái :

- Vậy cháu thử nghĩ coi, nếu mẹ cháu không về tìm các cháu sớm hơn thì phải có lý do chứ ? Cháu thử nghĩ coi đó là lý do gì ?

Cả hai chị em chột khựng lại vì câu hỏi của bà Thanh Trí. Và cả hai chưa trải qua hoàn cảnh ấy nên không thể hình dung ra lý do nào được.

Hồng Mai chau mày :

- Có thể là bà ấy mất liên lạc, nhưng cũng có thể bà ấy không muốn phá vỡ hạnh phúc của ba con. Xem ra thì bà ấy đâu có biết tai nạn từ lúc con còn rất bé.

Ánh Mai nhìn bà Thanh Trí :

- Con thấy nội rất cảm thông cho bà ấy, xem ra thì có điều gì đó nội còn giấu chúng cháu.

Bà Thanh Trí gật gù :

- Đúng là có một vấn đề mà nội chưa dám nói. Mẹ thật sự của các cháu không còn sống được bao lâu nữa.

Cả hai tròn mắt, bật thốt :

- Nội nói gì ? Bà ấy làm sao ?

Bà Thanh Trí nước mắt chột ứa ra :

- Mẹ các con bị bệnh ung thư giai đoạn cuối. Bà ấy cuộc sống đang đếm từng ngày. Nội mong các cháu tận dụng những giây phút ngắn ngủi ấy tạo niềm vui cho mẹ cháu.

Hồng Mai thở hắt ra giận dữ :

- Ung thư giai đoạn cuối ư ? thật là không công bằng với chúng con.

- Em nói gì lạ thế ? - Ánh Mai nhìn em gái - Em nghĩ gì mà nói như thế ?

- Chẳng phải không đúng hay sao ? Chị em chúng ta nghĩ rằng mẹ chúng ta đã chết. Bây giờ bỗng mẹ vẫn còn sống, nhưng rồi vui chưa

kịp đến thì nỗi đau đã tràn về.

- Nhưng bà ấy có muốn thế đâu, em đừng ăn nói bậy bạ.

- Em không ăn nói bậy bạ. Nếu bà ấy không bị ung thư liệu bà ấy có tìm chị em mình không ? Em thà không có còn hơn có, chưa kịp cười đã vội khóc vì chia xa.

- Hồng Mai ! Sao em lại có thể nói thế ? Nội đã nói rõ ràng, bà ấy vì yêu ba nên mới có chị em chúng ta.

- Điều này chị nói em mới biết, xem chúng ta cũng như con ngoại hôn, đứa con không chính thức.

Bà Thanh Trí nhìn Hồng Mai :

- Sao cháu lại có thể ăn nói như thế. Ta có bao giờ coi các cháu như thế bao giờ chưa ? Chưa bao giờ ta xem thường hai cháu cả.

Hồng Mai vẫn nói cái giọng trút giận không khoan nhượng :

- Nhưng nếu ba mẹ cháu không chết. nếu vợ của ba cháu có con thì chúng cháu sẽ bị đối xử như thế nào đây ? Nội có dám chắc nội thương cháu như bây giờ không ?

- Hồng Mai ! - Ánh Mai lắc vai em gái - Em không được nói thế. Em nói thế sẽ làm tổn thương đến nội. Nội yêu thương chúng ta biết chừng nào, em có biết không ? Sao em lại có thể ăn nói với nội như thế.

- Nhưng em nói không sai ! - Hồng Mai cồ cãi - Em đang nói lên sự thật.

Ánh Mai giận dữ tát mạnh vào má em gái :

- Chị nói em có im đi không ?

Hồng Mai ôm má giận dữ nhìn chị gái trừng trừng :

- Sao bà lại đánh tôi ? Tôi chưa có câu nào sai cả. Bản thân bà có hơn gì tôi.

- Hồng Mai ! - Ánh Mai quát lớn.

Bà Thanh Trí nhìn hai đứa cháu, đau đớn lắc đầu :

- Hai cháu đừng cãi vả nữa, ta cầu xin các cháu đấy, Hồng Mai nói đúng, lúc đầu ta cũng không hài lòng khi nhận được các cháu.

Nhưng trước khi ba cháu qua đời, ông ấy đã chỉ ta biết lý do được sinh ra của các cháu, người mà ba cháu thực sự yêu chính là mẹ cháu. Còn cô vợ mà ba cháu phải cưới là do nội ép, có trách thì hãy trách nội đi, đừng trách mẹ của cháu.

Bà Thanh Trí chột nắc lên. Ánh Mai cuống quýt :

- Nội ơi ! Nội đừng quá xúc động. Hồng Mai đỡ nội ra ghế nằm !

Chúng ta chỉ nói vậy thôi chứ đâu dám trách nội.

Hồng Mai ôm lấy bà Thanh Trí :

- Cháu xin lỗi nội, cháu không cố ý làm cho nội tức giận đâu. Xin nội

tha lỗi cho cháu, cháu xin lỗi nội.

Bà Thanh Trí thở dốc hai tay ôm hai đứa cháu khế lắc đầu :

- Chưa bao giờ ta cầu xin hai cháu. Hãy cho bà có cơ hội để đáp tấm chân tình của mẹ cháu đối với ba cháu và đối với giòng họ này. Hãy vì ta mà bỏ mọi thành kiến để nhận lại mẹ cháu. Hãy tạo cho mẹ con niềm vui vì được thấy các con lớn lên trưởng thành và nên người. Biết đâu niềm vui ấy lại giúp mẹ các cháu thoát khỏi nghiệt ngã bệnh tật sẽ khỏe lại thì sao ?

Cả hai nhìn nhau. Hai chị em cùng giật nhanh cùng nói :

- Chúng cháu nhất định sẽ nghe theo lời của nội. Nội hãy yên tâm đi, chúng cháu hứa mà.

Nước mắt bà chảy dài trên gò má già nua nhưng miện thì nở nụ cười toại nguyện. Bà ôm siết lấy hai đứa cháu với niềm vui không giấu diếm. Lòng bà thì thắm với đứa con trai bà hết mực yêu thương đã khuất như nói lời tạ lỗi.

Cuối cùng thì ước mơ của bà được thực hiện. Tìm lại mẹ cho bọn trẻ, mọi người sum họp một nhà, chắc chắn con trai của bà sẽ hài lòng về việc làm này của bà. Trong lúc bà cháu thì thắm to nhỏ thì bà Hoài Thương cùng vú Hoàn đã âm thầm rời khỏi nhà bà Thanh Trí sau khi nghe câu chuyện của ba bà cháu.

Đối với bà Hoài Thương, được nhìn thấy các con như thế là đã quá đủ lắm rồi, bà không mong gì hơn. Hai con có nhận bà hay không. Đối với bà không có quan trọng , bởi vì có nhận hay không thì chúng mãi mãi là con của bà. Thà là bà bỏ đi cho mọi người đỡ phải khó xử, như thế sẽ tốt hơn.

Chỉ tội nghiệp vú Hoàn, thương bà chủ nhưng lại hiểu tính của bà, bà ấy đã quyết thì không có ai có thể ngăn cản được. Điều duy nhất là vú Hoàn có thể làm được, đó là đi theo bà đến bất cứ nơi đâu bà muốn và săn sóc bà hết sức có thể. Bởi vì vú biết cuộc sống của bà chủ đang được đếm từng ngày.

oOo

Ngồi vào bàn ăn với bữa ăn điểm tâm nóng hổi, mặc dù bụng réo ầm ầm nhưng cả hai có cảm giác no ngang. Bà Thanh Trí nhìn hai cháu, khế mỉm cười :

- Cả hai ăn sáng đi, rồi bà đưa hai cháu đi gặp mẹ cháu. Tươi tỉnh lên vì mẹ của hai cháu là một người phụ nữ rất tuyệt vời.

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau. Ánh Mai chột hỏi :

- Chắc mẹ cháu đẹp lắm, nhưng nếu bị ung thư thì bây giờ bà ấy có lẽ tiêu tụy lắm. Tóc mẹ cháu rụng chưa hả nội ?

Hồng Mai nhìn chị gái :

- Em thì chưa hình dung bà ấy ra sao, nhưng có lẽ cảm giác đầu tiên là rất xa lạ.

- Thôi, mai ăn đi ! - Bà Thanh Trí giục giã - Bà không gạt hai cháu đâu, nhưng điều bà nói điều là sự thật. Hai cháu không tin bà sao ?

- Dĩ nhiên là chúng cháu tin bà.

- Tin thì mau ăn đi !

Cả hai cầm cúi ăn. Toàn là món cả hai thích, nhưng sao cảm giác ngon miệng vẫn không có. Cả hai cố ăn cho nội vui lòng.

Bồng chị giúp việc hớt ha hớt hải chạy đến, nói lớn :

- Thưa bà...

- Chuyện gì thế ? - Khẽ ngẩng đầu lên bà Thanh Trí gạt gù - Nói đi, tôi đang nghe.

- Thưa bà, bà ấy bỏ đi cùng với vú Hoàn rồi.

- Cô nói sao ? - Bà bật dậy - Có thể bà ấy ra vườn.

- Không đâu ! Chị giúp việc lắt đầu - Mọi thứ trong phòng của bà ấy đem theo hết rồi.

- Đi đâu ? Đi lúc nào ? Chẳng lẽ...bà ấy đang mệt cơ mà.

Ánh Mai nhìn bà Thanh Trí :

- Nội đang nói mẹ con có phải không ? Có nghĩa là bà ấy đang ở đây.

Bà Thanh Trí gạt nhanh :

- Phải ! Mẹ con đã được ta giữ lại ở đây nghỉ ngơi. Ta không hiểu bà ấy rất mong gặp được các cháu đã bay từ Pháp sang đây tìm kiếm.

- Pháp ư ? - Ánh Mai nhìn nội sững sờ - Bà ấy tên gì hả nội ?

Bà Thanh Trí nhìn Ánh Mai :

- Con đã từng gặp và gần gũi bà ấy. Bà ấy là ai, nội nghĩ cháu đã đoán ra.

- Chẳng lẽ bà ấy là mẹ của bác sĩ Quốc Đức ?

- Đúng rồi đấy - Bà Thanh Trí gạt gù - Anh ta chính là người mang chiếc vòng tìm người của mẹ các con đấy.

- Nếu vậy, anh ấy chính là người đến nhắc lại lời đính ước của của ba mẹ cháu, chứ đâu phải của chính anh ấy.

- Đúng là như thế ! Nhưng chuyện Quốc Đức thương cháu thì chính cậu ấy đã nói cho bà biết. Cháu đừng hiểu lầm cậu ấy. Việc cậu ta yêu cháu là sự thật.

Hồng Mai nhìn cả hai chột hỏi :

- Hai người nói gì thế ? bác sĩ Quốc Đức là người yêu của chị mà.

Mẹ của anh ta là mẹ của chúng mình ư ? như thế nghĩ là sao ?

Chẳng lẽ anh ta là con nuôi.

Bà Thanh Trí gạt gù :

- Đúng, cậu ta là con nuôi. Việc cậu ấy đi tìm hai cô gái cho bà Hoài

Thương nói lên cậu ta là người rất tốt, một người xứng đáng để cho cháu yêu thương.

Ánh Mai lắc đầu :

- Nhưng liệu đó có phải là anh ta yêu cháu, hay anh ấy lợi dụng để tìm em gái, lợi dụng tình cảm của cháu ?

Bà Thanh Trí nhìn Ánh Mai :

- Cháu hãy bình tĩnh lại đi ! Bây giờ không phải là lúc để biết anh ta yêu cháu thật sự hay lợi dụng tình cảm của cháu. Hai cháu phải nhanh chóng tìm ra mẹ của các cháu.

Hồng Mai tròn mắt :

- Nội đi tin bà ấy thật sự là mẹ của cháu chứ ? Nội căn cứ vào chiếc vòng để khẳng định ư ? Biết đâu chiếc vòng ấy...

- Cháu có thôi đi không ! - Bà quát lớn - Hãy tìm gặp bà ấy, cháu sẽ biết. Hãy hỏi chị của cháu ấy. Chẳng lẽ cháu không cảm thấy gì hay sao ?

Ánh Mai gật nhẹ nhàng :

- Bây giờ nội nói cháu mới nói, đúng là cháu có cảm giác thân thiện gần gũi khi tiếp xúc với bà ấy, đôi khi có cái cảm giác quen rất thân thiết mà không nên diễn tả được.

Hồng Mai chau mày :

- Có phải vì thế mà chị cứ rủ em đi thăm bà ấy ?

- Một phần thôi. - Ánh Mai lắc nhẹ - Chị nói sẽ giới thiệu em với bà ấy, anh ấy luôn khéo léo hỏi về chiếc vòng. Ngay ngày đầu, anh ấy đã tỏ ra thân thiện với chị, mua nhà gần khu nhà mình ở nữa. thì ra anh ta đã biết, lại có thể không nói cho chị biết. Nhưng nói gì thì nói phải đi tìm bà ấy thôi.

- Em không nghe lộn đấy chứ ?

- Không ! Em không nghe lộn đâu. Phải tìm ra bà ấy, nếu không, nội sẽ ăn nói làm sao với anh ấy. Vả lại, bà ấy đang mang bệnh nặng, chúng ta không thể bỏ mặc được.

- Nhưng còn công ty, em không thể bỏ đi lâu được, công ty của em cũng đang gặp rắc rối lớn.

- Bất luận thế nào em cũng phải ở lại tìm bà ấy, dù gì bà cũng là thật sự mẹ ruột của chúng ta.

- Chị có thể dễ dàng chấp nhận còn em thì không ?

- Nhưng chẳng lẽ chính nội cũng gạt chúng ta hay sao ? Chúng ta có thể không tin ai nhưng với nội thì nhất định chị em mình phải tin nội.

Bà Thanh Trí nhìn cả hai :

- Cảm ơn các cháu đã tin nội. Chúng ta cùng đi tìm bà ấy thôi.

Cả ba bà cháu cùng nhìn nhau. Bữa điểm tâm bỏ dở dang vì không

ai có thể nuốt nổi.

Mỗi người một cách, họ cùng động não để tìm cho được bà Hoài Thương.

Hạnh Phúc Không Xa

Chương 7

Bà Hoài Thương đột ngột biến mất không để lại dấu vết khiến cho mọi người đổ xô đi tìm. Lúc đầu còn những lời trách móc giận dữ nhưng sự tìm kiếm kéo dài khiến mọi người mệt mỏi tuyệt vọng, vì đã ba tháng rồi bà Hoài Thương vẫn biến biệt.

Bác sĩ Quốc Đức đứng ngồi không yên đâu còn tâm trí để làm việc. Ánh Mai cũng ở trong tình trạng bị động như thế, cái lo của nàng kéo theo các bạn nhập cuộc.

Hồng Mai cũng thấy thấm thía sự mất tích của bà Hoài Thương, nàng cũng lao vào tìm kiếm mặc kệ công ty muốn ra sao thì ra. Trong khi Mạnh Huy không thể bỏ công ty, cũng không thể chia sẻ nỗi lo của người yêu, anh mục tìm người lên báo. Câu chuyện của bà Hoài Thương bỗng được đăng lên trang nhất của vài tờ báo. Câu chuyện tình ấy bỗng nhiều người biết đến, những lời hỏi thăm tới tấp đến tòa báo với những lời cảm thông xin được đăng ảnh để mọi người cùng tìm kiếm giúp.

Mạnh Huy vừa thò mặt vào nhà đã bị Hồng Mai quăng tờ báo xuống bàn hét lớn :

- Anh đang làm cái trò gì đó ?

- Anh đang giúp em. - Mạnh Huy nhìn tờ báo - Anh nghĩ gia đình nên cho đăng hình.

- Anh có điên hay không ? Anh rêu rao gia đình em như thế chưa đủ sao, mà còn đòi đăng hình mẹ em.

- Đó là rêu rao ư ? - Mạnh Huy chau mày - Đã làm đủ mọi cách mà vẫn không tìm ra, đây là cách cuối cùng để mọi người cùng giúp chúng ta. Nếu mẹ em là người thích đọc báo, bà ấy sẽ biết được tâm lòng của mọi người mà quay trở về. Đây là thành tâm thành ý của anh.

- Nhưng người ta sẽ nhìn tụi em như thế nào ?

Ánh Mai nhìn em gái :

Mạnh Huy nói đúng đấy. Bất luận như thế nào cũng phải tìm ra mẹ.

Nếu không tìm ra mẹ kịp, mẹ có mệnh hệ nào, chúng ta hối cũng không kịp đâu.

Hồng Mai cau có :

- Sao từ lúc bà ấy mất tích tới giờ, em nói cái gì ai cũng cho là sai cả vậy ? Bà ấy biến mất đâu phải lỗi ở em, đừng nhìn em như thế chứ.
- Có ai đổ lỗi cho cháu đâu. - Bà Thanh Trí chột lên tiếng - Bà ấy là người cả nghĩ cho người khác. Chính bản tính ấy đã khiến cho bà ấy quên đi niềm vui hạnh phúc của chính mình.

Mạnh Huy nhìn bà Thanh Trí :

- Nội yên tâm đi. Nhất định chúng con sẽ tìm ra được mẹ của các cô ấy. Xin nội đừng quá lo lắng sẽ hại đến sức khỏe.

Bà Thanh Trí nhìn Mạnh Huy :

- Cám ơn cháu. Cô cháu kỳ này sao rồi. Ta nghe Hồng Mai nói cô ấy phải nằm viện, ta chưa thể đến thăm được.
- Cô cháu về nhà rồi nội ạ- Mạnh Huy đến bên bà Thanh Trí - Cô cháu nói khỏe sẽ đến thăm nội.
- Không cần đâu. - Bà Thanh Trí mỉm cười - Cô ấy ốm ta không đến thăm thì thôi, sao lại khách sáo thế. Cứ nói cô cháu đừng lo lắng đến việc phải thăm ta. Ta còn ở đây lâu mà.

Hồng Mai nhìn Mạnh Huy :

- Sao anh gọi nội ngọt thế ? Ai là nội của anh chứ ? Đừng có nhận vợ đấy.
- Anh đâu có nhận vợ. Nội nhận anh là cháu rể đấy chứ ! Phải không nội ?

Bà Thanh Trí gật nhẹ, chột nén tiếng thở dài, thầm nghĩ : Giá như bà Hoài Thương đừng bỏ đi thì bây giờ có phải vui không ? Bây giờ đang bận rộn lo cho đám cưới cho hai cô con gái, đâu phải ở đây lo lắng buồn rầu.

Bà đưa mắt nhìn Ánh Mai. Bề ngoài cô cháu gái của bà không biểu hiện điều gì, nhưng chính cái vỏ bề ngoài ấy lại khiến bà lo lắng. Biết làm sao được chỉ biết phó mặc cho số phận chứ không thể thay đổi số phận được.

Chuông điện thoại chột reo vang. Ánh Mai vội nhắc máy :

- Alô.
- Anh đây. - Tiếng Quốc Đức vang vang - Anh đã tìm ra mẹ, hiện đang ở bệnh viện. Em đến nhanh đi.
- Vâng. Em đến ngay.

Ánh Mai bỏ máy, mọi người đưa mắt nhìn nàng. Ánh Mai nói nhanh :

- Anh Đức đã tìm ra mẹ, hiện anh ấy đã đưa đến bệnh viện. Anh ấy bảo mọi người đến nhanh.

Mạnh Huy bật dậy :

- Xe cháu để ngoài kia, để cháu đưa nội và hai em đi luôn cho tiện.
 - Thế cũng được. - Bà Thanh Trí gật đầu- Làm phiền cháu vậy.
 - Nội đừng nói thế. Đó là bổn phận của cháu mà. Chúng ta đi thôi.
- Anh ấy có nói ở bệnh viện nào không ? Rồi đón ở đâu ?

Hồng Mai nguyệt Mạnh Huy :

- Anh yên tâm, có chị gái em dẫn đường không có lạc đâu mà sợ.
- Anh không biết chị ấy cũng là bác sĩ hay sao ?

Mạnh Huy vỗ trán :

- Em không nhắc suýt nữa anh quên mất. Vậy thì ta đi !

Mạnh Huy đỡ bà Thanh Trí ra xe. Ánh Mai đến nói nơi đến khi cả bốn người đã lên xe ngồi cẩn thận. Bà Thanh Trí dặn dò :

- Có vội thế nào thì cũng chạy cẩn thận, đừng có chạy nhanh quá.

Mạnh Huy nhé.

- Thừa nội, vâng, cháu biết rồi.

Chiếc xe mặc dù đã được dặn cẩn thận vẫn phóng như bay đến bệnh viện. Vừa thấy Ánh Mai, cô y tá trực đã nói ngay.

- Bác sĩ Quốc Đức dặn mọi người lên phòng săn sóc đặc biệt.

Ánh Mai đưa mọi người đến nơi theo cô y tá trực dặn. Bác sĩ Trần Hoàng từ phòng đi ra cùng với Quốc Đức. Thấy ông. Ánh Mai hỏi nhanh :

- Mẹ cháu không sao chứ ?

Quay lại nhìn nàng, ông gật gù :

- Tạm thời chưa thể nói gì được, nhưng chúng ta sẽ cố gắng. Em phải can đảm lên, cả cậu Quốc Đức nữa. Chúng ta là bác sĩ, chỉ biết làm hết mình, phần còn lại là của đấng tạo hóa.

- Cám ơn thầy.

- Cám ơn bác sĩ.

- Không cần phải cảm ơn. - Bác sĩ Trần Hoàng gật gù - Vào với mẹ đi, đừng để cho bà quá xúc động.

Bác sĩ Trần Hoàng đi rồi. Ánh Mai, Hồng Mai, bà Thanh Trí vào trong, vú Hoàn thấy mọi người bật dậy cúi chào. Bà Thanh Trí ra dấu cho vú ra ngoài. Trong khi Ánh Mai lẫn Hồng Mai cùng đưa tay nắm lấy tay bà Hoài Thương.

Nước mắt Ánh Mai ứa ra khi thấy bà tiều tụy trước hơn nhiều. Hồng Mai cũng xúc động không kém khi nắm lấy bàn tay mềm mại của bà. Cảm giác hơi ấm của người mẹ như truyền sang cho nàng.

Nội nói rất đúng, trông bà mặc dù tiều tụy nhưng nhìn thấy bà là nàng nhìn thấy hình ảnh mình trong đấy vì nàng và chị rất giống mẹ.

Bây giờ nàng thấy hối hận vì đã nói những điều không nên nói, nàng

chợt bật thốt :

- Mẹ Ơi, hãy tỉnh lại đi ! Mẹ hãy mau tỉnh lại đi, để nghe lời thú lỗi của con. Mẹ phải khỏe mạnh để sống vui vẻ sống khỏe với chúng con.

Mẹ Ơi...

Ánh Mai giật mình khi thấy bàn tay bà Hoài Thương động đậy, nàng nói như reo :

- Mẹ....mẹ tỉnh lại rồi !

Hàng lông mi bà Hoài Thương khẽ động đậy. Bà mở mắt ra cả hai bật reo :

- Mẹ... mẹ tỉnh rồi !

Mấp máy môi, bà khẽ hỏi :

- Ta đang mơ ư ?

- Mẹ ! Mẹ không mơ mà là sự thật. Cám ơn trời đã cho mẹ tỉnh lại.

Bây giờ mẹ thấy trong người thế nào ?

- Cho mẹ ly nước. - Bà dịu dàng - Cám ơn các con đã chấp nhận mẹ.

- Hãy tha lỗi cho chúng con. Chính chúng con mới là không phải. -

Hồng Mai cao giọng - Không ngờ có mẹ lại thích như thế.

- Thôi được rồi. - Bà Thanh Trí chợt lên tiếng - Mẹ cháu mới tỉnh, hãy để cho mẹ cháu nghỉ ngơi đi, đừng làm ồn như thế chứ.

- Mẹ....- Bà Hoài Thương đưa mắt nhìn bà Thanh Trí - Cám ơn tấm lòng của mẹ, con vô cùng biết ơn.

- Đừng nói như thế ! - Giọng bà Thanh Trí chợt nghẹn lại - Mau mau khỏe lại, để làm lễ cưới cho các con của con đi. Chúng nó đã đến tuổi lấy chồng cả rồi đấy.

- Thật thế sao ? - Bà Hoài Thương nhìn hai con - Mẹ chúc mừng các con.

- Mẹ ! Nội nói đúng đấy. - Hồng Mai mỉm cười - Anh ấy ở ngoài cửa để chờ trình diện mẹ.

- Vậy thì đưa anh ta vào đây.

Hồng Mai lắc đầu ngầy ngậy :

- Bây giờ thì chưa phải lúc. Con và chị con mới vừa gặp được mẹ.

Chúng con cần có nhiều thời giờ để gần gũi mẹ trò chuyện tâm sự cùng mẹ. Lúc khác, con sẽ giới thiệu.

- Chẳng lẽ con bắt người ta chờ ư ?

- Thì chờ chứ sao ! Anh ấy quen chờ rồi. Mẹ yên tâm đi.

- Thế còn Ánh Mai ? - Bà nhìn con gái - Sao con không nói gì thế ?

Ánh Mai mỉm cười :

- Được ở bên mẹ như thế này, con đâu cần phải nói gì ? Con yêu mẹ.

- Mẹ cũng yêu các con. Người yêu của con là ai thế ?

Ánh Mai ấp úng lắc nhẹ :

- Da....con...con...chưa có ai cả...
- Không đúng ! - Hồng Mai cao giọng - Anh ấy là con trai của mẹ.
- Quốc Đức ư ? - Bà nhìn Ánh Mai - Con đang nghĩ gì thế ?
- Con không nghĩ gì cả ! - Nàng lắc nhẹ - Con xin lỗi mẹ vì vô ý không nhận ra mẹ sớm hơn. Con chỉ cảm thấy tiếc thời gian đã qua.
- Đó là lỗi ở mẹ, mẹ xin lỗi. Nhưng con và Quốc Đức của mẹ đã xảy ra chuyện gì, sao con né tránh không trả lời cho mẹ hay ?
- Mẹ mới tỉnh lại, mẹ cần nghỉ ngơi. Chuyện của tụi con xin mẹ đừng bận tâm, được không mẹ.
- Nhưng Quốc Đức rất yêu con, con hãy tin một người sắp chết như mẹ. Nếu con yêu nó thì hai đứa vẫn có thể thành hôn, vì nó là con nuôi của mẹ. Con hiểu không ?
- Con biết. Nhưng bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện này. Mẹ à ! Bây giờ, điều chúng con quan tâm nhất chính là mẹ.
- Mẹ biết và mẹ hạnh phúc về điều ấy. Nhưng hạnh phúc của các con chính là hạnh phúc của mẹ. Mẹ mong con đừng nghi ngờ tình cảm của Quốc Đức.
- Con biết rồi, mẹ yên tâm đi ! Mẹ sẽ mau chóng bình phục để về sống với chúng con chứ.
- Nhất định rồi. Đó là ước mơ của mẹ mà. - Bà Hoài Thương nhìn bà Thanh Trí - Cảm ơn mẹ đã nuôi các cháu khôn lớn. Con vô cùng cảm ơn mẹ.
- Chúc mừng con. Ta cảm thấy thật vui khi thấy mẹ con cháu sum vầy. Hãy mau chóng khỏe lại để tận hưởng hạnh phúc với các con. Cả hai cô gái úp mặt vào hai đôi vai của bà mẹ. Bà Hoài Thương vòng tay ôm lấy con nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.
- Cánh cửa chợt bật mở. Bốn người cùng quay ra. Hải Phượng lao vào :
- Bác...bác không sao chứ ?
- Cháu từ Pháp qua ư ?
- Dạ. Anh Đức đánh Fax qua cho cháu, cháu sốt ruột quá. Bác không sao chứ ?
- Ừ, bá không sao. Đây là con gái của bác. - Bà âu yếm nhìn hai chị em - Có lẽ có các cô ấy ở bên, bác sẽ khỏe hẳn lại cho mà xem.
- Ta cũng nghĩ như thế. Cháu về nhà nghỉ ngơi đi, từ máy bay đến thẳng đây, cháu thật vất vả.
- Dạ, có gì đâu. Đó là bổn phận của cháu mà. Nhưng xem ra hai cô con gái của bác chiếm vị trí của cháu rồi. Cháu xin phép đành về nhà vậy.

- Chị ấy là ai hả mẹ ? - Hồng Mai chột hỏi - Con muốn mẹ giới thiệu.
- Tôi là bạn gái của bác sĩ Đức. - Hải Phượng mỉm cười - Tôi tên là Hải Phượng. Cô còn thắc mắc gì không ?

Hồng Mai liếc xéo chị gái. Không thấy Ánh Mai nói gì, nàng chìa tay gật gù vờ lịch sự :

- Cám ơn chị đã giúp đỡ mẹ tôi lúc bà ở Pháp, hân hạnh làm quen.
- Hơi ngỡ ngàng trước thái độ của Hồng Mai. Hải Phượng giơ tay bắt :
- Xin lỗi, tôi chưa thể phân biệt ai là chị, ai là em.
 - Vậy thì anh Đức sẽ chỉ cho chị.

Quốc Đức bước vào phòng cùng với Mạnh Huy, anh nhìn Hải Phượng :

- Để anh đưa em về. Mẹ à ! Con đưa cô ấy về rồi sẽ trả lại.
- Ừ, con đi đi ! - Bà nhìn Mạnh Huy - Chàng trai này là...

Mạnh Huy nhanh nhẩu :

- Mẹ ! Con là con rể của mẹ đây.
 - Tốt quá ! Bà cười rạng rỡ - Hãy chăm sóc tốt con gái của mẹ nhé.
- mẹ xin giao phó cho con đấy.

- Cám ơn mẹ đã tin con. Con sẽ không phụ lòng tin của mẹ đâu.

Bà Hoài Thương nhìn bà Thanh Trí :

- Mẹ à ! Để cậu ấy đưa mẹ về nghỉ ngơi. Con muốn hai cô gái này ở bên con một chút, được không hả mẹ ?

- Được chứ. - Bà Thanh Trí gật gù - Nhưng đừng nói nhiều quá đấy.

Còn hai đứa, hãy để cho mẹ nghỉ ngơi đấy nhé. Bà về trước đây.

- Vâng, bà về ạ. Mạnh Huy à ! Anh đưa bà về, đi cẩn thận đấy.

- Con về đây mẹ. - Mạnh Huy chào - Về luôn bác sĩ Đức.

- Ừ. - Quốc Đức nhìn mẹ - Con sẽ qua lại.

- Ừ. Con đi đi.

Quốc Đức nhìn Ánh Mai, nhưng nàng tránh tia mắt của anh, cúi vờ thu dọn. Mọi người đi rồi, bà Hoài Thương nhìn lại con gái, gọi khẽ :

- Hai con lại đây.

Cả hai tựa vào lòng bà Hoài Thương, bà cúi nhìn hai đứa con gái :

- Các con có trách mẹ không ?

- Một chút thôi. - Hồng Mai nhanh nhẩu - Nhưng con đã hiểu ra rồi khi mẹ bỏ đi.

- Thế còn con. Ánh Mai ?

- Con cũng không biết nữa. Có lẽ con được gặp mẹ trước, nên tình cảm đã có sẵn. Hình như con luôn bị lẫn lộn giữa mẹ là mẹ con hay là mẹ của anh Đức.

- Con giận Đức sao ?

- Con cũng không biết, tâm trạng của con bây giờ không được rõ

ràng. Nhưng mà thôi, nói chuyện mẹ con mình đi. Mẹ bỏ đi đâu mấy tháng nay. Mẹ làm cho mọi người lo lắng.

- Mẹ biết. - Bà gật gù - Nhưng những ngày qua, mẹ đã trở lại những nơi mà ba mẹ đã từng hạnh phúc bên nhau. Mẹ như sống lại có cảm giác như ba con đang ở bên cạnh mẹ. Mẹ thấy mình thật hạnh phúc. Mẹ tiếc đã trở về tìm các con quá muộn, mẹ đâu nghĩ rằng ba con đã bỏ các con quá sớm như thế.

- Sao mẹ lại không liên hệ hỏi thăm.

Bà mỉm cười :

- Vợ của ba con là một người phụ nữ đẹp nhưng lại rất ghen. Mẹ không muốn gia đình của họ bị xào xáo. Vả lại, mẹ sợ các con sẽ bị hành hạ, sẽ bị trút giận. Cũng may nội con là người đôn hậu. Bà đã nuôi dạy các con. Các con hãy sống hiếu thảo với nội. Nhìn thấy các con như thế này, mẹ có chết cũng an tâm rồi.

Hồng Mai tròn mắt khẽ lắc đầu :

- Mẹ không được nói từ "chết" ở đây, rồi mẹ sẽ khỏe mạnh sống mãi với chúng con, chứng kiến chúng con lập gia đình, sinh cháu chắt đầy đàn cho mẹ.

- Ủ, đó là mẹ nói thế. - Bà ôm siết hai tay hai con - Ánh Mai, sao con không nói gì cả thế ?

- Con đang nghe mẹ và Hồng Mai nói mà, ý của Hồng Mai luôn giống ý con.

- Chị nói xạo đi, ý của em và chị luôn tương phản lại nhau thì có.

- Cái con này ! - Ánh Mai tròn tròn mắt.

- Chứ không phải sao ? - Hồng Mai cự lại - Giống người không giống tính.

Bà Hoài Thương nhìn hai con, khẽ mỉm cười. Cuối cùng thì bà cũng tìm được những đứa con thân yêu của mình. Các con đã nhận, điều ấy như món quà của thượng đế trao nhau cho bà.

Có một điều làm cho bà lo lắng đó là Ánh Mai. Liệu Quốc Đức và con bé có xảy ra chuyện gì hiểu lầm không ?

Trái tim bà đau nhói, đau như bị một nhát dao đâm phải. Bà mím môi cố chịu đựng, gương cười để các con không biết :

Đang cười nói vui vẻ, Ánh Mai chợt thấy gương mặt mẹ tái đi. Nắm lấy bàn tay mẹ, nàng sững sốt gọi.

- Mẹ ! Mẹ làm sao thế ?

Hồng Mai nhìn chị, nắm lấy tay mẹ lắc nhẹ.

- Mẹ đau ở đâu đấy. hay chúng tay quấy rầy làm cho mẹ mệt.

Bà Hoài Thương lắc nhẹ :

- Me....mẹ không sao.

Bà dút lời, ôm ngực gục xuống. Cả hai bật hét.

- Mẹ ! Mẹ Ơi !

Ánh Mai bấm chuông cấp cứu, y tá, bác sĩ lao đến, mời mọi người rời phòng.

Ánh Mai nói nhanh :

- Tôi cũng là bác sĩ thực tập.

- Cô ở lại cũng được, nhưng yêu cầu mặc áo bác sĩ vào.

Hồng Mai kéo Ánh Mai ra ngoài :

- Chị báo cho mọi người đi, lỡ mẹ xảy ra chuyện gì thì sao ?

- Em đừng nói bậy.

- Em không nói bậy đâu. Em cũng như chị không muốn mất mẹ, nhưng phải nhìn thẳng vào sự thật để chấp nhận.

- Thôi được, chúng ta ra quầy điện thoại.

Ánh Mai bấm số gọi về nhà Quốc Đức :

- Alô. Nhà bác sĩ Quốc Đức.

Nhận ra tiếng của Hải Phượng , tự nhiên Ánh Mai cảm thấy bực bội.

Nghe tiếng "alô" lần thứ hai, nàng mới giật mình nhấn lại :

- Làm phiền chị nhấn bác sĩ Quốc Đức đến ngay bệnh viện. Mẹ anh ấy xảy ra chuyện rồi, làm ơn nhấn ngay và nói anh ấy đến ngay nhé.

- Nhưng cô là ai ?

Ánh Mai đập máy. Hồng Mai nhìn chị khế hỏi :

- Chị không gặp anh ấy à ?

- Không, chi lo quá.

- Vậy thì rõ rồi. Để em gọi cho Mạnh Huy, nói anh ấy ghé đón anh Đức đi luôn.

- Ừ, thế cũng được.

Gọi điện thoại xong, cả hai chị em quay về phòng đợi. Ánh Mai nhìn em gái đầy lo lắng :

- Có lẽ ngồi đợi như vậy không phải là cách. Em ngồi đây đi, chị đi tìm mượn áo để vào đây xem sao ?

Ánh Mai bật dậy chưa kịp đi thì cửa phòng của mẹ nàng bật mở, nàng lao đến hỏi nhanh :

- Mẹ tôi sao rồi bác sĩ ?

- Cô vào đi. - Ông khế lắc đầu - Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cô là bác sĩ cũng hiểu, chúng ta cũng có những giới hạn không thể vượt qua.

Ánh Mai nhìn bác sĩ lắc đầu :

- Không thể thế được. Bác sĩ ! Bác sĩ hãy cứu lấy mẹ tôi. Mẹ con chúng tôi chỉ mới gặp nhau thôi mà. Tôi xin bác sĩ cứu mẹ tôi.

- Tôi xin lỗi.

Ánh Mai lao vào phòng, Hồng Mai lao theo chị đến bên mẹ. Bà Hoài Thương vẫn thiếp thiếp trên giường. Hai chị em mỗi người nắm lấy tay của mẹ, nước mắt đầm đìa. Họ chỉ mới nếm cảm một chút tình mẫu tử, bây giờ đã vội chia lìa hay sao ?

Cả hai nước mắt đầm đìa thút thít khóc rầm rức. Càng mong càng chẳng thấy ai tới.

Bà Hoài Thương bỗng cựa mình mở mắt giơ tay lau những giọt nước mắt chảy dài trên má con gái :

- Mẹ ! mẹ tỉnh lại rồi.

- Các con khóc đấy à ? Mẹ có sao đâu.

Cả hai gạt nước mắt cố cười :

- Lúc này mẹ ngất làm chúng con sợ.

- Mẹ không sao ! Mẹ muốn gặp nội của con và Quốc Đức.

- Lúc này con đã gọi điện rồi. - Ánh Mai nhỏ nhẹ đáp - Có lẽ mọi người cũng sắp đến. Mẹ nghĩ ngơi đi mẹ. Đừng nói nữa. Mẹ sẽ mệt đấy.

- Mẹ không sao ! Con hãy để cho mẹ nói những gì cần nói. Mẹ sợ....sợ mẹ không có dịp nói những gì cần nói với các con nữa.

- Mẹ ! Mẹ đừng nói thế mà, chúng con rất cần mẹ. Mẹ đừng bỏ con.

Nước mắt bà ứa ra :

- Mẹ biết ! Mẹ cũng cần các con mẹ không bao giờ chị xa các con đâu. Mẹ không muốn, nhưng mẹ không thể.

- Mẹ....- Cả hai bật khóc - Con...chúng con yêu mẹ....

- Mẹ cũng yêu các con, yêu vô cùng, các con có biết không ?

- Mẹ Ơi ! mẹ đừng nói nữa, mẹ hãy nghĩ ngơi cho khỏe đi !

- Hãy để cho mẹ nói đi. Hãy để cho mẹ Ôm các con của mẹ vào lòng.

- Mẹ ! Mẹ Ơi...

Mạnh Huy lao vào phòng hỏi lớn :

- Mẹ không sao chứ ?

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng thút thít khóc. Ánh Mai quay lại hỏi nhỏ :

- Anh Đức đâu ? mẹ cần gặp anh ấy.

- Quốc Đức sẽ đến bây giờ. Mẹ em không sao chứ ?

Bà Hoài Thương đưa mắt nhìn Mạnh Huy khẽ mỉm cười :

- Cháu lại đây. Ta không sao.

Mạnh Huy đến bên bà mỉm cười :

- Khuya quá nên cháu không đưa nội đến được. Cháu nghe Hồng Mai gọi nên vội phóng đến đây ngay. Bác cần khỏe mạnh lại, các cô ấy cần bác.

- Cám ơn cháu. - Bà nắm lấy tay Hồng Mai đặt vào tay Mạnh Huy -

Ta gởi con gái ta cho con, nhờ con chăm sóc giùm.

- Dạ được. Bác không gởi thì con cũng vẫn làm. Vì đó là bổn phận của con. Con yêu cô ấy.

- Thế thì tốt. Cám ơn cháu, chúc cháu hạnh phúc. ta yêu tâm rồi. Thế còn Quốc Đức sao giờ này chưa đến, hay trên đường đã xảy ra chuyện gì ?

- Anh ấy không sao đâu. mẹ nghĩ ngại đi, mai gặp anh ấy cũng được.

- Ừ, thế cũng được. ta mệt quá...Ta có cảm giác ta không qua khỏi đêm nay. Ta không thờ được...

- Me....- Ánh Mai bấm chuông cấp cứu. Quay qua Mạnh Huy, nàng nói nhanh - Anh tìm anh Đức giùm, mau lên !

- Được. - Mạnh Huy bỏ đi như chạy đi tìm Quốc Đức.

Bỗng dưng nàng cảm thấy giận mà không biết giận ai. Nhìn mẹ đang được cấp cứu, nàng cảm thấy không sao chịu đựng được nổi. Ánh Mai vội điện cầu cứu bác sĩ trưởng khoa Trần Hoàng.

Ánh Mai mừng rỡ khi thấy từ xa bác sĩ trưởng khoa cùng Quốc Đức đang lao tới. Nhưng khi nàng quay lại, bác sĩ Lâm cấp cứu xuôi hai tay với khuôn mặt đầy thất vọng.

- Me....- Ánh Mai hét lớn - Mẹ Ơi ! mẹ ! mẹ Ơi ...

Quốc Đức đã tới ngưỡng cửa phòng, anh như đứng chết sững khi người hộ lý đang kéo tấm drap trắng phủ lên mặt. Anh đã đến trễ một bước. Anh vĩnh viễn không còn nghe tiếng mẹ của anh nữa.

Anh lao đến bên mẹ với tiếng khóc không thành tiếng. Mẹ anh đã ra đi bình yên trong sự yêu thương của con gái. Mỗi mẹ anh vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Mẹ đã toại nguyện được ước mơ của mình. Chỉ tiếc một điều là anh không được gặp mẹ để nói những lời sau cùng.

Quốc Đức đưa mắt tìm Ánh Mai, nàng bỗng biến mất không còn đứng ở đây. Bác sĩ Trần Hoàng nhắc nhở :

- Làm thủ tục đưa mẹ về nhà đi.

- Để tôi ! - Mạnh Huy đáp nhanh quay đi, Hồng Mai cũng đi theo.

Chỉ còn một mình, anh bật khóc vì từ nay anh vĩnh viễn mất mẹ rồi.

oOo

Ba năm sau...

Tiếng còi "tin...tin..." vọng vào nhà. Vú Hoa bỏ chiếc áo len đan dở vào rổ, quay lại nói với bà Thanh Trí :

- Chắc là vợ chồng Mạnh Huy về, để con ra coi. Mai giỗ mãi tan cô Hoài Thương rồi, giờ này vẫn không thấy Ánh Mai về. Cả cậu Đức nữa. Bỏ về Pháp đã ba năm rồi mà cũng không liên hệ tin tức gì về.

Bà Thanh Trí mỉm cười :

- Tụi trẻ bây giờ khó hiểu quá. Nhưng hãy mặc kệ tụi nhỏ đi ! Quốc

Đức biết đầu con cái đùm đề nên bận quá không về được. Tôi chỉ lo cho Ánh Mai lao vào với công việc mà quên mình là ai. Con gái nó chỉ có thì...

- Nội ! Tiếng Hồng Mai vang vang - Chào bà cố đi các con.

Hai chú bé bụ bẫm xinh xinh lăm chằm gọi :

- Chào bà cố...Chào bà cố...a..

- Ôi ! Lại đây cháu cưng của bà.

Mạnh Huy tay xách nách mang :

- Cháu chào nội. Cô cháu cũng về chơi nội à. Cô cháu muốn lên đây chơi với nội lâu lâu đấy, được không nội ?

- Còn gì bằng, quý hóa quá. - Bà đứng dậy - Chào cô nhé. Từ lúc đám cưới tụi trẻ tới giờ, bây giờ mới gặp lại cô.

- Con chào bà. - Bà Thế Trâm đã vào đến nhà - Nhà rộng quá, về đây thật là dễ chịu.

- Cô thấy không ? - Hồng Mai khoác tay bà Thế Trâm - Cháu nói là cô sẽ thích liền mà. Cô ngồi đây đi.

- Cứ mặc kệ cô. Cháu vẫn an nội đi. Chắc là nội nhớ cháu lắm.

Hồng Mai cười lắc đầu :

- Bây giờ thì cháu ra rìa rồi. Cô coi, bà thích tụi nhóc hơn cháu.

Ôm hai đứa trẻ vào lòng, bà đưa mắt nhìn cô cháu gái :

- Cháu còn dám ganh cả với con hay sao ? Đã đi làm chưa ?

- Làm sao đi làm được với bọn trẻ. Nội thấy đó, anh ấy lúc nào cũng xót con. Còn mẹ của nó. Anh ấy không biết xót là gì.

- Không biết xót vợ thì anh đã để cho em đi làm rồi...- Mạnh Huy chột lên tiếng - Nội thấy đó, cô ấy còn dọa con rằng, sẽ đưa bọn trẻ về cho nội nuôi đấy.

- Thì cũng được chứ sao. Nội đã từng nuôi chị em nó là gì ?

- Lúc đó nội còn trẻ. Bây giờ nội già rồi, ai lại bắt nội vất vả nữa chứ.

Bà Thanh Trí bật cười :

- Nội không sợ vất vả đâu, chỉ sợ cháu nhớ con không chịu xa chúng thôi. Đúng không nào ?

Bà Thế Trâm lắc đầu cười khi thấy Mạnh Huy gãi tai :

- Bà nói đúng đấy. Hễ đi đâu thì thôi, về nhà là quần lầy cháu không rời. Đồ bà nói được nó xa con nó một ngày.

Cả nhà bật cười. Mạnh Huy cười xòa :

- Con của cháu, cháu không thương thì thương ai bây giờ. Cố ấy cứ bảo, bọn trẻ nó về phe ba, sao cô ấy không chịu sinh thêm hai cô con gái nữa để khỏi ganh.

- Anh còn dám nói thế sao ? Anh có mang nặng đẻ đau đâu mà biết nỗi khổ của em. Anh thích nhiều con thì anh đẻ đi.

Tiếng cười gòn tan của Ánh Mai vọng và nói lớn :

- Chưa về đến nhà, ba làng bảy xóm đã biết tiếng, bắt nạt vừa thôi.

- Chị còn bệnh anh ấy ư ?

- Chị đã về. - Mạnh Huy ngoắc các con - Ra chào dì đi cưng của ba.

- Chào dì. - Bọn trẻ đồng thanh.

Ánh Mai xoa đầu hai thằng bé, rồi nói : Mạnh Huy nói đúng đấy, mi sanh cho anh ấy hai cô bé xinh xắn để đứng về phía mi, trợ thủ đắc lực của mi.

- Hồng dám đâu ! - Hồng Mai trề môi - Em lại sợ bọn trẻ lại về phe anh ấy hết, em lại vất vả công cốc thôi. Em chả dại đâu. À ! Lâu nay anh Đức có liên hệ gì với chị không ?

Ánh Mai khựng lại bởi câu hỏi của em gái, nàng cười nói lảng :

- À ! Mọi người chuẩn bị đi tắm đi, chị ra vườn một chút.

Ánh Mai vội vã quay ra, Mạnh Huy nhìn vợ :

- Em sao thế ? đang vui em hỏi gì lạ vậy ?

- Có gì lạ chứ. Chị ấy giận dai quá, rõ ràng là cả hai yêu nhau nhưng lại làm khổ nhau. Ba năm rồi còn gì, chị ấy sẽ mất anh ấy nếu chị cứ giữ thái độ như thế ? Bên cạnh anh ấy đâu thiếu gì các cô gái để anh ấy chọn.

- Cháu đừng nói lời thôi nũa. hãy mặc kệ chị cháu đi. Mạnh Huy nói đúng đấy, cả hai đều tự cao không nghe ai đâu. Hãy để cho họ tự giải quyết với nhau, đừng có ai xen vào.

Hồng Mai nhìn mọi người :

- Chẳng lẽ con sai sao ? Nhưng con chỉ muốn tốt cho hai người thôi mà.

- Nhưng đôi khi lòng tốt không đúng chỗ sẽ hại chứ không giúp gì được đâu.

- Thôi đủ rồi đấy, anh đừng xài xể tôi nữa ! Cháu đưa bọn trẻ đi tắm đây. Cháu dọn phòng cho cô tắm nhé.

Bà Thế Trâm gật nhẹ :

- Được. Nhưng cho bọn trẻ đi tắm đi, cô tắm sau cũng được.

Hồng Mai nhìn các con :

- Đi tắm thôi các con. Anh à ! Liệu năm nay anh Đức có về nhà không ? Năm nay giỗ mẫn tang, anh ấy không về thì coi sao được. Nhưng giờ này mà chưa về thì chắc là không về rồi.

- Nhưng anh nghĩ là anh ấy sẽ về, bởi vì anh ấy rất có hiếu.

- Điều ấy không thể nghi ngờ sự hiếu thảo của Quốc Đức...

Cánh cửa bật mở, Quốc Đức xuất hiện cười rạng rỡ, nhìn quanh :

- Xin chào mọi người, tôi cứ tưởng mọi người quên tôi rồi. Xin chào.

Chào nội. Đầy đủ cả, chỉ còn thiếu một người...

Bà Thanh Trí ôm siết lấy Quốc Đức :

- Đã lâu lắm rồi, nội không thấy cháu, cháu hư lắm tự dưng biến mất đi như thế ? Biến đi không để lại dấu vết, cháu đã cưới vợ rồi chứ ?

Ba năm rồi còn gì ?

Quốc Đức khẽ lắc đầu nhưng vẫn đưa mắt tìm Ánh Mai , Mạnh Huy biết ý khẽ hỏi :

- Cậu tìm Ánh Mai chị vợ của mình có phải không ? Cô ấy ra vườn đằng trước, cậu vào không thấy hay sao ?

- Không. Có lẽ tôi không để ý...anh nhìn bà Thanh Trí. Lần này thì nội giúp cháu đấy, con về là để cưới vợ. Vườn đã có chủ chưa hả nội ?

Bà Thanh Trí khẽ lắc đầu cười :

- Bà mong cháu nói câu này đã lâu rồi. Nhưng với cháu gái nội thì cháu hãy cẩn thận, phải biết nín nhịn. Tự ái là không được đâu. Cháu hiểu chứ ?

Quốc Đức gật nhanh :

- Cháu hiểu rồi. Cháu xin phép đi tìm cô ấy. Cháu sẽ gặp lại mọi người sau. Xin chào.

Bà Thế Trâm nhìn bà Thanh Trí :

- Bà chuẩn bị lo cho bọn trẻ đi. Con nghĩ chàng trai nà rất xứng với cô cháu gái của bà.

Hồng Mai nhìn chồng :

- Anh có nghĩ như cô không ?

Mạnh Huy rút cổ.

- Đoán trước làm gì cho mệt óc. Sẽ biết ngay thôi mà.

- Nói như anh thì nói làm gì ?

- Anh làm sao ? Em mới là rách việc. Mau lo cho con đi, chị em lớn rồi không nhờ em lo giùm đâu.

Bọn trẻ léo nhéo gọi mẹ. Tiếng léo nhéo của bọn trẻ làm rộn căn nhà.
oOo

Ánh Mai thắp nhanh trước mộ mẹ. Chẳng biết sao nàng lại lang thang ra đây. Nàng rất nhớ mẹ, nàng lại nhớ Quốc Đức, càng nhớ anh, càng giận anh. Ba năm rồi nàng cũng không nhớ mình đã giận điều gì nữa, thư anh gửi về nàng không hề đọc cũng không hề hồi âm.

Có lẽ nàng chẳng bao giờ gặp lại anh nữa. Không chừng anh đã có bé bi như Hồng Mai cũng nên.

Có lẽ số phận nàng là thế. Dẫu sao nàng cũng khó quên người đàn ông đầu tiên nàng yêu thương. Đó là kỷ niệm đẹp.

Ánh Mai bứt ngọn cỏ đưa lên miệng cắn, vị ngọt thơm của cỏ có mùi vị thật lạ lùng. Nàng có dự định sau giỗ mẹ, nàng xin rời bệnh viện

vào vùng sâu để phục vụ.

Sương bắt đầu đã ướt đầy vai. Nàng thì thầm với mẹ :

- Con về đây. Con đi đâu, mẹ hãy đi theo con để giúp đỡ con, mẹ nhé.

- Anh sẽ thay mẹ để làm điều đó.

Ánh Mai bật người quay lại, nàng sững người khi nhận ra Quốc Đức :

- Là anh à. Anh ra đây làm gì ?

- Anh ra thăm mẹ. Anh sẽ thừa với mẹ kể từ nay anh sẽ thay mẹ lo lắng cho em như anh đã từng hứa với mẹ.

- Em không cần điều gì. Ba năm nay không có anh, em vẫn sống.

- Em hãy nghe anh giải thích. Có bao giờ em nghe anh giải thích đâu.

Ánh Mai à ! Ba năm rồi chúng ta thử thách tình cảm của nhau như thế đã đủ lắm rồi.

- Anh nên về cưới vợ đi ! - Nàng dậm bước - Về phần em, anh không phải lo đâu. Chào anh.

- Ánh Mai ! - Anh nắm lấy tay nàng - Anh yêu em, Ánh Mai à. Anh không thể sống thiếu em. Hãy tin anh và hãy cho anh một cơ hội !

Ánh Mai nhìn sững Quốc Đức. Anh kéo theo nàng về phía mình và ôm siết lấy nàng thì thầm :

- Ánh Mai ! Anh rất nhớ em. Anh nhớ em vô cùng, đừng nghi ngờ anh nữa có được không ? Hành hạ anh như thế là đủ rồi đấy.

- Em cũng nhớ anh. - Nàng bật khóc - Em ghét anh. Anh thật đáng ghét. Ba năm rồi, bây giờ anh mới chịu nói điều này ư ?

- Anh có nói em có chịu nghe đâu. Anh bận hoàn tất phần nghiên cứu đã bỏ dở. Bây giờ là lúc anh đi tìm xương sồn của anh và anh đã tìm thấy rồi.

Ánh Mai đâm vào ngực anh :

- Nhưng ít ra anh cũng về thăm mọi người chứ ? Anh cứ biền biệt, ai cũng nghĩ anh đã cưới vợ.

- Anh đã đính hôn mà cô ta có chịu cho cưới đâu. Thì anh chỉ còn cách là chờ. Anh đã chờ ba năm rồi còn gì.

- Anh còn dám nói thế. - Ánh Mai nguýt dài - Anh về nhà chưa ?

- Anh về gặp mọi người rồi mới đi tìm em. - Anh nâng khuôn mặt nàng lên thì thầm - Hãy nhận lời làm vợ anh nhé, được không ?

- Anh cầu hôn có vội lắm không ?

- Anh tưởng trễ lắm rồi chứ ?

- Anh đúng là...- Nàng đâm vào ngực anh - Bây giờ chỉ là mới bắt đầu thôi.

- Thôi thì bắt đầu cũng được , miễn là em cho anh cơ hội bày tỏ tâm

nguyện của mình. Ba năm nay em làm gì ?

- Làm việc - Nàng nhìn anh - Em rất nhớ, rất muốn anh trở về, rất muốn nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn biến biệt.

- Anh vẫn gửi thư cho em mà. Hình như em không hề đọc, đúng không ?

- Em không muốn đọc. Em chỉ muốn chính anh sẽ nói những gì anh muốn nói với em thôi, anh có hiểu không ?

- Em không giận anh chuyện đính ước, chuyện của Hải Phượng sao ?

- Chuyện đã xảy ra lâu rồi, em đủ sáng suốt để phân biệt đúng sai chứ. Điều em muốn biết là anh có thành tâm thành ý yêu không ?

Quốc Đức ngấm nhìn khuôn mặt người yêu, khẽ hỏi :

- Anh yêu em từ lúc nào anh cũng không biết. Việc anh trở về Pháp để hoàn tất nghiên cứu của anh và Hải Phượng là anh cố ý trả ơn cô ấy. Nhưng chính trong thời điểm này, anh mới cảm thấy cuộc sống của anh không thể thiếu em.

- Anh nói thật lòng đấy chứ ?

- Có cần anh moi trái tim của anh ra cho em thấy không ?

- Cần.- Nàng trề môi - Anh có dám hay không ?

- Dĩ nhiên là dám.

Nàng dựa đầu vào ngực anh, tằm tằm :

- Làm thế anh chết rồi bỏ em cho ai chứ ? Anh rõ là...

- Ánh Mai à ? Rõ là làm sao ? Anh thích nhất khi em cười.

- Vậy sao ! - Nàng ngược mắt nhìn anh- Em yêu anh, Quốc Đức à ! Trước lúc mẹ mất, mẹ nói với em rằng : bất luận em yêu ai cưới ai, mẹ sẵn sàng ủng hộ em. Nhưng em lấy anh, mẹ sẽ yên tâm hơn, anh là người tốt nhất trong mắt mẹ.

- Mẹ nói như thế vậy ư ? - Anh ôm siết nàng vào lòng - Anh rất tiếc đã không được gặp mẹ trước khi mất, nhưng những lời mẹ nói với em cũng đủ cho anh rồi. Ở bên em, anh có cảm giác mẹ vẫn đang sống đang ở quanh chúng ta.

- Em bằng lòng làm vợ anh nhé, anh yêu em ?

Ánh Mai gật nhẹ :

- Em cũng thế. Em yêu anh.

Vòng tay siết chặt như truyền cho nhau hơi ấm giữa trời sương.

- Mình về thôi, kéo cả nhà lại đi tìm, em không muốn để mọi người lo lắng. Đi thôi anh !

- Ừ...

Cả hai sánh bước rời khỏi đôi thông tay trong tay với khuôn mặt tràn trề hạnh phúc. Tình yêu luôn là thứ rượu mạnh làm say lòng người.

Ánh Mai tựa sát vào lòng người yêu hơn. Sương vẫn rơi...Trong vòng tay người yêu, mặc cho sương rơi, nàng vẫn nghe ấm áp lạ thường.

Hạnh phúc đã đến với họ....

Hết

Nguồn: vietlove.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 05/04/2004 11:41:55 SA